

இன் அரணம் வெளிச்சமும்

தமிழ்க்கவி

இனி வானம் வெளிச்சிரும்

தமிழ்க்கவி

வெளியீடு:

பதிப்பகம்

இனிவானம் வெளிச்சிரும்

நவம்பர் 2002

INI VAANAM VELICHCHIRUM / Novel / Author: TamilKavi® /
First Edition: September, 2002 / Pages: 186 / Published By:
Arivamuthu Publications, Main Street, Kilinochchi / Printed By:
MBL Print, 465/1, Galle Road, Colombo-03.
Phone/Fax:01 589606 / Prize: Rs

5₹50

இனி வானம் வெளிச்சிரும் / நாவல / தமிழ்க் கவி © /
முதற்பதிப்பு: செப்டெம்பர், 2002 / பக்கங்கள்: 186 /
வெளியீடு: அறிவுமுது பதிப்பகம், பிரதான வீதி, கிளிநொச்சி
/ அச்சு: எம்பிஎல் பிறிண்டர், 465/1, காலி வீதி, கொழும்பு- 03.
தொலைபேசி, தொலைமடல்: 01 589606 / விலை: ரூபா 140.

என்னுரை

இது என்னுடைய முதலாவது கதை. இது நாவலா, கதையா, இதன் வடிவம் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இது என்னுடன் இருந்து, என்னைத் தாக்கி என் உணர்வுகளைக் கிழித்துத் தைத்த ஒரு விவகாரம். என் அனுபவங்களைக் கலந்து இந்தக் கதையை எழுதினேனா? இக்கதையில் அனுபவங்களைக் கலந்தேனா என்பதும் புதிர்ல்ல. ஏனென்றால் திரு பாலகுமாரன் அவர்கள் சொல்வது போல தத்துவங்களை வைத்துக் கொண்டு அனுபவங்களைத் தேடாமல், அனுபவங்களை வைத்துக் கொண்டு தத்துவங்களை உருவாக்கும் காலம் இது.

உளவியல் நிபுணர்கள் கூற்றுப்படி எதுவும் தானாக நிகழ்வதில்லை. அடிமன ஆழத்தில் புதைந்து போயிருக்கும் அந்த எண்ணங்களே ஒருவரை, அவர் வாழ்வை நகர்த்திச் செல்கின்றன. இதையே வள்ளுவரும்,

"எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துவர்

எண்ணியார் திண்ணியராகப் பெறின்" என்கிறார்.

இனவாத அரசின் செயற்பாடுகளால் எழும் வன்முறைகள், அடிமனதின் ஆழத்தில் புதையுண்டு போய், அதுவே சந்ததி வழியாகக் காவிச் செல்லப்பட்டு இயலுமை உண்டான போது வெளிப்போந்து வீரியம் பெறுகின்றது. என் மகனும் இவ்வெளிப்பாட்டின் ஒரு குறியீடே. இவன் போராடப் போனபோது நான் எனக்குள் வருந்தியதுண்டு. போராடப் போய் விட்டான் என்பதற்காக அல்ல. எனக்குச் சொல்லாமல் போய் விட்டான் என்பதற்காக. அது அவனுக்கும் தெரியும். ஒரு நாள் விளையாட்டாக அவன் "அம்மா நான் போராடப் போறன்" என்றான். நானும் நாடக பாணியில் "மகனே நான் உனக்கு என்ன குறையடா வைத்தேன்" என்றேன். "எனக்குத் தமிழீழம் இல்லாத குறை மட்டும் தான்" என்றான்.

ஒவ்வொரு போராளியின் பின்னணியிலும் ஒரு சரித்திரம் உண்டு. கேர்ணலாக இருந்தாலும் சாதாரண படைவீரனாக இருந்தாலும் உணர்வு நோக்கம் ஒன்று தான். அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தின் ஆதங்கத்தை நான் மதித்தேன். ஒரு நாள் ஒரே ஒரு நாள் அவனைத் துப்பாக்கி ஏந்தியவனாய் சீருடையில் பார்க்கத் துடித்தேன். கல்மடுவில் நிற்பதாய் ஒரு செய்தி. கை நிறையப் பலகாரம் கொண்டு ஓடிப் போனால் கால்மணி நேரத்திற்கு முன்னரே முகாம் கைவிடப்பட்டிருந்தது. விடுதலைப் புலிகளும் மக்களும் வீதி திருத்தும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவ்வழியில் நான் வேறு வேலையாகப்

போனேன். அறிமுகமான ஒருவர் "உங்கட மகன் இப்ப தான் உந்த ரைக்ரரிலை போறார்" என்று கூற என் முழு சக்தியையும் கொடுத்து மிதிவண்டியைச் செலுத்தினேன். வளைவுகள் நிறைந்த காட்டுப்பாதை. உழவு இயந்திர ஓசை கேட்டுக் கொண்டேயிருந்து மறைந்து விட்டது. ஏமாற்றத்தோடு மீண்டேன்.

"ஓமந்தையிலை உங்கட மகனை இப்ப கண்டனான்" ஒரு போராளி கூறினான். பலகாரம் செய்ய நேரம் ஏது? பத்து ரொபி வாங்கி எடுத்துக் கொண்டு ஓடினேன். அவர்கள் சாப்பிட்ட இலையை நாய் நக்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள் என்ற செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது. இப்படிப் பலமுறை. அவனைப் பார்ப்பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு...? ஆனால் ஈச்சங்குளத்தில் புலிக்கொடி போர்த்து நாலு புலி வீரர் தூக்கி வர ஒரு மலர் மாலையுடன் அவனை நிச்சயம் சந்திப்பேன். அந்தத் துணியை மனவலிமையை எனக்குத் தா என்று இறைவனை எந்நாளும் பிரார்த்தித்தேன்.

எனக்கு அந்தத் துணியைத் தர முடியாது என இறைவன் நினைத்தானோ என்னவோ இந்தக் காட்சியும் என் கனவோடு முடிந்து போயிற்று. ஆகாயக் கடல்வெளிச் சமரிலே அவன் ஆகுதியான செய்தியும் எனக்கு ஆறுதலாகத் தான் வந்தது.

என் மகன் இறந்து போகவில்லை. சீருடை தரித்த ஆயுதம் தாங்கிய ஒவ்வொரு போராளியின் உள்ளேயும் அவன் வாழ்கிறான். அது தான் உண்மை.

அவர்களுக்காகவே நான் வாழ்ந்தேன். வாழ்கிறேன். வாழுவேன். அவர்களுடைய விருப்பமே என் விருப்பம். புதிராகிப் போன என் மக்களைப் பற்றி நான் புலம்பியதில்லை. பொல்லாத உலகம் என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. கல்லானமனமென்று காறி உமிழ்ந்தது.

தளபதி தணிகைச்செல்வியின் விருப்புடன் இதை எமது தேசியத் தலைவரிடம் அனுப்பி வைத்தேன். அனுமதி கிடைத்தது. கலைகளின் புகலிடம் அவர் உள்ளமல்லவா? அறிவமுது வெளியீட்டகம் இதனை அச்சவாகனமேற்றிச் சிறப்பித்தது. மேலும் இக்கதை வெளிவரத் துணைபுரிந்த அனைவருக்கும் என் நன்றிகள்.

இவ்வண்ணம்

தமிழ்க் கவி

டப் டப்பெனப் பெரிய மழைத்துளி. இரண்டு மாதங்களாக ஒரு சொட்டு மழைத்துளியும் காணாத பூமி சிவிர்த்தது. குப்பென்று புழுதி மணம் கிளம்பியது. நிலத்தினின்றும் ஆவி கனன்றது. பிரளயம் எழுந்தது போல பெருங்காற்று சூழன்றடித்தது. தென்னை மரங்கள் கலை கொண்ட பூசாரி போல தலை விரித்தாடியது. 'டும் டும்' 'டொட்டடோம்' பெரு முழக்கம். மழை விரைந்து கொட்டத் தொடங்கியது.

காய்ந்து கமர் வெடித்திருந்த பூமி "ஆ"வென்ற வெடிப்புகளினூடாக நீரை உள்வாங்கி நிரப்பித் தேக்கிப் பள்ளங்களில் பாய்ந்தோட வைத்தது.

துவைத்துலரப் போட்ட துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு, விறகும் நனைந்து விடாமல் இருக்க எடுத்து உள்ளே போட்ட பின்தான் அவளுக்கு வீட்டுக் கூரையின் மீது போட்டிருந்த வைக்கோலில் பெரும்பகுதி காற்றுக்கு உருண்டு ஒடுங்கி விட்டது தெரிந்தது. உள்ளே பரவலாக ஒழுக்கு. இருந்த பாத்திரங்களைப் பெரிய ஒழுக்குகளில் வைத்து விட்டு நிமிரும் போது ... அடி வயிற்றில் சூடுபரவித் துளாவி மேல் வயிற்றை நோக்கி நகர வயிற்றில் தசை நார்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து முறுகி உள்ளே ஒரு முடிச்சாக இறுகி இறுக்க ...

"அம்மா..." வேதனையோடு குனிந்து முழங்கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டாள் பார்வதி. இறுக்கம் தளர்ந்து நொடியில் விலக நிமிர்ந்தவள். ஏற்கெனவே வீட்டுக்குள் நுழைந்த மழைநீரை விளக்குமாற்றால் கூட்டி வெளியே தள்ளினாள். "இஞ்சாருங்கோ... உந்த அடுப்பையொருக்கால் பாருங்கோ பச்சையரிசி" கணவனுக்குக் குரல் கொடுத்தாள். உலை வைத்தால் உலை வைத்த நேரம் கூட அடுப்பருகே குந்தும் வழக்கம் அவனுக்கு.

"என்னப்பா கறி வைக்கப் போறா..."

"என்னத்தை வைக்கிற எந்த மீன் போணிய காச்சுவம்" என்றவள் "ஆ...அம்மா" என முனகினாள்.

"என்னப்பா?" அனுதாபமாக அல்ல அட்டலாக வந்தது மணியத்தின் குரல்.

"வயுத்துக்க வலிக்குது."

"சச... ஒண்டுமில்லையப்பா... வயுத்துக்க இண்டைக்கு வியாழன் அட்டமி நவமியுமில்ல சும்மா சூட்டு வலியாக்கும்."

இவர் கண்டவர் மனதுக்குள் பொருமிய பார்வதி "இஞ்ச விலத்துங்கோ நான் சமைக்க" என்றாள். மணியம் அடுப்பை விட்டுச் சற்று நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

நிறை மாத வயிற்றுடன் காலில் கையூன்றி மூசி மூசி மூச்சு விட்டுக் கொண்டே உட்கார்ந்து கொள்ள முதல் வெங்காயம், மிளகாய்ப்பெட்டி, மிளகாய்ப்பேணி, தேங்காய்ப்பாதி, கத்தி, திருவுபலகை... "இங்சை விடுங்கோப்பா திருவலையை" திருவுபலகையிலிருந்த மணியம் அதனைக் கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு உட்கார மீண்டும்... உக்... கிரமமாய் வயிற்றில் அந்த வலி, அப்படியே ஒரு கையை நிலத்தில் ஊன்றி பின் சாய்ந்து பல்லைக் கடித்து அழுத்திக் கண்கள் கலங்க... அந்த இறுக்கம் தளர்ந்தது.

அவசர அவசரமாகச் சமைத்தாள். பேய்மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

"கையில் அரைச்சல்லி இல்ல... இப்ப என்ன செய்யிற. நல்லவேளை சாமான்கள் தேவையானதெல்லாம் ஓரளவு வாங்கிச் சேர்த்திருந்தாள்.

வலி வரவர நெருக்கமாகத் தாக்கத் தொடங்கியது. மழையும் உச்சமாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது.

"எங்கயப்பா பிள்ளையை விட்டீ" சினத்தான் மணியம். அவனுக்கு பார்வதி நெளியவும் நிமிர்வுமாக நிற்பது எரிச்சலைக் கொடுத்தது. பிரசவ வலியானாலும் அவன் நினைக்கிற போது தான் வரவேண்டுமென்பது அவனது நினைப்பு.

வயிற்றிலுள்ள குழந்தைக்கு இவர்களது மனநிலை தெரியாது. மழையோடு மழையாக வெளியேறத் துடித்தது அது. சமைத்த சோற்றைக் கூட அவளால் உண்ண முடியவில்லை. மூத்த குழந்தைகள் ஐவருக்கும் பரிமாறி மூடி வைத்தாள்.

"எனக்கு நிற்கேலாமல் கிடக்கு. ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவம்."

இரண்டு மைல்களுக்கப்பால் உள்ள ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒரு வாடகைக் கார்

பிடிக்கவோ, வண்டி வைத்துச் செல்லவோ வசதியில்லை. வறுமையின் கோரப்பிடியில் ஒரு மிதிவண்டி கூட அவர்களிடம் இல்லை.

"இருந்து பார்த்து சரிவரது மெல்ல நடந்து போவம்." என்றாள்.

மழை ஓய்ந்து பரவலாக துமித்துக் கொண்டிருந்தது. தேவையான பொருட்களை ஒரு தலையணை உறையில் போட்டுக் கட்டினாள். அவள் வாங்கி வைத்திருந்த சவர்க்கார்க்கட்டி, பவுடர் பேணி, சாணைத்துண்டுகள், பழந்துணி, சின்ன மாமயிற் போத்தலில் கோப்பித் தூள், பிள்ளைக்குக் கற்கண்டு, ஒரு சின்னச் சட்டை, சீனியும் ... சுடுதண்ணிப் போத்தல்தான் இல்லை.

'பிள்ளை, தெய்வானையக்காட்டை அவையட சுடுதண்ணிப் போத்தலைக் கேட்டாவன்."

மூத்தவர் மலர் அவசரம் புரிந்தவளாகத் தெய்வானை வீட்டுக்குப் போனாள். இரண்டொரு நிமிடங்களில் சுடுதண்ணிப் போத்தலுடன் வந்தாள்.

"அம்மா... போத்தலுக்க தண்ணி விட்டபடி கிடக்காம்."

"ம்... ம்... தம்பி கவனம், கிணத்தடி வழிய விடக்கூடா, சோறு போட்டு மூடி வைச்சிருக்கு, சாப்பிட்டுட்டுப் படுங்கோ." பிள்ளைகளுக்குக் கூறியபடியே மறுபடியும் ஒரு தடவை முன்கியவளைப் பார்த்து "நானும் வர வேணுமோ" என்று கேட்டான் மணியம்.

"இல்லப் படுங்கோ" என்றாள் குடாக.

மாலை கருகும் நேரம். விரைந்து சென்றும், நின்று வலியைச் சமாளித்தபடியும் வைத்தியசாலையை அடைந்தவள் நள்ளிரவு நேரம் ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். "மே... சுது புத்தா..." என்ற சிங்கள மருத்துவிச்சியின் குரல் மகிழ்ச்சியாக ஒலித்தது.

'சுது புத்தா" யார் கேட்டார்கள். பார்வதிக்கு உடல் வேதனையோடு உள்ளமும் சலித்தது.

பெருமூச்சு விட்டபடி இருபத்திநாலு வயதிலேயே தனக்குப் பிறந்து விட்ட ஆறாவது மகளைப் படுத்திருந்தவாறே இடது கையால் தடவிப் பார்த்தாள். பிறந்த ஒவ்வொரு குழந்தையையும் தடவிய போது எழும் அந்தப் பரவச உணர்வு உள்ளத்தில் பொங்கி ஆவலாய்த் தலையெடுக்க அவளையறியாமலே புன்னகை அரும்பியது.

"கெட்டிக்காரன்" உதடுகள் முணுமுணுக்கச் சிந்தனையுடு அவள் கண்கள் சொருகின.

நாலாவது மகன் பிறந்த போது சேகுவெரா (ஜே.வி.பி) கலாட்டா நடந்து கொண்டிருந்தது. இல்லாவிட்டால் அப்போதே இந்தப் பிரவசத்தை நிற்பாட்டியிருக்கலாம். கருத்தடைப் பிரச்சாரம் நடந்து கொண்டிருந்தாலும் வவுனியாவில் அதற்கான வசதிகள் இல்லை. விரைவிலேயே ஐந்தாவது குழந்தையும் உருவான போது அவன் கணவனைப் பெரிதும் வெறுத்தான். குடும்ப நிலையில் எந்தவித அக்கறையும் இல்லாமல் இப்படியும் ஒரு மனிசனா?

வறுமையின் கோரப்படியில் ஊரெல்லாம் கடன்பட்டு சாப்பாடு தேடி சமைத்துப் போட சாப்பிடுவான். உழைப்பிலும் நாட்டமில்லை. வீட்டு வேலையிலும் நாட்டமில்லை. தெரிந்ததெல்லாம் மனைவியின் கடமைகள் என்னென்ன என்ற பழைய விதிகள்தான். தினசரி ராத்திரிகளை எப்படித் தன் சுகத்துக்கான பொழுதாக்குவது என்பதும், நாவுக்கு எப்படிச் சுவையான உணவுகளைத் தேடிச் சுவைப்பது என்பதும்தான். ஒன்பது வருட வாழ்வு முற்றாகக் கசந்து போக ஐந்தாவது ஆணாகப் பிறந்தது. "இனியாவது இதை நிற்பாட்டுவம்" என்ற போது "பார்ப்பம்" என்ற பதில் தான் கிடைத்தது.

பசியும் பட்டினியுமாக வாடுகின்ற போதெல்லாம் உழைத்து வருவதாகக் கூறி எங்காவது போய் விடுவான். இரண்டு மாதமோ மூன்று மாதமோ எங்காவது சுற்றி விட்டு எப்போதாவது வீட்டுக்கு வருவான். அரிசியும் மீனும் வாங்கி சமைத்து அரைப் போத்தல் சாராயமும் கொண்டு வந்து குடித்து விட்டு பிள்ளைகளுடன் கூத்தாடி சந்தோசமாகக் கழித்து விட்டு இரண்டொரு நாளில் திரும்பிப் போய்விடுவான்.

அவன் வந்து போன சுவடு அவன் வயிற்றில் உருவாகும். இது தான் வழமை. இப்படித்தான் இதுவும் உருவான பொழுது ஊரெல்லாம் கடனாக

உறவினராலும் ஒதுக்கப்பட்டு, குழந்தைகளையும் வளர்க்கப் பெரும்பாடு பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அவ்வூரிலுள்ள முனியம்மாக் கிழவியுடன் ஒரு கிழமைச்சீட்டுக் கட்டியிருந்தாள். கஷ்டத்தின் மத்தியில் தான் அதை அவள் கட்டினாள். கிழமைக்கு பதினைந்து ரூபாய் தான். ஆனால் முன்னதாகவே சீட்டைக் கழித்து எடுத்து விட்டாள். இப்ப பின் சீட்டுகள் கழிவில்லாமல் போகவே உழைப்பும் இல்லாததால் கட்ட முடியவில்லை.

கிழவி விடியவும் சீட்டுக்காசு கேட்டு வந்திடும் என்று பயந்து கொண்டிருக்க கிழவி வருவது தெரிந்தது.

"பிள்ளை உந்தச்சாக்கை எடுத்துப் போடு" என்றாள் மகளிடம்.

மூத்தவள் சாக்கை எடுத்துப் போடவே கிழவி அதில் குந்திக் கொண்டாள்.

"ஆச்சி இந்தா... எப்பன் தேத்தண்ணி குடியணை"

"தேத்தண்ணிக் கோப்பை இருக்கட்டும். மணியம் வந்திட்டானோ" என்றது கிழவி காரியத்தில் கண்ணாக.

"இல்லையெணை... வந்தா நான் கொண்டு வந்து தருவன் தானே"

"நீ தருவாய் தான். ஆர் இல்லையெண்ட ஆனா சீட்டெடுத்தவைக்கு தவணைக்குக் குடாட்டி நேர்மையில்லைக் கண்டியோ"

"என்ன செய்ய... துலைஞ்ச மனிசன் ஒரேயடியாய்த் துலைஞ்சாலும் பரவாயில்லை. வந்து வந்து போக எனக்குக் குடும்பச் சமையேறினது தான் மிச்சம்" என்றாள் சலித்து.

"என்ன பிள்ளை சொல்லுறா"

"ஆச்சி இந்த மாசம் பிந்திப் போச்சணை" என்றவள் ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள்.

உதட்டில் ஆட்காட்டி விரலையும் நடுவிரலையும் அழுத்திப் பிடித்து "புறீச்" என்ற சத்தத்துடன் வெற்றிலை எச்சிலை இருந்த இடத்திலிருந்தே முற்றத்தில் துப்பிய முனியம்மாக்கிழவி, வெற்றிலையைக் கொடுப்புக்குள் இருந்து நாவால் தடவி அதக்கித் திரட்டி உள்ளங்கையில் கக்கி தூர வீசிவிட்டு கையையும்

சாக்கில் பிரட்டித் துடைத்து விட்டு தேத்தண்ணிக் கோப்பையைக் கையிலெடுத்து எங்கோ பார்வை நிலைக்க தேநீரைக் குடித்து முடிக்கும் வரை காத்திருந்த பார்வதி கெஞ்சுகின்ற பாவனையில் "மெய்யேனை ஏதும் கைமருந்து தெரிஞ்சாச் சொல்லன்" என்றாள்.

முனியம்மாக்கிழவி அந்தக் கிராமத்தின் மருத்துவிச்சியும் கூட.. பார்வதியின் நிலையைக்காண அவளுக்கு இரக்கமாக இருந்தது.

"பிரச்சினையில்லை... ஒரு புதுச்சட்டியும் ஒரு கொத்து...ம் வாங்கி வை பின்னேரம் வந்து இணக்கித் தாறன்."

நினைக்கவே கூசும் கசப்பு மருந்து, ஐந்து நாட்களாக வெறும் வயிற்றில் சாப்பிட்டு பலாபலனுக்காகக் காத்திருந்தாள். ஒரு கிழமை கடந்தது. பலன் தோல்வி.

அடுத்த கட்டம் வேறு மூலப்பொருட்களாலான மருந்து, குடலை வெளியே கொண்டு வந்து போடுகிற அளவுக்கு நாற்றம், வாந்தியெடுத்தாலும் விடாமல் விழுங்கினாள். பலாபலன் தோல்வி.

அடுத்த கட்டம் தொண்டைக்குழியிலிருந்து அரிப்பும் எரிவுமாக ஒரு மருந்து. பத்து நாட்கள் மருந்து. பலாபலன் தோல்வி..

கிழவி சலித்துப் போய்ச் சொன்னது "ஆம்பிளப் பிள்ளை போல அதுதான் அசையுதில்ல"

"ஐயோ எந்தச் சனியனெண்டாலும் வேண்டாம். அடுத்த வேளைச் சாப்பாடில்லை. உடுத்த துணியில்லை. படுக்கப்பாயில்லை. மழை வந்தா வீட்டுக்கை இருக்கேலா. ஊரெல்லாம் கடன். உதவி செய்ய ஒருவருமில்லை. கூலிவேலையும் நெடுகக் கிடையாது. இந்த நிலையில் இதுவும்."

கண்ணீர் வழியக் கதறினாள். அம்மா ஏன் அழுகிறாள் என்று தெரியாமல் திகைத்து நின்ற பிள்ளைகளைக் கிழவி விரட்டினாள். "என்ன விண்ணாணம் பார்க்கிறியள் ஓடுங்கோ... போய் விளையாடுங்கோ."

"தம்பி அழுகிறான்" என்றாள் மலர்.

அவள் இடுப்பிலிருந்த குழந்தையை வாங்கி மடியில் சாய்த்தாள் பார்வதி.

அவள் இடது புற மார்பை ஒரு கையால் துளாவியபடியே வலது புற மார்பில்

பாலருந்தினான் சுதன். அவனுக்கு மூத்தவன் மது. அம்மாவுடன் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். முகம் வாடித் துவள அவன் முகத்திலும் பசி என்பது பார்வையில் தெரிந்தது. விம்மலூடே அவன் தலையை வருடினான் அவன். மது அவள் தோளோடு சாய்ந்து கொண்டான்.

மறுநாள் காலை தினசரி உண்ணும் ஊறல் மருந்தைக் கையில் எடுத்த போது வயிற்றுள் 'களுக்' கென்ற அசைவு சற்று நிதானித்து தாமதித்தபோது மீண்டும் களுக் மளுக்கென்ற புரளல் அவள் வயிற்றுக்குள் எழுந்தது.

"வேண்டாம் இனி வேண்டாம்" ஒரு பச்சாதாபம் கழிவிரக்கம் எழு அவள் மருந்தை வீசியடித்தாள். இந்த உணர்வு ஏன் யார் மீது தன்னிலா? தன்னால் கொல்லப்படவிருந்த சிசுவிலா புரியவில்லை.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

மார்கழி மாதப் பனியிலும், மழையிலும் வயல் விதைப்பு தொடங்கி விட்டது. வழக்கம் போல மணியம் எங்கோ போய் விட்டான். இரண்டு ஏக்கர் வயல் நிலம் அவளுடைய தந்தையால் அவளுக்கு வழங்கப்பட்டது. விதைப்புக்கு வழியில்லாத நிலையில் உழவு செய்யாமல் கிடந்தது. அவளுடைய தம்பி கொஞ்சம் பசையோடிருந்தான். இன்னும் நிலம் விதைக்குமளவு வசதி இருந்தது. இவர்களுடைய வயல் உழவு செய்யாமல் இருக்கவே அதையும் தான் விதைக்கலாம் என எண்ணியவன் அவளிடம்.

"அக்காச்சி உன்ர வயல் விதைக்காட்டி.. தாவன் நான் விதைக்கிறன்" என்று கேட்டான். அவள் யோசிச்சப் பதில் சொன்னாள். "குடுத்திட்டு என்னடா செய்யிற கடன உடனப்பட்டு விதைச்சாத்தானே சாப்பிட" என்றவள்

"மெய்யேடா உன்ர வேலை முடிய இதையும் உழுதுதாவன்.. அங்கின வயல் வேலை செய்து கழிச்ச விடுறன்" என்றாள்.

கடவாயைக் கையால் தேய்த்தபடி ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவன் "பாப்பம்... எதுக்கும் இன்னும் ஆரையுங்கேள்... தனிய உழ ஏலாது" என்றான்.

இப்ப ஆரைக் கேட்பது... ம்... ராமசாமியண்ணையைக் கேக்கலாம். வேலை முடிஞ்ச... மாடுகள் சும்மா நிக்குது. நினைச்ச உடனே செய்தாத்தான். விளையாடிக் கொண்டிருந்த மலரைக் கூப்பிட்டாள் அவள். "மலர் யேய் மலர்" அந்த மலர் அங்கிருந்தபடியே "ஓய்"...என்றாள்.

"இஞ்ச வாடி, கூப்பிட்டா கூப்பிட்ட உடன வா பாப்பம்" என்று அதட்டியவள் "உதில ராமசாமியண்ண வீட்ட போட்டு வாறன்... தம்பியைப் பார்... கவனம்" என்றபடி இறங்கிப் போனாள்.

இராமசாமியிடம் ஈரணை மாடுகள் இருந்தன. அவனும் இவளுடைய பாவத்தைப் பார்த்து உழவு செய்ய ஒத்துக் கொண்டான். அவன் இவன் கையக்காலப் பிடிச்ச ஒரு மாதிரி வயல் விதை போட்டாச்சு. நிம்மதியாக காவல் வேலையும் செய்யத் தொடங்கினாள் பார்வதி.

நான்கு மாதங்களின் பின் வந்த மணியத்திடம் வயல் விதைத்து விட்ட செய்தியைப் பெருமையாகச் சொன்னாள் பார்வதி. நெல் வயல் பச்சை படரத் தொடங்கியது. நீர் பாய்ச்ச, மருந்தடிக்க, பசளை வீச, காவலுக்கு எனப் பெரும் பொழுதை வயலில் பார்வதியே கழித்தாள். மணியம் வீட்டில் சமைக்கவும், குழந்தைகளைப் பார்க்கவும் இருந்தான், இடையில் பழையபடி ஊரை விட்டுப் போனான்.

இம்முறை பார்வதி ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தாள் ஆம்பிளையெண்டா வீட்டுக்குப் பிரயோசனம் இருக்க வேணும். அதில்லாம இப்படி அலஞ்சா தனர் வழியைப் பார்க்கட்டும்.

எல்லாம் நினைப்போடு சரி, அறுவடை நெருங்க மணியம் வந்து விட்டான். கடன்காரர் தொல்லை குறைந்திருந்தது. இனியென்ன. வெள்ளாமை விளையுது தானே வெட்டப் பிடிப்பம் என்பது போன்ற ஓய்வு.

வயல் கணக்கிலும் பார்த்தால் மேலோட்டமாகக் கடன்கட்டி கூலி கழிச்சுப் பதினைஞ்சு மூட்டையெண்டாலும் மிஞ்சும். பார்வதிக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதி தான். அறுவடைக்கு இன்னும் பத்து நாட்களே இருந்தன. தங்க நிறத்தில் நெற் கதிரிகள் வரம்பின் இருமருங்கும் தலைசாய்த்துப் படுத்திருந்தன. அதை வீட்டுக்கு கொண்டு வருவதற்குள் பிரசவம் குறுக்கிட்டு விட்டது.

வீலென்ற சத்தத்துடன் தொடங்கி விரா விரா என்றழத் தொடங்கியது குழந்தை. மெதுவாகச் சரிந்து... "ச்சொ... சொச்சசோ.." என்றணைத்தான் அவள். செம்பஞ்சப் பொதிபோல கண் விழித்துப் பார்த்தது அது, வாஞ்சையோடு அணைத்தாள். அவள் ஒரு கணம் இவளை அழித்து விடத் தானெடுத்த முயற்சிகள் நினைவில் தோன்ற.. "சுழியா... உண்மையில் நீ... கெட்டிக்காரன்தான் உனக்கெண்டு உலகத்தில பெரிய கடமை இருக்கிறது போல வந்திட்டாய்" என மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அறுவடை எதிர்பார்த்ததைவிட லாபம் அளித்தது, ஒரு பிள்ளைக்குமில்லாத வழக்கமாக இவனுக்கு சாதகம் குறிக்க விரும்பினாள் அவள். இவளுடைய தாய் லட்சுமி குழந்தையை தூக்கிப் புரட்டிப் பார்த்து விட்டு

"ரெட்டைச்சுழி... இவன் தலையெடுக்க தாய்.. இல்லத் தேப்பனத் திண்டிடுவான்" என்றாள்.

"சும்மா போணை உதெல்லாம் பொய்"

"இல்லப் பிள்ளை மெய். ஆம்பிளைப் பிள்ளைக்கு இரட்டைச் சூழி ஆகாதெண்டாள் மீண்டும்."

ஆ... ஆங் உதெல்லாம் பொய்.

உறுதியெடுத்தபடி இந்த முறையோடு பிரசவத்துக்கு முடிவு கட்டியாகி விட்டது. மணியத்துக்கு இதெல்லாம் பிடிக்கவில்லை. என்றாலும் தனக்கு இடைஞ்சல் இல்லாமல் இருக்கும் என்பதால் பேசாமல் விட்டான். பார்வதிக்கு ஒரு சமை குறைந்தது போன்ற உணர்வே வந்தது.

இனிக் கையிலொன்று வயித்திலொன்று இல்லை. என்ற நினைப்பே அவளுக்கு பெரிய பலமாக இருந்தது. மணியத்துக்கு ஏனோ பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வுக்கும் தனக்கும் எந்தவித பொறுப்பும் இல்லையென்ற நினைப்பு. அதுமட்டுமன்றி அவ்வப்போது தேச சஞ்சாரம் செய்யும் பழக்கத்தையும் கொஞ்ச நாளாக மறந்திருந்தான். காரணம் பார்வதியைத் தனியே விட்டுப்போக அவன் விரும்பவில்லை என்பது தான்.

வயலிலோ, தோட்டத்திலோ நாள் முழுவதும் உழைத்துக் களைத்து வரும் பார்வதியை நிம்மதியாக உறங்க அவன் ஒரு போதும் அனுமதித்ததில்லை.

அடுத்த போக வயல் வேலை தொடங்கியது. அன்றைக்கு வயலிலுள்ள புல்லுக்கு மருந்தடிக்கச் சென்றிருந்தாள் பார்வதி. அவள் ஆற்று நீரில் களை நாசினியைக் கலந்து அடிக்க வேண்டியிருந்தது. வயலில் கிணறு இல்லை. வாளியில் நீர் சுமந்து பழைய சேலைத்துணியில் வடித்து தெளிப்பானில் நீரையும், மருந்தையும் கலந்து தெளிப்பானை வரம்பில் வைத்து விட்டு, வயலுக்குள் இறங்கி மண்டி போட்டிருந்து ராங்கியை முதுகில் தூக்கிப் பட்டியைப் பொருத்தி காலைக்குத்தியெழும்ப நாயிக்குள் "மருக்" கென்றொரு சத்தம். லேசாக வளைந்து நாயியை நிமிர்த்தியவள் மருந்தடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

பொழுது கருகத் தொடங்கிய போது பதினான்கு கொள்கலன் மருந்து அடித்து முடித்திருந்தது. தோள்பட்டை இரண்டும் வீங்கிக் கனன்று

கொண்டிருந்தது. "எங்கட ராங்கியெண்டா நாளைக்கும் வைச்சு அடிக்கலாம். இதை வச்சிருந்தால் நாளைக்கும் பதினைஞ்ச ரூபா வாடகை கட்டோணும், கஷ்டத்தைப் பாராமல் அடிச்சு முடிச்சா பதினைஞ்ச ரூபா மிச்சம். பிள்ளைகளுக்கு ஆமான கறிபுளி வாங்கிக் குடுக்கலாம்" என்ற நினைவோடு அடித்து முடித்தாள்.

கை கால் சேர வந்து வரம்பில் உட்கார்ந்தாள். பின் ஆற்று நீரில் இறங்கி அலுப்புத் தீர் இரண்டு வளையம் நீந்திக் குளித்தாள். ஈரச்சேலையில், உடலைச் சுற்றிக் கொண்டு ஒருதலைப்பால், மறுதலைப்பால் தோள்களை மூடியவள் வீடு நோக்கி நடந்தாள்.

மத்தியானம் எதுவும் சாப்பிடாததால் இருந்த சோர்வும் கூடப் பறந்துவிட "ஒரு தேத்தண்ணி குடிச்சா" என்ற ஆவலோடு வீடு வந்த போது நன்கு இருட்டி விட்டது. மணியம் வழியிலேயே நின்றான். முகம் கோபத்தில் "உம்"மென்றிருந்தது.

"என்னடி இப்ப நேரம்" என்று வெடித்தான்.

மௌனமாக ஈரத்துணிகளைக் காயப் போட்ட பார்வதி உடை மாற்றிக் கொண்டாள்.

"வேசை நான் கேக்கிறன்...அவள் தன்ர அலுவல்"

பதிலேதும் சொல்லாமல் தொட்டிலில் கிடந்த குழந்தையைத் தூக்கிப் பாலூட்டினாள் பார்வதி. அவள் எதிரே மூர்க்கத்தோடு வந்த மணியம்

"என்னடி கேட்டனான்" என்றான் மறுபடியும்.

"என்னயிப்ப முடியுற வேலையை முடிச்சப் போட்டுத்தானே வர வேணும்" என்று ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

"நீதான் ஓவியமான வேலைக்காரியோ"

"அப்ப நீங்க போய்ச் செய்யிறது" என்றாள் எரிச்சலாக.

"என்ன நான் செய்யவோ"

"சும்மா கத்தாதையுங்கோ பொடி நித்திரை கொள்ளுது."

மணியம் எரிப்பது போல் பார்த்தவாறே சுவரில் இருந்தான். ஒரு அறை. ஒரு மால். மாலில் ஒருபுறம் கிடுகினால் தடுக்கப்பட்ட அடுக்களை. இவ்வளவு

தான் அவர்கள் வீடு. உள் அறையில் நெல் கொட்டியிருந்தது. வெளியறையே படுக்கையறையாகவும், வரவேற்பறையாகவும், படிக்கும் அறையாகவும் பல அவதாரங்களை எடுப்பதால் அங்கு பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாமல் எதுவும் நடக்காது.

தேநீர் ஊற்றிக் கொண்டு வந்த மணியம் அதை பார்வதியின் முன் வைத்தான். பார்வதிக்கு இந்த உபகாரத்தின் காரணம் எரிச்சலைக் கொடுத்தது.

"இஞ்சே... காத்தாலயிருந்து ராங்கி தூக்கி மருந்தடிச்சப் போட்டு வாறன். சேத்து வயல்ல நடந்து திரிஞ்சது மேலெல்லாம் அலுப்பாகக் கிடக்கு..."

"அதுக்கென்னயிப்ப"

"நான் நேரத்துக்குப் படுக்கப் போறன்"

"இப்ப நான் சமைச்ச வைக்காட்டி நீ நேரத்துக்குப் படுப்பியோ"

"நான் வயல்ல வேலை செய்த களையத்தான் சொல்லுறன்"

"நானும் உனக்காகத்தான் பாவமெண்டு சமைச்சனான்"

"இஞ்ச ஒருத்தருக்கும் ஒரு வேலையும் எழுதேல்ல..."

"ஒரு அஞ்ச நிமிசம்"

பார்வதிக்கு ஓங்காளம் வந்தது... மணியம் முற்றத்தில் நின்றான். பிள்ளைகள் இன்னும் உறங்கவில்லை. அம்மாவும், அப்பாவும் ஏன் தாக்கம் செய்கிறார்கள். என்பது அவர்களுக்குப் புரியுமா? தன்னையறியாமலே கண்ணயர்ந்து விட்ட பார்வதியின் தலையில் ஓங்கி உதைத்தான் மணியம். திடுக்கிட்டு விழித்தவளின் தலைமயிரைப் பிடித்து உலுப்பினான். "நான் விசரன் மாதிரி வெளியில நிக்கிறன் நீ நித்திரை கொள்ளு"

கண் கலங்க பிள்ளைகளைப் பார்த்தாள். மூத்தவள் மலர் லேசாக அசைந்தது போலத் தெரிந்தது. சத்தம் போடாமலே வெளியே போனாள்.

அவனை எதிர்க்க அவளால் முடியாது. கடந்த பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக அருவருக்கத்தக்க இந்த வதையை அவள் அனுபவித்துத்தானே வருகிறாள். வயிறறைப் புரட்டியது. கண்களை நீர் மறைத்தது. ஒரு மரம் போல விழுந்து கிடந்தாள்.

சித்திரைப் புத்தாண்டு ஒரு செழிப்பான காலத்தில் வரும். அறுவடை முடித்து அனைவரின் இல்லங்களிலும் செல்வம் செழித்திருக்கும். அந்தக் கிராமமும் சித்திரையை வரவேற்க ஆயத்தமானது. தனித்தனியாக வீடுகள் அலங்கரிக்கப்பட்டது. மாரிகாலம் முடிந்து பனிக்காலம் தொடங்கி முடிவுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. அனேக வயல்கள் அறுவடையை முடித்து மயிர் களைந்த தலைபோல மொட்டையாகி விட்டிருந்தது. காற்றுத் தன் கையழைந்து கோலி அந்த ஓட்டு மணத்தையள்ளி உலகெல்லாம் பரவியது.

பொறுத்த வேலைக்காலம். எங்கு பார்த்தாலும் அறுவடைக்கத்தியுடன் செல்லும் மக்கள் கூட்டம். வீதியெங்கும் நெல் மணிகள் சிதறியிருக்கும். அவற்றிடையே உழுந்து, பயறு என்பனவும் தெரியும். புழுதிச் சாலைகளில் இவை வண்டிகளில் வயலிலிருந்து வீட்டுக்கும் வீட்டிலிருந்து சந்தைக்கும் ஏற்றிச் செல்லும் போது சாக்கு மூட்டைகளிலிருந்து சிந்தியவையாகும்.

குடிசனம் குறைந்த வயல் பரப்பினூடே புறாக்களும், காட்டுக் கோழிகளும், மயில்களும் சாரிசாரியாகக் கொறித்துக் கொண்டிருக்கும். வழியில் மனிதர்கள் வரும் சந்தடி கேட்டால் சட்டென்று பற்றைக்குள் ஓடிப் பதுங்குவதும் மீண்டும் ஓடி வருவதுமாக வீதிகளில் விளையாடியபடி தானியங்களை உண்டு களிக்கும். அனேகமாக வீடுகளிலும் இப்படித்தான். கோழிகள் வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றியே நிற்கும். வயல் நிரம்பப் புல் இருந்தாலும் வீட்டில் வளர்க்கும் பசுக்கள் புதிய வைக்கோலிலேயே கால் பதித்து மேயும். புதிய வைக்கோலும் புதிய நெல்லும் அருமையான மணம் வீசும் வன்னிப்பகுதி எங்கும் இந்த மணம் பரந்திருக்கும்.

வீசும் காற்றும் ஒரு சுகந்தம். பாலைப் பூக்களும், கருங்காலிப் பூக்களும் கலந்தொரு மணம் வீசும். வேப்பம் பூக்களும், காஞ்சிரப் பூக்களும் கலந்து

ஒரு கதம்ப மணம் வீசும். இவற்றுக்குப் போட்டி போடும் தேனீக்களின் ரீங்காரமும் பட்சிகளின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரமும் எங்கும் நிறைந்திருக்கும். குடியிருப்புக்களிலிருந்து விலகி நிற்கும் வயல்களும் புலாக்களும் அறுவடைக்குப் பின் சனநடமாற்றம் அற்றதாகி விடும். மக்கள் கிராமங்களிலுள்ள தோட்டங்களில் வேலையை ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

பார்வதியும் இப்போது தோட்ட வேலைகளில் ஈடுபட்டாள். சித்திரை, வைகாசி வெங்காயம் நடும் காலம். தை மாதத்திலிருந்து நிலம் உழுது, எருப்பரவி, புரட்டிப் புரட்டி உழுது புழுதி பறக்கும் தூளாக வைக்கவேண்டும். வெங்காயம், கிழங்குப் பயிர் மண் சொகுசாக இருந்தால் தான் காய் பெருக்கும். இந்த முறை வெள்ளாமை வெட்டுப் பிந்தினதானால் எல்லா வேலையும் பிந்திப் போச்சு. "ம் ஆளில்லாத் துக்கம் அமுதாலும் தீராது. சோறில்லாத் துக்கம் சொன்னாலும் தீராது" என்ன செய்தாலும் தன் சொந்தக் கையால் செய்தால் தான் அவளுக்குத் திருப்தி. என்ன செய்தாலும் மணியம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். "என்ன செய்ய சொகுசான குடும்பத்தில் பிறந்திட்டுது. வேலை செய்ய நாரி இடங்குடாதாம்" எனச் சமாதானம் செய்து கொள்வாள்.

சமளங்குளம் கிராமம் வவுனியா ஆசிரகுளம் வீதியில் இரண்டு மைல் தொலைவில் இருந்தது. அங்கு இப்போது ஓரளவு நகரத்தின் சாயல் வீசத் தொடங்கியிருந்தது. கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம், விளையாட்டுக்கழகம், கூட்டுறவுப் பண்டகசாலை போன்றவையும், சித்திரையிலிருந்து தமது வேலைகளை உற்சாகமாகச் செய்வது வழக்கம். இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. இந்தக் காலத்தில் மக்களிடம் பணப் பழக்கம் இருக்கும். நிறைய நன்கொடை கிடைக்கும். அடுத்தது இவர்களும் விவசாயிகளானதால் இப்போது தான் அவர்களுக்கும் சிறிது கிடைக்கும் காலம்.

அடுத்த வருடம் சித்திரைப் புத்தாண்டு விழாவுக்கு விளையாட்டுப் போட்டிக்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. மாரியம்மன் கோவிலில் திருவிழாக் காலம் புகுனித் திங்கள். சித்திரைப் பூரணை எவையும் நீண்ட காலமாக வன்னி ஆயர்களின் தாக்கத்துக்கு உட்படவில்லை. ஆலயங்கள் பெரும்பாலும் கொற்றவை, முத்துமாரி, கண்ணகி, பிள்ளையார் இவை தான். யாழ்ப்பாணம் போன்று பிராமணர்களின் பூசைகளும் மிகக் குறைவே. சைவவேளாளர்கள் பூசை செய்வா. தமிழில் தான் பூசை நடப்பதுண்டு. வற்றாப்பளை போன்று வவுனியாவில் பண்டாரிக்குளம் முத்துமாரி அம்மன், தாண்டிக்குளம் ஐயனார், வெளிக்குளம் பிள்ளையார் என்றும் நகருக்கு வெளியே, கொல்லவிளங்குளம், வண்ணான்குளம், பூமடு, பெரியமடு, கொள்தைக் காரன்குளம் என அம்மன் கோவில்களே வழக்கமாக இருந்தாலும் வவுனியா கந்தசுவாமி கோவில் முதன்முதல் பிராமணர் என்று

கூறமுடியாத வைதிகரால் சமஸ்கிருத பூசையை ஏற்றது. பின்னர் படிப்படியாக இடைக்காட்டைச் சேர்ந்த ஒருவரால் ஓட்டிகட்டான் சிவன் கோவில் உருவானது.

மாரியம்மன் கோவில் விழாவென்றால் ஊர் முழுதும் திரண்டுவிடும். அதற்கேற்பவே திருவிழா கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். இந்த விழாக்களிலெல்லாம் முன்னின்று வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற அவா பார்வதிக்குண்டு. அவளுக்கேது நேரம். அவளுடைய தகப்பன் சமூகசேவைகளில் ஓடியாடி உழைத்தவர். அவரைப்போல தானும் சமுதாயத்தில் முன் நின்று வேலை செய்ய வேண்டும் என்பது அவளுடைய லட்சியம் கூட. ஆனால் அவள் நினைத்தது எது தான் நடந்திருக்கிறது. எல்லாம் அவரவருக்கு அளந்த அளவுதான்.

கல்யாணமாகி ஏதோ இரண்டு மூன்று வருடம் கஷ்டமில்லாமல் இருந்ததாகத்தான் நினைவு. அவளையொத்த பெண்கள் பாடசாலைக்குச் செல்லும் போது அவள் குழந்தையைத் தூக்கியவாறு எதிர்ப்பட்டிருக்கிறாள். எப்படியெல்லாமோ கற்பனை பண்ணிய வாழ்க்கை. எப்படியாகி விட்டது. "அம்மா..." அலுப்புடன் நிமிர்ந்தவள் மணவெட்டியை ஒரு புறம் திருப்பியவாறே யார் எனப் பார்த்தாள். மூத்தவள் மலர்...ஓடி வந்தாள்." என்னத்துக்கடி வெயிலுக்குள் வாராய்"

"ஆக்கள் வந்திருக்கினம் அப்பா வரட்டாம்"

"ஆரது...என்னவாம்..."

அவள் "தெரியா" என்றபடியே துள்ளி ஓடினாள்... தானும் இப்படித் துள்ளியோடிய நாட்களை அவளால் மறக்க முடியவில்லை.

லட்சுமிப்பிள்ளை என்ற நாமம் கொண்ட லட்சுமிக்கு முதல் குழந்தை திருமணமாகி ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்தான் பிறந்தது. முதல் குழந்தையான பூரணி பிறந்த போதே லட்சுமியைப் படுக்கையில் போட்டு விட்டாள். பிரசவத்தோடு வாதநோய் வந்தது. வந்தது வந்தது தான். அவளால் எழும்பவே முடியவில்லை. குழந்தையைக் கூடக் கை நீட்டித் தூக்க முடியாமல் மடங்கிப் போன கையும் 'ஒண்டுக்கு ரெண்டுக்குப்' போவதானாலும் உதவி தேவைப்படும் நிலையும் ஏற்பட்டது.

பன்னிரண்டாம் நாள் கந்தப்பு தன் தாயைக் கூப்பிட்டு குழந்தையைக் கவனிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். பேத்தியை ஆசையோடு தூக்கிய பொன்னிப் பெத்தா தன் வீட்டுக்குக் கொண்டு போனாள். இன்னும் திருமணம் செய்யாமல் இருந்த சின்னத்தம்பியும் அண்ணன் கந்தப்புவின் பிள்ளையிடம் பாசத்தைப் பொழிந்தான்.

வாழ்க்கையே நரகமாகி விட்ட லட்சுமிக்கு ஒழுங்காக எழுந்து நடமாட முடியாவிட்டாலும் ஒன்றரை வருடத்தில் அடுத்த குழந்தை வயிற்றில் உருவானது. கண்ணீரும் சோறுமாக உண்டு உறங்கி வயிற்றுடன் குந்தியிருந்து கைகளைபூன்றி வீட்டுக்கும் முற்றத்துக்குமாக அரக்கித் திரிந்தவள் ஏழு மாத கற்பமானதும் எழுந்து நடக்க முடிந்தது ஆச்சரியம் தான்.

"இந்தப் பொடி நல்ல பலபலன் போல" என்றாள் பூட்டி வள்ளியாச்சி. "மூத்தது கிழங்கு போல வடிவாய் இருந்தென்ன தாய்க்கு துப்பரவா ஆகாதாம்" "என்ன நச்சேத்திரமணை" கேட்டையெண்டான்.

"கெட்ட குடிக்கு கேட்டையிலை ஒரு புள்ள பிறக்கோணும் பின்னுக்கு நல்லாயிருப்பாள்." கிழவிகள் இரண்டும் விவாதித்தனர்.

இரண்டாவதாகப் பிறந்த பார்வதிக்கு சாதகம் எழுதுவதற்கு கந்தப்பு விடவில்லை. "எல்லாம் நடக்கிறது தான் நடக்கும் சாதகமும் மயிரும்" என்று விட்டான்.

பார்வதி அட்டைக் கறுப்பானாலும் கந்தப்புக்கு இப்போது கொஞ்சம் திருப்தி தான். லட்சுமியால் எழுந்து நடமாட முடிந்தது.

தொடர்ந்து லட்சுமி பதினொரு பிள்ளைகளைப் பெற்றாலும் தாய்ப்பால் குடித்து வளர்ந்த பெருமை பார்வதிக்கு மட்டும் தான். ஆயுளுக்கும் லட்சுமியை நோய் விட்டுப் போகவில்லை. பிரசவமும் குறையவில்லை, பார்வதிக்குப் பின்னே பிறந்தவர்களும் முன்னே பிறந்த பூரணியும் நல்ல நிறமும் அழகும் உள்ளவர்கள் தாய் தந்தையரைப் போல, ஆனால் பார்வதி தோற்றத்திலும் நிறத்திலும் வேறுபட்டவள். இதுவே அயலவர்கள் அவளுக்கு தாழ்வுணர்ச்சியை ஏற்படுத்தவும் காரணமாயிற்று.

"உன்னை விலைக்குத்தான் வாங்கினது" சின்னையாக் கிழவன் நெடுக இதைத்தான் சொல்லும்.

"பொய்"

"மெய்யாத்தான், பார் நீ கறுப்பு மற்றெல்லோரும் சிவப்பு" பார்வதியின் கண்கள் கலங்கும். "உண்மையாகவோ?"

பார்வதியின் எண்ணங்களுக்கு வலிமை சேர்க்க அப்பாத்தை என்று அவர்களால் அழைக்கப்படும் பொன்னிப் பெத்தா பூரணிக்கு சிலுக்குச் சட்டை தைத்துக் கொடுப்பா, மீன் பொரியலும் சோறும் கொடுப்பா, ஆனால் பார்வதி போனால் சொதியும் சோறும் கொடுப்பா. பூரணியின் கோப்பையிலுள்ள மீன் பொரியலை ஏக்கத்தோடு பார்த்தவாறே சோற்றை உண்டுவிட்டு வரும்போது பார்வதிக்குச் சின்னையாக்கிழவன் சொன்னது உண்மை போலத் தோன்றும்..

லட்சுமிக்கு இயலாமல் இருப்பதாலும், அவர்களின் அடுத்த குழந்தை பிறந்து விட்டதாலும் பார்வதியைக் குளிப்பாட்டித் துடைத்து நாடியைப் பிடித்துத் தலைவாரி விடும் போது பார்வதி கேட்டாள்.

"அப்பூ... என்னை விலைக்கு வாங்கினீயே"

"ஆர்.. சொன்ன"

"சின்னையாக்கிழவன்"

"அவர் சம்மா.. பகிடிக்கு... நீ பயப்பிடுறியோண்டு பார்க்க..."

"நான் இண்டைக்கு உன்னோட வரட்டே"

"நான் காடுவெட்டப் போறன் பிள்ள... அங்க வந்தா முள்ளுக்குத்தும். பார்வதியின் முகம் வாடிப் போனது.

"காடு எரிச்சாப்பிறகு கூட்டிக் கொண்டு போறன் என்ன?"

"சரி" மகிழ்ச்சியோடு சிரித்தாள் அவள். "மண்ணுக்க விளையாடாத குளிச்சிட்டு" என்றபடி அவளை ஒரு சாக்கு விரித்து உட்கார வைத்தான். வளர வளர அவள் வாழ்வு அப்புவுடனேயே ஓட்டிக் கொண்டது.

"டியேய் பாறீ... இந்தா இந்தத் தேத்தண்ணியக் கொண்டேக் கொப்பரட்டக்குடு" கோப்பையின் இருவிளிம்பையும் இரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு நீர் சிந்தி விடாமல் பதுங்கிப் பதுங்கி நடந்து தோட்டத்தை நெருங்கி "அப்போய்... தேத்தண்ணி"

அப்பு கலப்பையை நிப்பாட்டி விட்டு, வேகமாக வந்து ஒரு கையில் தேநீரையும், ஒரு கையில் அவளையும் தூக்கி சட்டை போடாத வயிற்றில் முத்தமிட "சசீய்க்... தாடி குத்துது"எனக் கூறி நெளிந்து சின்னக் கையால் அப்புவின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கூழாமர நிழலில் உட்கார்ந்து கொள்ள, கந்தப்பு சொட்டுச் சொட்டாக தேநீரை உறிஞ்சிக் குடிப்பார். சத்தம் வராது. கோப்பையின் அடியிலே கொஞ்சம் மீதம் வைத்து பார்வதியிடம் தர புறாச்... புறாச்சென்று உறிஞ்சும் சத்தம் காதைக் குடையும். "சசீய்க் என்ன பழக்கம் சத்தம் வராமல் குடிக்கோணும்" மறுபடி ஒரு கோப்பை பச்சைத் தண்ணியை வார்த்து சத்தம் வராமல் குடித்துப் பார்த்து "அப்பூ... இஞ்சே இப்பிட்யே" "ம்... ம்" செல்லமாகத் தட்டி விட்டு வயலில் இறங்கி விடுவார் கந்தப்பு.

இப்போது பார்வதிக்கு எட்டு வயது. எரிந்த புலவில் குறங்கொள்ளி பொறுக்கி கடமளக் கட்டத் தெரியும்.. காட்டு மந்துகளுடே உணவு கொண்டு போகத் தெரியும். காலையுணவுடன் விளையாடாமல் புலவுக்குப் போனால் அப்பு

புலவில் நிற்க மாட்டார். அவர் அதிகாலையில் காட்டுக்குள் புகுந்து வேட்டையாடித்தான் வருவார். உடும்பு, காட்டுக்கோழி, மரஅணில் போன்றவை. சில வேளைகளில் மான், மரை, பன்றி போன்றவற்றையும் வெடி வைப்பார். மான் வெடி வைப்பது குற்றமென்று அப்பு சொல்லித்தான் தெரியும்.

அவள் படிப்பிலும் கெட்டிக்காரி. ஆனால் வீட்டில் படிப்பதில்லை. பொடியளோடு போளையடிப்பதிலும் கிட்டியடிப்பதிலும் பொழுது போகும். அப்புவை அலட்டியலட்டி கதை கேட்கப் பிடிக்கும்.

காலையில் அவளுக்கென வீட்டு வேலை உண்டு. முற்றம் கூட்டுவது அவளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வேலை. அதையும் ஒழுங்காகச் செய்ய மாட்டாள். நடு முற்றத்தில் தொடங்கி நான்கு புறமும் ஒதுக்கி விடுவாள். குப்பை அள்ளுகிற வேலை மிச்சம். தாய் நோயுடன் இருந்ததாலோ என்னவோ ஒரு நல்ல வார்த்தை பேச மாட்டாள். இந்த ஒதுக்கல் வேலைக்கு பார்வதி விளக்கு மாற்றாலேயே அடி வாங்குவாள்.

"நாசமாய்ப் போவாளே... பொம்பிளையள் நாளைக்கு நல்ல நாள் பெருநாளிலை ஒதுக்கப் போற... ஒதுக்காதை ஒதுக்காதையெண்டு எத்தனை நாளைக்குச் சொல்லுற"

"படர் படர் என்று விளக்குமாற்றால் அடிப்பாள். பெரிய ஓலம் வைத்து அழுவது பார்வதிக்குக் கை வந்த கலை. தகப்பன் வந்து அவரிடம் தாய் அடித்ததைக் கூறி தகப்பன் தாயை ஏசிய பின்தான் அழுகை நிற்கும்.

மூத்தவள் பூரணி எப்போதாவது வீட்டுக்கு வந்தால் லட்சுமியை "தங்கச்சியம்மா" என்றுதான் அழைப்பாள். ஒரு நாள் செலவுக்கு பஞ்சம். வீட்டில் சமையல் பிந்தி விட்டது. பார்வதி பசியில் அழுது கொண்டிருந்தாள். பேத்தியார் வீடுதானே என நினைத்து லட்சுமி பார்வதியைப் "போய் அப்பாத்தை வீட்டை சாப்பிடு" என அனுப்பினாள். சற்று நேரம் கழித்து மாமியார் வீட்டருகே வேலியில் குழை முறிக்கப் போக வேண்டும் என நினைத்தவள் ஆட்டுக் கொட்டிலை கூட்டியள்ளிக் கொட்டி விட்டு அந்தப் பக்கம் போனாள்.

வெளித்திண்ணையில் பிள்ளைகளிருவரும் உணவுத் தட்டுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அதை சற்று நெருங்கிப் பார்த்தாள் லட்சுமி. பூரணி மீன் பொரியல் குழம்புடன் சாப்பிட பார்வதி அதைப் பார்த்தவாறே வெறும் சோற்றைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். லட்சுமிக்குப் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. ஒரு தாய் பிள்ளையாளுக்குள் வேற்றுமையா? பார்வதியைச்

சாப்பிடவே விடாமல் இழுத்துக் கொண்டு வந்தாள். அவள் கண்கள் முட்டிக் கொண்டு நீரைச் சிந்தின. கணவன் வந்ததும் இதைச் சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள். கந்தப்பு உடனேயே போய் பூரணியை வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்து விட்டார்.

"இவளால்தான் எல்லாம்... இந்தக் காரங்காப் பொன்னி கறுப்பி பொல்லாத கடுக்காய்"

"எடி காந்தாரி வாய் திறவாமல் கெடுத்தாள்... இவள் வாய் திறந்து கெடுத்தாளே அப்பாத்தை ஐந்தாறு நாட்கள் வரை கிணற்றடிக்குப் போகும் போதும் வரும் போதும் அவர்களுடைய முற்றத்தைக் கடக்கும் போதெல்லாம் பார்வதியைத் திட்டினாள். பார்வதிக்கு இப்பவும் சந்தேகம்தான். "என்னை எடுத்துத் தான் வளர்த்ததோ"

1956ஆம் ஆண்டு தமிழரசுக்கட்சி மாநாடு வவுனியாவில் நடந்தது. தமிழீழமெங்கும் பச்சை மஞ்சள் சிவப்பு கலந்த கொடிகள் கட்டப்பட்டன. வெளிமாவட்டங்களில் இருந்து எல்லாம் மக்கள் ஏராளமாக வந்தனர். ஏராளமான மிதி வண்டிகள், மோட்டார் வண்டிகள் எல்லாம் வந்திருந்தன. ஊருக்குள் பெரியவர்கள் கூடி வெளிமாவட்டங்களிலிருந்து வந்தவர்களுக்கான தங்குமிட வசதிகளையும் உணவு போன்றவற்றையும் கவனித்தார்கள். கந்தப்புவும் இவர்களில் ஒருவராகத் திரிந்தார். பார்வதிக்கு அப்புவை விட்டுவிட்டு இருக்க முடியாது.

அவள் இப்போது ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கிறாள். வீரகேசரியில் வரும் டார்சான் கதை மிகவும் பிடிக்கும். வீரகேசரி வாங்குவதற்கு தினமும் பத்துச் சதம் அப்புவிடம் வாங்கி விடுவாள். சென்ற பரீட்சையில் சிறப்புத் தேர்வில் திறமையான பெறுபெறுகளைப் பெற்றதற்காக ஆசிரியர் பாராட்டினார். மாணவர் தேர்ச்சி சங்கத்தில் ஒரு பேச்சு பாடமாக்கிப் பேசினாள். ஒரு திருக்குறள் புத்தகம் பரிசாகக் கிடைத்தது.

மாநாடு ஆரம்பமாகும் தினம் ஊர்வலம் நடந்தது. வவுனியா நகரின் மேற்கே வேப்பங்குளத்திலிருந்தும், வடக்கே தாண்டிக் குளத்திலிருந்தும், கிழக்கே மாமடுச் சந்தியில் இருந்தும் கால் நடையாகவும், சைக்கிளிலும் தொடங்கிய பேரணி நகர ஆரம்பித்தது. நகரிலிருந்து சுமார் ஒன்றரை மைல் தூரத்திலிருக்கிறது மாமடுச் சந்தி. அங்கிருந்து ஊர்வலம் நேராக ஆயிலடிக்கு (ஆஸ்பத்திரியடி) வந்து மற்ற இடங்களிலிருந்து வரும் ஊர்வலங்களுடன் கலக்கும். பின் தெற்கு நோக்கித் திரும்பி கண்டி வீதி வழியாக வவுனியா பட்டின சபை மைதானத்தை வந்தடையும்.

கூட்டத்தில் கோஷம் போட சிறுவர் சிறுமியரும் இணைந்தனர். பார்வதியும் கந்தப்புவின்தோளில் அமர்ந்து கொண்டாள். கோஷம் தொடங்கியது.

சிறைச்சாலை
துப்பாக்கிக்குண்டு
தூக்குமேடை

பூஞ்சோலை
விளையாட்டுப் பந்து
பஞ்சமெத்தை

உற்சாகமாகப் பார்வதியும் கத்தினாள். சின்னப்புதுக்குளத்தை ஊர்வலம் வந்தடைந்ததும் பார்வதியுடன் கந்தப்பு வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள். சின்னப்புதுக்குளம் கூட்டுறவுப் பண்டகசாலையின் அருகேதான் அவர்களுடைய வீடு இருந்தது. தொண்டர்களுக்கான உணவு வேலைகளைக் கவனிக்க வேண்டியிருந்ததால் கந்தப்பு ஊர்வலத்துடன் முழுமையாகப் போக முடியவில்லை.

இரவுக் கூட்டத்தில் முன் வரிசையிலிருந்து பேச்சுக்களைக் கேட்டாள். மறுநாள் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் மாதர் மாநாடு. பெண்கள் ஆவேஷமாகப் பேசினார்கள். ஆனால் வெகு நேரமிருந்து கேட்கவில்லை. கடைசித் தங்கை சன நெரிசலில் கத்தத் தொடங்கவே அவளை வெளியே கொண்டு போய் வைத்திருக்கும்படி தாய் விரட்டினாள். வேண்டா வெறுப்புடன் வெளியே நின்று பொருமினாள் பார்வதி. "அவா பூரணியட்டை ஒண்டுஞ் சொல்லமாட்டா... எல்லாம் நாந்தான்..." வீட்டுக்கு வந்ததும் அப்புவிடம் சொல்லியழுதாள். "அப்பூ... அவை பேசினதொண்டும் நான் கேக்கேல்லை" கந்தப்புவுக்கு நல்ல கோபம். லட்சுமியைக் கூப்பிட்டு ஏசி விட்டாள். "இந்த வயசிலை அறியாமை உதெல்லாம் எப்ப அறியிற..." பார்வதி அப்புவின கைகளுக்குள் நுழைந்தாள். "அப்பூ... ஏன் இவை பெரிய கூட்டம் வைக்கினை"

"எங்கடை உரிமைக்காகப் போராட வேண்டும் என்று மக்களுக்குச் சொல்லத்தான்."

"உரிமை எண்டா என்ன"

"உனக்கிப்ப விளங்காது வளர விட்டுச் சொல்லுறன்"

"இல்லை சொல்லு"

"ம்ம் ஒவ்வொரு மனிசருக்கும் தன்ரை மொழி பேச தன்ரை வாழ்வை வாழ தன்னைப் பற்றித் தீர்மானிக்கிற உரிமை இருக்கு அதைத்தான்"

"அப்பிட்யெண்டா?"

"இப்ப உனக்குச் சாப்பாடு தாறதும் படிப்பிக்கிறதும் என்ரை கடமை .நான் அதைச் செய்யாட்டி நீ என்ன செய்வாய்"

"அழுவன்"

"ஆ... அது ஒருவகையிலை போராட்டம் தான். அதுபோலத்தான் இதுவும்"

அவளுக்குப் புரிந்தது போலவும் இருந்தது புரியவில்லைப் போலவும் இருந்தது.

"உன்னுடைய தேவைகளை நியாயமான முறையில் நிறைவேற்றப் பாடுபடு அதைத்தான் இப்ப கேக்கினம்"

"எங்களுக்குமா போராட்டம்"

"கட்டாயம் உங்களுக்கும் தான் பொம்பிளைப் பிள்ளையளெண்டு இப்ப பார்க்கிறதில்லை. எல்லோரும் படிக்கோணும், எல்லோரும் உத்தியோகம் பார்க்கோணும் என்கு இல்லை. உலகத்த அறியோணும்"

"ம்... அப்பூ நல்லவர்" என்றெண்ணிக் கொண்டாள் பார்வதி.

பார்வதி பெரும்பாலான பொழுதை அப்புவின அருகில் கழிப்பது அம்மாவுக்கு மட்டுமல்ல அக்கா பூரணிக்கும் தங்கை வதனாவுக்கும் கூடப் பிடிக்கவில்லை. போதும் போதாததற்கு சின்னாச்சி கிழவி அப்பாத்தை வள்ளிப்பூட்டி எல்லோரும் ஏசினார்கள். அப்புவுக்கும் ஏச்ச விழும்.

ஒரு நாள் சின்னாச்சிக் கிழவி "ஒன்பது பத்து வயதுக் குமரி இன்னும் தேப்பனோடை படுக்கிறது நல்லதில்லை. ஒரு தேங்காய் திருவத் தெரியா, தேத்தண்ணி ஊத்தத் தெரியா... நல்ல பிள்ளை வளப்பு..." என்றாள். பார்வதிக்கு அசாத்தியக் கோபம் வந்தது. "எனைய... நீ வெத்திலை சப்ப வந்தனீ சப்பிப் போட்டுப் போவன். என்றை கதை கதையாதை" என்றாள்.

லட்சுமி ஒன்றம் பேசவில்லை. கிழவியின் ஆத்திரம் அவளை நோக்கித் திரும்பியது. "லட்சுமி... நீ உவள் பாறுவதியை வசக்காம வசக்காம வளக்கிராய். நாளைக்கு உன்றை தலையிலை மிளகாய் அரைப்பாள்... இருந்து பார்" என்றாள்.

"ஓமோம்... அம்மான்ரை தலை அம்மி தானே" என்று சிரித்தாள் பார்வதி.

அந்த வருடம் வயிற்றோட்டம் வந்து வள்ளிப்பூட்டி செத்துப் போனாள். ஆறு மாசத்துக்குப் பின் அப்பாத்தையும் செத்துப் போனாள். அந்தக் கையோடு ஐம்பத்தெட்டுக் குழப்பம் வந்தது.

அம்பத்தெட்டுக் குழப்பம் (இனக்கலவரம்) வந்தது. ஊர் முழுதும் அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. வவுனியாவுக்கு சிங்களவர் வருவாங்களாம். என்ற பதற்றம் இருந்தது. வவுனியாவில் செட்டிளுள் பக்கம் வந்த சிங்களவரை தமிழ்ச் சனம் சுட்டுக் கலச்சப் போட்டுதாம் என்ற கதை பரவலாகப் பேசப்பட்டது.

சின்னப்புதுக்குளத்துக்கும், கோவில்குளத்துக்கும் ஒரு மைல் தூரம் தான். கோவில்குளமும் கோவில்புதுக்குளமும் ஒரு வீதியால் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. கோவில் புதுக்குளத்தின் முதலாம் ஒழுங்கை சிங்கள மக்களுக்கு முற்றாக வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஏனைய ஒழுங்குகளுள் ஓடுஞ் சுழியுமாக சிங்களவர்கள் குடியமர்த்தப்பட்டிருந்தார்கள். சின்னப்புதுக்குளத்திலும், மாமடுவ, மடுக்கந்த போன்ற கிராமங்களில் காணிகளைப் பெற்ற சிங்கள மக்கள் காணிகளைத் திருத்தி வீடுகள் கட்டும் வரை தற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்தார்கள். பண்பான அன்பான மக்கள், எங்கள் கிராமத்திலிருந்து ஒன்றரை மைல் தொலைவில் அமைந்த மாமடு, நெடுங்குளம் பகுதிக்கு இங்கிருந்து தான் வேலைக்கும் போவார்கள்.

பார்வதிக்கும் நெடுங்குளம் போகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. குசும் அக்கா என அவர்களால் அழைக்கப்பட்ட பெண் பெரிய கிமோனா அணிவார். ஆளும் பெரிது தான். யானையைப் போல அசைந்து அசைந்து வருவார். அவர்கள் வீட்டில் அவருக்கு நல்ல வரவேற்பு இருக்கும். இதே போல கோவில் புதுக்குளம் வாசிகளும் மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகினார்கள். அந்தக் காலத்தில்தான் குசும் அக்கா நெடுங்குளத்தில் தாங்களொரு சாமி பார்க்கப் போவதாக எங்களையும் வரட்டாம் போகவே, எனப் பார்வதி கேட்டாள். கந்தப்பு அனுப்பினார்.

'உபசம்பதா' புதிய பிக்குகளாக சின்னஞ்சிறுவர்கள். பார்வதியின் வயதுதான் வரும். மொட்டையடித்து மஞ்சள் காவி கட்டியிருந்தனர். அப்போது வீடுகளுக்குப் பிச்சை வாங்க வரும் பிக்குகளும் இருந்தார்கள். ஒரு சேனைப் புலவு மந்துகள் மண்டியிருந்தது. ஒரு வீடளவு நிலம் புல் செதுக்கித் துப்புரவு செய்திருந்தார்கள். ஒரு மூன்றடி உயரத்தில் எதுவோ குவியலாகக் கட்டியிருந்தது. சுமார் இருபது வருடங்களின் பின் மிகப் பெரியதான விகாரையொன்றும் அதையண்டிய கஜபா நெஜிமெண்டும் வரப் போவது பார்வதிக்கு அப்போது தெரியாது.

தமிழர்கள் உரிமைக் குரலெழுப்பி சில நாட்களிலேயே இனப்படுகொலை தொடங்கி விட்டது. கோவில்களத்துக்கும், சின்னப்புதுக்குளத்துக்கும் இடையே கூட பதற்றம் நிலவியது.

எப்படியோ கோவில்புதுக்குளம் சிங்கள ஒழுங்கையைக் கடப்பதென்பது சிம்ம சொப்பனமாகவே இருந்தது. என்றாலும் அங்கு பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் தமிழர்களையிட்டு அச்சமடைந்தோ என்னவோ அவர்கள் மாமடுவுக்குப் புறப்பட்டுப் போனார்கள். பார்வதியுடன் கிட்டியடிக்க வரும் களுவா, மாத்துன் எல்லோரும் போய் விட்டார்கள். இப்படி கலவரமில்லாமலே கலவரத்துடன் பிரிந்தது அந்தக் கிராமம்.

இப்போது சின்னையாக் கிழவனின் மகளும் மருமகனும் மதவாச்சியிலிருந்து கால்நடையாகவே காட்டு வழியாக வந்து சேர்ந்தனர். கந்தப்புலின் வீட்டில் அவர்களுக்கு ஓர் அறை ஒழுங்கு செய்து கொடுத்தனர். வீட்டுக்குள்ளே ஒரு குடும்பம். கூடத்துக்கள் இவர்கள்.

அவர்களிடமொரு வானொலிப் பெட்டி இருந்தது. இரண்டடி நீளமும் ஒன்றரையடி உயரமும் வரும் சீமெந்துக் கல்லளவான பெரிய பற்றியை அருகில் வைத்து ஆழியை மாட்டி விட்டு ஏரியல் எங்கு கட்டலாமென யோசித்தனர். முன்புறம் நிற்கும் உயரமான மாமரத்துக்கும் வீட்டுக்குப் பின்புறம் நிற்கும் வேம்பிலும் கட்டலாம். ஆனால் அந்த வேப்பமரத்தடியில் ஒரு வைரவர் இருக்கிறார். கந்தப்பு மட்டும் தான் அந்த மரத்தில் ஏறலாம். ஏனென்றால் அந்த வைரவர் அவருடைய குல தெய்வம். அவர் தான் விளக்கு வைப்பார். வருடந்தோறும் வெள்ளாமை வெட்டி ஒரு மோதகப் பொங்கல் வடை மாலை எல்லாம் போடுவார். எனவே கந்தப்பு வேம்படியில் ஒரு கற்பூரம் கொளுத்தி கும்பிட்டபின் மரத்திலேறி வயரைக் கட்டினார். ஒரு வழியாக இருமுனைக் கம்பியையும் சந்தித்த ஒரு கம்பி கீழுறங்கி ஓலைக் கூரையின் வழியாக வீட்டுக்குள் நுழைந்தது. அது வானொலிப் பெட்டியின் பின் புறம் திணிக்கப்பட்டது.

அவ்வூருக்கு வந்த இரண்டாவது வானொலிப் பெட்டி அதுவாகும். முதலாவது பெட்டி வட்டிக்கார ஆழ்வார் பிள்ளையின் மகன் ஆறுமுகத்திடம் இருந்தது. அங்கு ஊரவர்கள் சரளமாகப் போவதில்லை. எனவே இந்த வானொலிப் பெட்டியை இயக்க வைக்க ஊரவர்கள் ஒன்று கூடி வேலை செய்தனர். சூழுவர பிள்ளைகளும் பூந்து பார்த்து அசதிசயப்பட்டனர். கம்பியொன்றை நிலத்தில் தாழ்வாகப் புதைத்து நீர் ஊற்றியபின் வானொலியை இயக்க பாட்டுக் கேட்டது. ஆனால் சிங்களப் பாட்டுத்தான். பகல் பத்து மணி தொடக்கம் பகல் பதினொரு மணிவரை தமிழ்ச் சினிமாப் பாட்டுக்களைக் கேட்கலாம். இரவு ஆறு முதல் பத்து முப்பது வரை தமிழ் ஒலிபரப்பு உண்டு. ஆனால் பாட்டு இரவு பத்து மணிக்குத்தான்.

சிங்களக் குழப்பம் நடந்து கொண்டிருந்ததால் செய்தி கேட்பதற்கு அந்தக் கிராமவாசிகள் அநேகர் வருவர். லொறிக்காரத் தம்பர், விதானையார், பிரஸ்காட் ஐயா, சங்கக்கடை மனேச்சர், கோவாலு மற்றும் பலர். பெண்களென்றால் லட்சுமி, சின்னையாக்கிழவனின் மகள் பாக்கியம், பாப்பாத்தி, செல்லம்மாக்கா, பார்வதி, வதனா, பூரணி. பிள்ளைகள் வரிசையிலும் இருந்தனர். லொறிக்காரத் தம்பர் லொறியை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பி விட்டார். அதில் சின்னப்பூக்குளத்துப் பெண்டுகளையும் இளந்தாரிகளையும் ஏற்றி அனுப்பி விட்டனர். முப்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்கள் கிராமத்தைக் காவல் செய்ய நிற்க முடிவு செய்து அப்படியே செய்தனர்.

லட்சுமியையும் பிள்ளைகளையும் கொடிகாமத்திலுள்ள தன் தங்கையின் வீட்டிற்கு அனுப்ப முயன்றான் கந்தப்பு. ஆனால் லட்சுமி மறுத்து விட்டாள். உங்களுக்கு ஏதும் நடந்தால் பிறகேன் நாங்கள். நடக்கிறது எல்லாருக்கும் நடக்கட்டும் என்ற கூறி விட்டாள். இரவில் அந்தக் கிராமவாசிகள் ஒன்று கூடி காவல் நிற்பார்கள். சிங்களவர்கள் வந்தால் எதிர்ப்புக்கு இரண்டு துப்பாக்கிகளே இருந்தன.

சில நாட்களின் பின் ஏராளமான மலையக மக்கள் வவுனியாவுக்கு வந்தனர். ஏராளமான பயங்கரமான கதைகளையெல்லாம் கூறினார்கள். அவர்களில் காயமடைந்தவர்களும் இருந்தார்கள்.

பூவாயி என்ற சின்னப் பெண் பதினான்கு வயதிருக்கும். எப்போதும் தனிமையிலிருப்பாள். பார்வதி, பூரணியெனச் சிறுமிகள் அவளுடன் பேசப் போனால் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வாள். அவளுடைய தாய் ராமக்கா பூரணியைக் கூப்பிட்டு "அவ கூடப் பேசாதீங்க" என்றாள்.

பூவாயி ஒரு நாள் குளிக்கப் போனாள். நாலு பக்கமும் மிரண்டு பார்த்துக் கொண்டே போனாள். பார்வதி என்ன நினைத்தாளோ அவளுக்குத் தண்ணீர்

அள்ளி ஊற்றினாள். பூவாயி மிரட்சியுடன் அவளைப் பார்த்தாள். சட்டையைக் கழற்றி துவைக்கப் போட்டாள். துணியை நனைத்துத் தூக்கியபோது தண்ணீர் சிவப்பாக மாறியது. பூவாயி அவசரமாகத் தண்ணீரைக் கீழே சரித்தாள். ராமக்கா குடத்துடன் வந்தவள் "த்தா... நீ போ புள்ள" என்று பார்வதியை விரட்டினாள். பார்வதி ஓடிச் சென்று தான் கண்டதைப் பூரணியிடம் ரகசியமாகச் சொல்ல அது லட்சுமியின் காதிலும் விழுந்தது. லட்சுமி கிணற்றடிக்குப் போனாள்.

"பிள்ளை சாமத்தியமே ராமக்கா?" என்ற கேட்டாள். அவ்வளவும் தான். ராமக்கா விக்கி விக்கி அழத் துவங்கினாள். லட்சுமிக்கு என்னவோ போலாயிற்று. "பரவாயில்லை... இனி நீங்க அகதியா வந்தீங்க"

"இல்லம்மா அப்படியொன்றும் இல்லம்மா" என்றவள் லட்சுமியின் அருகே வந்து பின்னாலில் பிரபல மேடைகளிலெல்லாம் பேசப்படப் போகும் விடயத்தை மிக இரகசியமாகச் சொன்னாள். லட்சுமியும் கூட கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். ராமக்காவுக்கு ஆறுதல் சொல்ல அவளால் முடியவில்லை.

பெண்களுக்கு இரவு வானொலிச் செய்தியில் நாட்டமில்லை.

"பூவாயி பாவம், நாலைஞ்சு பேராமே?"

"பாவம் பச்சைமண் எப்படித் தாங்கினாளோ"

"இன்னும் உதிரம் போகுதாம்..."

"இனி உந்த உசிரை ஏன்?"

"மானம் போனா உடனை செத்துப் போகாம... ச்சீய்க்"

"ராமக்காட புருசனையும் வெட்டிப் போட்டாங்களாம்"

"ராமக்கா... பூவாயி... மானம்... சாவு... சிங்களவன்"

பார்வதிக்கு பூவாயி, ராமக்கா இருவரும் அழுவதற்கு சிங்களவன் காரணம் என்று தெரிந்தது. விவரம் தெரியவில்லை. வழமை போலக் கந்தப்புவிடம் "அப்ப... பூவாயி ஏன் அழுது?"

"அவளின்ரை தேப்பனை வெட்டிப் போட்டாங்கள்" அவ்வளவுதான். ஒரு நாளைக்காவது சிங்களவனைக் கொல்ல வேணும். மனதுக்குள் வன்மம் பிறந்தது.

"அப்பு இந்த முறை சங்கீதப்பாட்டிலை நான் தான் முதல்"

"....."

"அப்பூ... இந்தமுறை வகுப்பிலை நான் தான் முதலாம்பிள்ளை"

"....."

"அப்பூ பேச்சுப் போட்டியில இந்தமுறை பரிசு கிடைச்சது"

"....."

அப்பு அப்படித்தான் அவள் எவ்வளவுதான் தன் திறமைகளைப் பற்றிக் கூறினாலும் ஒரு நாளும் வாய் திறந்து பாராட்ட மாட்டார். அது அவர் இயல்பு. அப்படிப்பட்டவர் பார்வதியை ஒரு நாள் பாராட்டினார்.

அன்று அவர்களுடைய எருது மாடுகளில் ஒன்று கட்டறுத்துக் கொண்டது. கோங்கினாவப் பகுதியிலிருந்து கொண்டு வந்த சோடி அது. ஒன்று நரையன் பட்டி பாத் கொம்பன் கொடிச்சிவாலும் நெடிய கால்களுமாக மிக அழகானது. வேலையிலும் துடியன்தான். இதற்கு இணை சிவலை. சிவலை என்றால் காவிச் சிவப்பு கூரான கொம்புகள். வாய் ரோஸ் நிறம் சீறும் பார்வை. எப்போதும் விரும்பாதவர்களை அருகில் செல்ல அனுமதிக்காது. கட்டளைகளை அலட்சியப்படுத்தும் போது தலையை அசைத்து மறுப்புத் தெரிவிக்கும் இது.

இதுதான் இப்போது அறுத்துக் கொண்டது. அந்த இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தையும் ஒரே தாவாக நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஓடிக் கடந்தது அது. வாலைக் கூடக் கொஞ்சம் தூக்கி வைத்துக் கொண்டே நின்றது.

பார்வதி பாடசாலையிலிருந்து அப்போது தான் வந்தாள். கயிற்றைத் திருகணையாடி போட்டு விட்டு முற்றத்தில் குந்தியிருந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந்தான் கந்தப்பு. கூடவே என்ன செய்யலாம் என்ற யோசனை. சிவலை கொஞ்சம் தள்ளி வேலிக்கரையில் நின்றதாயினும் இவர்களுையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றது.

பார்வதியும் முற்றத்தில் நின்று பார்த்தாள். "நீங்கள் விட்டுக்குப் போங்கோ மாடு பிடிக்கும் வரை ஒருவரும் வெளியில் வர வேண்டாம்" என்றான்.

"ஏனப்பு..." என்றாள் பார்வதி.

"சிவலை அறுத்தக் கொண்டு நிக்கிது..."

அப்போதுதான் பார்வதி மாட்டைப் பார்த்தாள். "நான் பிடிச்சத் தரட்டோ" என்றாள்.

"சுக்..." என்றலுத்த கந்தப்பு சரி... விட்டுத்தான் பார்ப்பமே என நினைத்தான். பார்வதி உடை மாற்றிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். மாடுகளுக்கு தண்ணீர் வைக்கும் பெரிய வாளியைக் கையிலெடுத்தவள் விறு விறுவெனக் கிணற்றடி நோக்கிச் சென்றாள். சிவலை அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தது.

"பிள்ளை கவனம்" என்றான் கந்தப்பு. சற்று நேரத்துக்கு முன் கந்தப்புவுக்கு உதவ வந்த துரையனைக் கொம்பாலேயே தூக்கியெறிந்தது அது. இப்போது பார்வதியைப் பார்த்தது. பின் திரும்பி கந்தப்புவையும் பார்த்தது. பார்வதி விட்டேற்றியாக "பா...பா...பா..." என்றபடியே போய் வாளியை வைத்து விட்டு கிணற்றிலிருந்து நீரையள்ளி பெரிய வாளியில் ஊற்றினாள். சிவலை வேகமாக நடந்து வந்தது. மறுபடியும் கந்தப்பு "கவனம்" என்று கத்தினான். சிவலையும் ஓடிக் களைத்தது தானே வேகமாக வந்து வாளியில் நீரைக் குடித்தது. நீரையள்ளி ஊற்றிவிட்டு கப்பியிலிருந்த கயிற்றையே எடுத்து நீர் குடித்து முடித்த சிவலையின் கழுத்தில் போட்டுக் கட்டினாள் பார்வதி. சிவலை தலையைத் திருப்பி இலையான் கலைத்தது. அவள் மாட்டைத் தூணில் கட்டினாள். கந்தப்பு ஆச்சரியப்படவில்லை. லட்சமியிடம் பெருமையாகச் சொன்னான்.

"நான் சொல்லியல்லயே அவள் கெட்டிக்காறி நாளைக்கு என்ற பேர் சொல்லப் போறது அவள் தான்" என்று.

லட்சுமி கலகலவெனச் சிரித்தாள். "பொம்பிளப் பிள்ளை நாளைக்கு ஒருத்தனர கையில போறதுகள். தேப்பன் பேர் சொல்லாதுகளப்பா" பார்வதிக்குக் கோபம் வந்தது. ஏன் அப்படி நான் சொல்ல வைப்பன். என்ற மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டாள். நல்லாப் படிக்க வேணும். நல்லாப் பாடுபடோணும். அப்புலவோட எப்பவும் உதவியா நிக்கவேணும் இப்படி விரிந்தது அவள் கனவு.

பூரணி வயதுக்கு வந்த பின் படிப்பை நிறுத்தி விட்டாள். பார்வதி இரண்டு மைல் தூரமானாலும் போய்ப் படித்து வந்தாள். வகுப்புப் பாடங்களில் படிப்பதோடு சரி. காலையில் மிளகாய்க் கன்றுகளுக்கு நீருற்றி. மாடுகளுக்கு தவிடு குழைத்து வைத்து. என அப்புக்கு வேலைகளில் உதவி செய்ய நேரமாகிவிடும். அவசரமாகப் புறப்பட்டு ஓடியே போனால் கூட காலைப் பிரார்த்தனை தொடங்கி விடும். பாடசாலைக்கு மதிய உணவுக்கென கட்டிவரும் புட்டுக்குள் எறும்புகள் புகுந்து விடுவதும் உண்டு. மாலை மூன்று முப்பதுக்குப் பாடசாலை விடும். இரண்டு நேரப் பாடசாலை. இது அவளுக்கு ஓய்வு நேரம். இரண்டு மைல்களை நடந்து கடந்து வீட்டுக்குப் போவாள். போனதும் அவளுடைய வேலைகள் காத்திருக்கும். மீதி நீருற்றல் மிளகாய் ஆய்தல் மேய்ச்சலுக்கு போன மாடுகள் சாய்த்தல். இரவாகி விடுவதுண்டு வன்னியின் காடுகளுடன் அவள் வாழ்வு. படித்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்ற தேவை அவளைவிட அந்த வீட்டில் யாருக்கும் இல்லை.

இந்த முறை விடுமுறை கழித்து புதிய வகுப்புக்கு போகும் கனவில் அவளிருக்க பாடசாலைகளை தேசிய மயமாக்கம் சட்டம் வந்து விட்டது. பாடசாலைகளில் பலவற்றில் பெற்றார் போய்க் குடியேறி விட்டனர். "பாடசாலைகளை அரசாங்க உடமையாக்க விடோம்" என அங்கேயே சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்திருந்தார்கள்.

இது என்ன பிரச்சினை என்பது பார்வதிக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் பாடசாலை வகுப்புகளை மரங்களின் கீழ் நடத்தினார்கள். அப்போது சமயக்கல்வி முக்கிய பாடமில்லை. சமயப் பாடசாலைகள் தத்தம் மதங்களை வளர்க்கும் நோக்குடனேயே நடந்தன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்துப் பிள்ளையான அவளுக்கு வேறு மதப் பாடசாலையான அந்தப் பாடசாலைபில் தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை. தை. மாசி இரு மாதங்கள் போராட்டம். முடித்து பாடசாலைகளை அரசாங்கம் என்றாலும் உடனேயே வேறு பிரச்சனை கிளர்ந்தது.

நாடளாவிய ரீதியில் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் ஆரம்பமானது. தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி, இலங்கை தொழிலாளர் கட்சியென தமிழர்

தலைமைகள் ஒன்றிணைந்து வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் முழுக்கச்சேரிகளின் முன்பும் மக்கள் பெருந் திரளாகச் சத்தியாக் கிரகம் செய்தனர். பார்வதியும் இந்த நிகழ்ச்சியில் வெகு உற்சாகமாகக் கலந்து கொண்டாள். முதல் இரு நாட்கள் மட்டுமே அவளால் போக முடிந்தது. அதன் பின் இயற்கை அவளுக்கு விலங்கிட்டது.

பார்வதி வயசுக்கு வந்து விட்டாள். மாமி தான் முதலில் சொன்னாள். சத்தியாக் கிரகத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டவள் நிறுத்தப்பட்டாள். அவள் அழுதாள். தொடர்ச்சியாக அழப் போகும் வாழ்க்கைக்கு அத்திவாரம் போடப்பட்டதோ. அப்போது லட்சுமி நிறைமாதக் கர்ப்பினியாக இருந்தாள். பார்வதி பெரிசான மறுநாளே அவளுக்கு வலி கண்டது. அது பத்தாவது பிரசவம் ஒன்பது பிரசவங்களை வீட்டிலேயே பார்த்தவள். மாமியார் பொன்னிப் பெத்தாவும், பூட்டி வள்ளிப் பெத்தாவும் பிரசவங்களில் உதவினார்கள். இருவருமே ஒருவர் பின் ஒருவராகச் செத்துப் போனதால்... இப்போது அவளை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பினார்கள், பெண் குழந்தை பிறந்தது.

பூரணியும், மாமியுமாக பார்வதியைக் கவனிக்க, லட்சுமிக்குப் பத்தியம் செய்ய செல்லம்மாக் கிழவி வந்து நின்றது. இருவரும் பாடசாலையில் சமைத்துக் கொண்டு அங்கேயே தங்கியிருந்தவர்களில் ஒருவர் மெல்ல மெல்ல கைவேலைகளைச் செய்த தருவார். பெரிய வேலைகளை மற்றவர்கள் செய்ய வேண்டும். பார்வதியும் லட்சுமியும் ஒரே அறையில்தான் இருந்தனர்.

அத்தான் ரகு ஒரு செயலகத்தில் வேலை செய்தான். பூரணியை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாகவிருந்தது. ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் பூரணியைப் பார்க்க அவன் வருவான். அவனுக்கு பார்வதி வயசுக்கு வந்ததில் அதிர்ஷ்டம் அடித்தது. எதுவுமே கொடுக்க வழியில்லாவிட்டாலும், "பூரணிக்கு நகை செய்து போட்டுத்தான் கொடுக்க வேணும்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் கந்தப்பு. ஆனால் பிரச்சினை வேறு விதமாக வந்து விட்டது.

பூரணி அடுப்படியில் சமைத்துக் கொண்டிருக்க, பிள்ளைகளெல்லாம் சுற்றியிருந்தனர். ரகு வந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். கந்தப்பு கடைத்தெருவுக்குப் போய் விட்டார். பார்வதியும், லட்சுமியும் துடக்கு வீட்டிற்குள் இருந்தனர். சந்தாப்பத்தைப் பயன்படுத்தி ரகு பூரணியை முத்தமிட்டு விட்டான். அதைச் சின்னவன் மூர்த்தி கண்டு விட்டான். அடுக்களையில் இருந்தவாறே

"அம்மா... அத்தான்... பெரியக்ககாச்சிய... .. சிறார் என்று கத்தினான்"

லட்சுமி காளியாகவே மாறிவிட்டாள். பச்சை உடம்போ, துடக்கோ எதுவும் பாராமல் ரகுவைத் தாறுமாறாக ஏசி விட்டாள். தலை குனிந்தவாறே வெளியே போய் விட்டான்.

பார்வதி பத்து நாளாவதற்குள் தலை முழுகிவிட்டு வெளியே வந்து விட்டாள். அப்பு கலப்பை செய்ய, கலப்பைக் கத்தியை பாடுபார்த்துப் பிடிக்க அவள் வேண்டும். லட்சுமி சத்தம் பேபாட்டாள். "எடி ஒரு மாசம் என்டாலும் உள்ளுக்கிரடி" என்று. அவள் கேட்டால்தானே. கந்தப்பு கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொள்வார்.

"நான் பள்ளிக்குப் போகோணும்" இது பார்வதியின் அவசரம். ஆனால் பார்வதியை லட்சுமி தன்மையாகக் கூப்பிட்டாள். "நீ... திரும்ப பெரிய பள்ளிக் கூடம் போகலாது." ஆம்... சத்தியக்கிரகப் போரை அடக்க சிறிமாவோ அம்மையார் இராணுவத்தை அனுப்பியிருந்தார். அந்த இராணுவம் வடக்குக் கிழக்கெங்கும் அட்டுழியம் புரிந்தது அந்த நேரம். லட்சுமி பார்வதியைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னது இதுதான். "நீ பொம்பிளப்பிள்ளை... படிச்சது காணும்..." பார்வதி ஏதோ சொல்ல முற்பட்டாள். "மானம் போன பிறகு படிப்பால என்ன பிரயோசனம்..."

அப்பு... எதுவும் பேசாமல் எழுந்து போனார்... அப்பு அப்பு ஒண்டும் சொல்ல மாட்டாரா... என்று எண்ணிய பார்வதிக்கு அம்மா... பூவாயிக்கு நடந்த கதையைச் சொன்னாள்.

நாக்கு அண்ணத்தில் ஓட்டிக் கொள்ள அந்தப் பயங்கரக் கதையைக் கேகட்ட பார்வதி... அம்மாவின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டியதாயிற்று. பாழாப்போன ஆமிக்காரன். மனதுக்குள் பொருமினாள். அவள் ஆசை வைத்த படிப்பு அத்துடன் முடிந்து போனது.

பூரணி வயசுக்கு வந்து இரண்டு வருடம் முடியப் போகிறது. பார்வதியும் வயசுக்கு வந்து விட்டாள். கந்தப்பு எப்போதும் போல காடு வெட்டவும், காணி திருத்தவும், நெல்லுவிதைக்கவுமாகத் திரிந்தார். லட்சுமிக்கு மட்டும் பெரிய சமையாக நின்றது இது.

"இஞ்சேருங்கோ... என்ன உங்கட பாட்டில திரியிள்..."

"என்னப்பா... என்ன விசயம்" நாணயக்கயிற்றை முறுக்கியவாறே கேட்டாள்.

"நரையன்ர நாணயம் நல்லா இத்துப் போச்சு அதுக்கு நாணயம் மாத்த வேணும்... சும்மாவே திரியிள்."

"ம்... ஒரு குமர் இருந்தாலே வீடு விடியாது. இப்ப ரெண்டு குமரப்பா" என்றாள் அவள்.

"அதுக்கென்ன செய்யிறதிப்ப."

"பூரணிக்கு சோத்தக்குடுப்பிச்சு விடுவம்... வெள்ளாம வெட்டி நகையைப் போடுவம்."

"....."

"ஒருக்கா ஆரையன் விட்டு ரகுவக் கேள்ப்பியுங்கோ" அவள் அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள்.

கந்தப்பு மனைவியின் கருத்துகளுக்கு மதிப்பு கொடுப்பவர். அவளது சுய கவரவத்தை மதிப்பவர். கொஞ்சம் யோசித்தார். பிறகு லொறிக்காற தம்பரிடம் போனார்.

பிரச்சினை எவ்வளவு பெரிதென்று நினைத்தாரோ அவ்வளவு சுகமாக முடிந்தது. ரகு ஒத்துக் கொண்டான். தாய், தந்தையர் இல்லை. உறவினர்களால் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தவன். அந்த நேரம் கந்தப்பு விறகு வண்டில் கொண்டு போவார். வழக்கமாக விறகு போடும் ஒரு உத்தியோகத்தரிடம் கதைத்து இந்த வேலையை ரகுவுக்கு வாங்கித் தந்திருந்தார். இப்போது ரகு தன் திறமையால் முன்னுக்கு வந்திருந்தான்.

இந்த நன்றிக்கடனுக்கன்றி பூரணியை அவன் விரும்பியும் இருந்தான். முதல் ஒருநாள் நடந்த சம்பவத்தால் அவன் வீட்டுக்கு வராமல் விட்டிருந்தாலும் திருமணத்துக்கு சம்மதித்தான்.

விரைவிலேயே ரகுவுக்கும் பூரணிக்கும் சேர்த்தைக் குடுப்பிச்ச சேர்த்து வைத்தாயிற்று. ரகு வீட்டு மாப்பிள்ளையாக இங்கேயே தங்கி விட்டான். பெருமையே இல்லாமல் எல்லோருடனும் சகசமாகப் பழகினான்.

பார்வதிக்கு புது உடுப்பு வாங்கித் தந்தான். அத்தோடு நில்லாமல் பார்வதியைத் தன் பேச்சுத் துணையாக்கிக் கொண்டான். எப்போது பார்த்தாலும் குசினியிலேயே இருக்கும் பூரணிக்கு பார்வதியைப் போல எல்லா விடயங்களையும் அலசத் தெரியாது. வீட்டில் ஒரு ஆண் பிள்ளை போலவே வளைய வந்த பார்வதிக்கு ரகுவை வரவரப் பிடிக்கவில்லை. காரணம் கதைத்தக் கொண்டிருக்கும் போதே அவளைத் தொட்டுப் பார்ப்பதும், தடவுவதும் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஒருநாள் மேசையில் விளக்கு வைத்து படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எதிரே ரகு உட்கார்ந்திருந்தான். அருகே பூரணியும் இருந்தாள். இருளில் மேசைக்குக் கீழிருந்து ஒரு கால் பாவாடையைத் தூக்குவதை உணர்ந்தவள் சட்டென்று விளக்கை எடுத்து மேசைக்குக் கீழே பார்த்தாள். பூரணி கால்களை மடித்து வைத்திருந்தாள். ரகு பார்வதியை விகாரமாகப் பார்த்தான். பார்வதி எழுந்து போய்ப் படுத்து விட்டான்.

மறுநாள் கிணற்றடிக்குச் சென்ற போது ரகு பார்வதியைக் கேட்டான்.

"பெரிய துணிச்சல்காரியெண்டு நினைச்சன்."

"துணிச்சலெண்டா மற்றவைய தொட்டுப் பார்க்க விடுறதில்ல..."

"தொட்டாக் குறைஞ்சிடுவியே..."

"உதை பூரணியோட வச்சக் கொள்ளுங்கோ..."

கூறிவிட்டு அவள் விடுவிடென்று போய் விட்டாள். ஆனால் ரகு... இன்னும் முயற்சியை விடாதவனாக வேறு வழிகளில் இறங்கினான். ஆனால் பார்வதிக்கு இதை மற்றவர்களிடம் கூற முடியவில்லை. தானே தனித்து எதிர்த்து நின்றாள். அவள் இதைக் கூறினால் கூட யாரும் நம்பமாட்டார்கள். அவ்வளவுக்கு ரகு நல்ல பிள்ளையாக நடந்தான். பார்வதிதான் 'அடங்காப்பிடாரி' என்று பெயரெடுத்தவளாயிற்றே... மௌனமாக இருந்தாள்.

விரைவிலேயே ரகு வேலை செய்யும் கந்தோரில் சிற்றூழியராக வேலை செய்யும் மணியத்தைப் பார்வதிக்கு திருமணம் செய்யக் கேட்டு வந்தார்கள். லட்சுமிக்கு விருப்பம் இல்லை. அவள் வயதுக்கு வந்து எட்டு மாதம்தானே. இன்னும் ஒரு வரியம் போகட்டும் என்றாள். ரகு விடவில்லை. "மணியத்துக்கு உறவென்று ஆரும் இல்லை. சங்க ஊழியராகச் சேர்ந்து தான் இதைச் செய்யிறம்" என்றான். லட்சுமிக்கு திருப்தியில்லை. கந்தப்பு யோசித்தார். ரகு தொடர்ந்தான்.

"சீதனம் நீங்கள் குடுக்கிறதைக் குடுங்கோ. கேக்க ஆளில்லை. மாசம் நூற்றியிருபது ரூபா சம்பளம் எடுக்கிறான்" இப்படிப் பலவிதமாகவும் பேசினான்.

கந்தப்பு மேலும் யோசிக்கவில்லை. "தேடிப்போறதை விட தேடி வாறதை செய்யிறது நல்லது என்றான். செலவு மட்டுமல்ல பார்வதியின் கறுப்பு நிறம் கூட அவனை முடிவெடுக்க வைத்தது.

"இப்ப பதினாலு வயது முடிஞ்சு ஆறுமாசமாச்சுத்தானேயப்பா" என்றான். என்றாலும் லட்சுமிக்கு மீனம் கேட்கவில்லை. "எதுக்கும் அவளையும் ஒருக்கா கேட்டுப் பாருங்கோ..."

கந்தப்புவுக்குத் தெரியாதா? தன்னுடைய சொல்லுக்கு இதுவரை பார்வதி மறுப்பு சொன்னதில்லை என்பது.

அன்றிரவு பத்து மணி. கந்தப்பு திண்ணையிலிருந்தான். லட்சுமி பார்வதிக்கருகில் உட்கார்ந்திருந்தாள். பார்வதி கண் நிறைந்த தூக்கத்துடன் அருகில் இருந்தாள்.

தனக்கு நடக்க போவது என்ன என்பதை உணராமலே தந்தை சொன்னதையெல்லாம் மௌனமாகக் கேட்டாள் பார்வதி.

"அப்பு... பிள்ளைகளுக்கு நல்லதத்தானே செய்வன்."

"....."

"அப்ப... பொங்கல் கழிச்ச எழுதுவமே"

"....."

"என்னப்பா இவன் ஒண்டும் கதைக்கிறாளில்ல" என்றாள் லட்சுமி சந்தேகமாக.

"அவள் என்னத்த சொல்லுற..." என்றவன் பார்வதியை அன்போடு பார்த்து
"நீ போய்ப் படம்மா..." என்றான்.

நித்திரை கண் நிறைந்திருந்தது. மகிழ்ச்சியோடு போய் கட்டிலில் படுத்தாள்
அப்படியே உறங்கியும் போனாள்.

விளையாட்டுப் போல காலம் போவதுண்டு. ஆனால் விளை போலக் காலம்
கடந்தது. ஒன்றா, இரண்டா. பத்து வருடங்கள் பறந்து போயிருந்தது. அவள்
கையில் செக்கச் செவேலெனக் கிடந்து நெளிவெடுத்தான் அவளது
ஆறாவது மகன்... அவனை இறுக்கி அணைத்தாள் பார்வதி... இவன் ஏன்
பிறந்தான்.

சித்திரைப் புத்தாண்டுக்காலம் முடிந்து கோவில் விழாக்களுக்கான நன்கொடைகள் வசூலிக்கத் தொடங்கியிருந்தனர். சந்தரம், வல்லிபுரம், முகுந்தன் நான்கு பேரும் இந்த வட்டாரத்தில் வரி வசூலித்துக் கொண்டு வந்தனர். பார்வதியும் தங்கள் பங்குக்கு "ஐம்பது ரூபா போடுங்கோ" என்றாள். பார்வதியின் பங்குக்கு ஐம்பது ரூபா எழுதிக் கொண்டு போனார்கள். போகும் போது "அக்கா இந்தமுறை வரிசங் கழிச்சுத்தான் போட்டியள் நடக்கும்" என்றார்கள்.

"கோயில் திருவிழா என்ன மாதிரி"

'அது புதுக் கொமிற்றி போடோணும் அறிவிப்பம் கூட்டத்துக்கு வாங்கோ."

முகுந்தன் சந்தரத்தின் காதில் முணுமுணுத்தான்."டேய் அந்த விசயம், மாஸ்டர் வாற.."

'ஓ.. ஓமக்கா மறந்திட்டம். வாற வெள்ளிக்கிழமை எங்கட கோயிலுக்கு ஆத்மஜோதி ஐயா வாறார். சமயப் பிரசங்கம் செய்ய. கட்டாயம் வாங்கோ.."

பிரசங்கம் கேட்பதில் பார்வதிக்குச் சின்ன வயசிலிருந்தே நல்ல விருப்பம். அந்த வெள்ளிக்கிழமை கட்டாயம் போக வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தாள். கைக்குழந்தையைக் கொண்டு தான் போக வேண்டும். ஆனால் மணியம் குழந்தையைத்தான் பார்ப்பதாகச் சொல்லி விட்டான். மணியம் குழந்தையைப் பார்ப்பது மட்டுமல்ல அவளுடைய இந்த வெளிப்புற வேலைகளுக்கெல்லாம் மிகவும் ஊக்கமளிப்பான். "அப்ப பெரிய பிள்ளையள கூட்டிக் கொண்டு போறன்" என்றாள் பார்வதி. மலர், பிருந்தா, காந்தன், மது, சுதனும் நிக்கட்டும் என்றான் மணியம்.

ஆத்மஜோதி ஐயா சிவப்பழம் போல அமர்ந்திருந்தார். நிறைய சமயப்பணி செய்கிறவர், நேர்மையான கருத்துகளையே சொல்வார். இந்தோனேசியா, மலேசியா, தாய்வான் போன்ற வெளிநாடுகளுக்கும் சென்று வருவார். அங்கெல்லாம் போனவர் இந்தச் சிறு கொட்டிலிலும் கூட்டம் நடாத்துவது பார்வதிக்கு மட்டுமல்ல அங்குள்ள சகல மக்களுக்கும் பெருமையாகவே இருந்தது. பெண்கள் தொகை சற்று அதிகமாகவேயிருந்தது. அவரது உரையும் பெண்கள் எப்படியெப்படி சமயப்பணி செய்யலாம் என்பது பற்றியே இருந்தது. பெண்களையும் அவர்களுடைய ஆற்றல்களையும் பேசியவர் பெண்களைத் தெய்வமாக மதிக்க வேண்டுமென்று கூறவே பார்வதிக்குப் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களின் நினைவு கூடவே வந்தது. ஆண்களால் தினசரி அடித்துத் துன்புறுத்தப்படும் பெண்கள் மட்டுமல்ல, கைக்குழந்தைபுடன் கைவிட்டுவிட்டுப் போன கணவன்களையும் எண்ணிப் பார்த்தார்.

"பெண்களை - தெய்வம் தெய்வம் என்று சொல்கிறீர்களே - இந்த சமயம் தானே அவளை அடிமையாகவும் வைத்துள்ளது இல்லையோ..." என்றாள்.

எல்லோரும் அவளை ஆச்சரியமாகப் பார்க்கவே அவள் தலை தாழ்த்திக் கொண்டாள். ஆனால் ஆத்மஜோதி ஐயா மென்மையாகச் சிரித்து விட்டுச் சொன்னார். "நீங்கள் பிழையாக விளங்கிக் கொண்டுள்ளீர்கள். தமிழர்கள் ஒரு போதும் சாதிய அமைப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அதுபோல் தெய்வங்கள் அறிமுகம் செய்த ஆரியரும், ஏலவே தாய்த் தெய்வ வழிபாடுள்ள தமிழர்களைக் கவருமுகமாக பெண்களுக்கு உரிய இடம் கொடுத்துள்ளார்கள். பிரமன் நாவிலும், விஷ்ணு மார்பிலும், சிவன் உடலில் பாதியும் கொடுத்துள்ளாரே. நீங்கள் கேளுங்கள் உங்களிடம் சந்தேகம் இருக்கக் கூடாது. ஆனால் யாரும் வாய் திறக்கவில்லை.

'எதையும் அமைப்பு ரீதியாகச் செய்வதே நல்லது' என்றவர் இங்கும் ஒரு மகளிர் சங்கத்தை உருவாக்கி கிராம நலன்களைப் பேணவும், சமய வளர்ச்சிக்கும் உதவலாமே என்றார். அதை அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். உடனடியாகவே மூவர் கொண்ட குழுவை அமைத்து அதன் மூலம் மகளிர் அவையை அமைக்கலாம் என தெரிவிக்கப்பட்டது. "சரி... அந்த மூவர் அவையை அமையுங்கோ... முதலாவது ஆர்...? கூட்டத்திலிருந்து கணீரென வந்தது ஒரு குரல். "பார்வதி" என்று.

அன்றிரவு வழக்கம் போலக் குழந்தையைத் தூங்க வைத்து விட்டு மணியம் காத்திருந்தான். அது அவளுக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தது. கூட்டத்துக்குப் போ என்று அனுப்பும் போதே அவள் இதை எதிர்பார்த்தது தானே. மணியம்

ஒரு சிறு சலுகை தானும் அவளுக்குச் செய்தால்... அவன் சித்திரவதையை அனுபவித்துத்தான் தீர் வேண்டும். ஆம் சட்டம் பெண்களுக்கிட்ட வதை அது. கணவன், மனைவி என்ற விலங்கு.

இப்போது வேலையோடு வேலையாக அவள் மேற்கொண்ட சமூகசேவைகள் அவளுக்கு நிம்மதியான மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

சென்ற பத்தாண்டுகளில் அவள் செய்திருந்த சமூகசேவைகள் அவளுக்கு நிம்மதியான மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அவள் செய்திருந்த சமூகசேவைகள் அவளுக்கு நிம்மதியான மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அவள் செய்திருந்த சமூகசேவைகள் அவளுக்கு நிம்மதியான மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அவள் செய்திருந்த சமூகசேவைகள் அவளுக்கு நிம்மதியான மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அவள் செய்திருந்த சமூகசேவைகள் அவளுக்கு நிம்மதியான மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அன்று விடிகாலையில் விரைவாகவே எழுந்து விட்டாள் பார்வதி. அன்றிரவு விளக்கின் ஒளியில் நெடுநேரம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அது ஒரு ரசிக்கத்தக்க காதல் கதையென்றாலும் அதன் நாயகி கதாநாயகனைத் தெய்வமாக மதித்து இறுதிவரை அவன் காலடியிலேயே வாழ்ந்து மடிவதாக முடிந்திருந்தது. இடையே சந்தேகம் கொண்ட கணவனைத் தன் நல்ல நடத்தையால் துயரங்களையும் அவமானங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு திருந்துகிறாள். கதை சுவாரசியமாக இருந்தாலும் அவளுக்கு அதில் ஏதோ முரண்பாடு தெரிந்தது. சிந்தித்துக் கொண்டே உறங்கியவள் விரைவில் விழித்துக் கொண்டாள்.

"சசைக்" கதை எழுதுறவனுக்கு எங்கட துன்பம் தெரியுமே. அங்க சுத்தி, இஞ்ச சுத்தி பொம்பிளையள மடக்கிவிட்டிட்டு ஒரு "பத்தினிய" உருவாக்கி விட்டிட்டம் எண்ட பெருமை வேற. இப்படி போனது அவள் சிந்தனை.

ஆறு பிள்ளைகளோடு வறுமையில் தன்னை விட்டுப் போய்விட்ட மணியத்தை நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டாள். அவன் செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்து சீரழிந்து போனவன். வறுமை அவனைத் துரத்தி விட்டது. வேறென்ன?

'ம்...' எப்பண்டாலும் வரட்டும். அக்கரையில் தாழங்காய் அங்கயிருந்தா என்ன? இஞ்சயிருந்தா என்ன?

ஆனாலும் அவளுக்கு உடம்பு தினவெடுத்தது. "கண்ட கண்ட கதையளப் படிக்க படங்களப் பார்க்க தேவையில்லாத உணர்வுகள் வரத்தான் செய்யும். "ம்..." பெரிதாக ஒரு மூச்சு விட்டுக் கொண்டாள்.

"சசிக் சும்மா கிடந்தா கண்ட நினைவும் வரும்" என நினைத்தவள் எழுந்து கிணற்றடிக்குப் போனாள். விடிவதற்குச் சற்று நேரம் இருந்தது. மாசிப்பனி மூசிப் பெய்து கொண்டிருந்தது. கரகரத்த உழவு சால்களின் மண் கெட்டியாகி கால்களை உறுத்தின. உழவு தரையைப் பரவாமல் வாய்க்கால் மட்டும் போடப்பட்டு. ஒவ்வொரு வாய்க்கால்களின் இடையிலும் நன் நான்கு நிரையாக மிளகாய்க் கன்று நடப்பட்டிருந்தது.

இதற்கு மூன்று வேளை நீர் மூன்று நாளைக்கு ஊற்ற வேண்டும். காலையில் இருளோடு எழுந்து கிணற்றடியிலுள்ள சீமெந்துத் தொட்டியை நிரப்பி விட்டுப் பிள்ளைகளை எழுப்பினாள் பார்வதி.

"தம்பி... டேய்...எழும்புங்கோடா... விடியப் போகுது."

முக்கி முனகி நெளிந்தவாறு வளைந்து சோம்பல் முறித்தப் பின் "எத்தின மணியம்மா..." என்றாள் மலர். "இப்பதான் பள்ளிவாசல் குரான் ஓதிக்கேக்குது நாலு மணியாகுது."

பிள்ளைகள் எழுந்து கொண்டார்கள். சேட்டின் முன் புறத்தை இடுப்பில் முடிந்து கட்டிக் கொண்டே "சின்ன வாளி எனக்கு..."

"புட்டுப்பானை எனக்கு" என்று ஒவ்வொன்றாகப் பகிரந்த போது சிவா சினுங்கினான். "அப்ப நான் வரயில்ல"

"ஏன்ரா...?"

"புட்டுப்பானை எனக்கு"

"நீ சின்னப்பிள்ளை தூக்கமாட்டாய்... பிள்ளைக்குச் செம்பு தரலாம்..."

"அய் எனக்கு செம்...பூ..."

"பொறு பொறு நல்லா விடியட்டும் நிலம் வெளிக்கட்டும் அவ்வளவும் நீ படு" என்றாள் பார்வதி. இதற்குள்

"அம்மா... வாங்கோ..." காந்தனின் சத்தம் தோட்டத்துக்குள் கேட்டது.

"எட பிள்ள தண்ணி கொணந்திட்டான்."

தொட்டியிலிருக்கும் தண்ணீரை தோட்டத்துக்க சமந்து தருவது பிள்ளைகளின் வேலை. நீர் வர வர வாங்கிக் கன்றுகளுக்கு வார்ப்பான். காலையும், மாலையும் இப்படி நீர் வார்க்கும் வேலையில் பிள்ளைகள் உதவுவார்கள். கன்றுறட்ட மூன்று நாட்களுக்கு மத்தியானத்துக்குத் தேவையான நீரை பார்வதி தனியாகவே சமந்து ஊற்றுவாள்.

விடிந்து விட்டதால் வேக வேகமாக ஓடி வந்து கொண்டிருந்தனர் காந்தனும் சுதனும். தோட்டத்து மண்ணில் நடந்த கால்களில் ஈரமண் ஓட்டி வந்து வரம்பில் பனிப்புல்லுடன் பிசைந்து கொண்டிருந்தது. வேகமாக நீருடன் வந்தான் சுதன். அலுமினியக் குடத்தின் அடியில் கை வைத்து தோளில் தாங்கி வந்தான், வெறும் வாளியுடன் திரும்பிப் போன காந்தனுக்கு வழிவிட ஒதுங்கப் பனிப்புல் சறுக்கி விட்டது, 'நச்' என்று குடத்துடன் விழுந்தான் சுதன்.

"ஐயோ என்ற பிள்ள..." ஏங்கிய பார்வதி தோட்டத்துள்ளிருந்து ஓடி வர முன் சுதன் எழுந்து விட்டான். ஒன்பது வயது தான் குடம் பெரிது. கை தாங்கி விழுந்ததில் மோதிர விரல் நகம் முற்றாகக் கழன்று தெறித்து விழுந்திருந்தது. விரல் பனியிலும், நீர் சமந்து விறைத்திருந்தது. எனவே இரத்தம் வரவில்லை. மென்மையாக இரத்த முலகைகள் தெரிந்தன. சுதன் விரலைப் பார்த்து சிரித்தான். "அம்மா இஞ்சபாருங்கோ என்ற விரல."

பார்வதியின் உள்ளம் மகனுக்காக அழுதது. பதறியது. ஆனாலும், "எங்கடா..." என்று விரலைப் பிடித்துப் பார்த்தவள்... 'ப்பூ' அது வளரக்கு முன்னம் மாறிடும்" என்றாள். மீண்டும் தோட்டத்துக்குப் போய் வேலையைத் தொடர்ந்தாள். தொடர்ந்து வேலை செய்ய முயன்ற சுதனை காந்தன் காட்டிக் கொடுத்தான்.

"அம்மோய் பேந்தும் தண்ணியள்ளப் போறான்."

"வேண்டாம் சுதன் வீட்ட போ..."

"இன்னும் கொஞ்சம் தானம்மா கிடக்கு"

"பரவாயில்லைப் போ..."

மலர் தேநீர் ஊற்றி எடுத்து வந்தாள். தேநீர் குடிக்கும் போது பக்கத்து வீட்டுச் சிறுவன் சேரன் வந்தான். உற்சாகமாகக் கூச்சலிட்டவாறே,

"டேய் சிவா... எங்ககட அப்பா வந்திட்டார்..." என்றான்.

"உண்மையாவோ" என்றான் சிவா வியப்பு மின்ன "சத்தியமா... வாறியா வீட்ட" தலையை ஆட்டியபடியே கேட்டான். பார்வதியின் தோளோடு சாய்ந்திருந்த சிவா. அவளுடைய கடைசி மகன் ஐந்து வயது. பார்வதியின் கன்னத்தைத் தடவி "அம்மா போகட்டோ" என்றான்.

"ம்... தேத்தண்ணியக் குடிச்சிட்டுப் போ..."

"அங்க குடிகக்கலாம் வாடா" என்ற சேரன் சிவாவின் தோளில் கைபோட்டவாறே அழைத்துச் சென்றான்.

"டேய் பள்ளிக்கூடம் போகோணும் கெதியா வா..." என்ற பார்வதி புன்னகையோடு தன் வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.

"என்னம்மா சாப்பாடு..." என்றாள் மலர்.

"கட்டையரிசி கிடக்கெல்லே... அதைத் தீட்டி கஞ்சி வை பிள்ளை"

மலரும் பிருந்தாவும் கஞ்சி வைத்து இறக்குவதற்குள் நீரூற்றி முடித்தாள் பார்வதி.

"சிவா இஞ்சபார் அப்பா யாழ்ப்பாணத்தால வரக்க கேக்கும், முந்திரியப்பழமும் கொண்டு வந்தவர்.."

"எங்கடா..?"

"வா சாப்பிடுவம்... நீ வந்த பிறகுதான் சாப்பிட வெண்டு வச்சனான்." இருவரும் பொட்டலங்களைப் பிரித்து ஒவ்வொன்றாகப் பரப்பி வைத்தனர். சேரனின் தாய் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவளை நிமிர்ந்து பார்த்த சிவா சிரித்தான்.

"என்ன சிவாக்குஞ்சு சாப்பிடப்பு." என்றாள் சந்திரா.

சிவாவும் சேரனும் ஒரு மாதத்தில் பிறந்தவர்கள். அது மட்டுமல்ல சிவா பிறந்த சில நாட்களில் பார்வதி வைத்திய சாலையில் இருந்தாள். அவ்வேளை குழந்தையை வீட்டில் விட வேண்டியதாயிற்று. மலர் தான் அந்தப் பச்சைச் சிசுவைப் பார்த்துக் கொண்டாள். அப்போது பக்கத்து வீட்டுச் சந்திரா தான் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து உதவினாள். அதனால் தானோ என்னவோ சிவாவுக்கு அவள் மேல் ஒரு பாசம் இருந்தது. சேரன் அவளுக்கு ஒரே மகன் சேரனையும், சிவாவையும் யாரும் தனித்துக் காண முடியாது. இப்போதும் உணவுப் பொட்டலத்துடன் இருவரும் பேசியபடியே...

"டேய் இத திண்டு பாரடா சுப்பராயிருக்கு"

தன் கையிலிருந்து கடித்த துண்டுக் கேக்கை சிவாவிடம் நீட்டினான் சேரன்.

சிவா தான் கையிலெடுத்ததை வைத்துக் கொண்டே எட்டி அதில் ஒரு கடி கடித்து, நன்றாயிருக்கிறது என்பது போல் தலையை ஆட்டினான். இப்படி தலையை ஆட்டி ரசித்துக் கொண்டவன் ஏதோ நினைவு வந்தவனாக "இதெல்லாம் உங்கட அப்பாவாடா வாங்கிக் கொண்டீர்..."

"ஓமடா"

ஈசன், சேரனின் தந்தை யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கோ வேலைக்குப் போயிருந்தான். மாதம் ஒரு தடவை வீட்டுக்கு வருவான். வரும் போது மகனுக்கு நிறையத் தின்பண்டங்கள் வாங்கி வருவான். சேரனும் அவற்றைச் சிவாவுடன் பகிர்ந்து கொள்வான்.

சிவாவுடைய அப்பாவும் வீட்டில் இல்லை. அவரும் எங்கோ வேலைக்குப் போயிருப்பதாக அவன் நம்பினான். சேரனைப் போன்று தானும் அப்பா கொண்டு வரும் பண்டங்களைப் பகிரலாம் என்று நினைத்தவன்

"சேரன் எங்கட அப்பாவும் எங்கயோ வேலைக்குப் போயிருக்கிறார். வரக்க நிறைய கேக்குங் கொண்டருவார். உனக்கும் தாறன் என்னடா..." என்றான் சிவா. சேரன் மகிழ்ச்சியோடு தலையை ஆட்டினான்.

"டேய் வா... எங்கட அப்பா எப்ப வருவார் என்று அம்மாவக் கேப்பம்...?" சிவா சேரனையும் இழுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான்.

கடைசியாக தீவிரமான வறுமை வாட்டியபோது இயலாமையில் உழன்று முடியாமல் போகவே ஒருவரையொருவர் ஏசி, வாய்ச்சண்டை முற்றி அவளை அடித்து விட்டுப் போன மணியம் ஒன்பது மாதங்களாகியும் வரவில்லை. வீட்டையோ, பிள்ளைகளையோ விசாரித்து ஒரு கடிதம் கூட வரவில்லை.

இன்று "அம்மா... அப்பா எப்பம்மா வருவார்..." என்று கேட்கும் மகனுக்கு அவள் என்ன சொல்வாள். தன் வேலையில் கவனமாக இருந்தாள்.

பாடசாலைக்குப் புறப்பட்ட பிருந்தா வாசந்தூணைக் கட்டிப்பிடித்தபடி நின்றாள். மலர் "கதையவிட்டிட்டு சட்டயப் போடு. பள்ளிக்குடத்துக்கு நேரம் போகுது..." என்று சிவாவை இழுத்துக் கொண்டு போய் உடை மாற்றினாள். பிருந்தா இப்போதும் அசையாமல் நின்றாள்.

"ஏனடி பள்ளிக்குபோகேல்லயே"

"காச வேணும்..."

"என்னத்துக்கு..."

"தெரியா ரீச்சர் கொண்டு வரச்சொன்னவா..."

"எவ்வளவு காசு, என்னத்துக்கெண்டு கேட்டுக் கொண்டு வா தாறன்" பிருந்தாவுக்கு கண்களில் நீர்முட்டியது.

"நேற்றும் அடிச்சவ இண்டைக்கும் அடிப்பா..."

"என்ன நாசமாப் போனதுகள், வீட்டில காசில்லயெண்டால் பிள்ளயளப் போட்டு அடிக்குதுகள், மனிசரோ மாடோ..." பார்வதி புறுபுறுத்தவாறே தன் வேலைகளைப் பார்த்தாள். பிருந்தா பாடசாலைக்குப் போகவில்லை. அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. வீட்டுக்குள் தொடர்ந்து வாழ்ந்து விட்டதால் யாரையும் அணுகி உதவி கேட்கவும் பயந்தாள். திருமணமாகி வந்தபின் பெற்றவர்கள் உதவி கூடக் கிடைப்பதில்லை. இப்போது அவள் கொஞ்சம் பெண்களுடன் சங்க நடவடிக்கைகள் என்ற பெயரில் அறிமுகமாகியிருந்தாள். மெல்ல மெல்ல உலகம் தெரிந்தது, ஆனால் உலகத்தோடு ஒட்டுமளவு தைரியம் அவளுக்கில்லையே.

அருகிலுள்ள சில்லறைக்கடையில் 50 கிராம் சீனி கடன் கேட்கவும் அவளுக்குப் பயம். மெல்ல தெரிந்த மலையகப் பெண்களுடன் கூலி வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தாள். தோட்டமும் வயலும் இவ்வருடம் வரட்சியில் மாட்டிக் கொண்டது. கூலி வேலை கால் வயிற்றுக்காவது கஞ்சி வார்த்தது.

வறுமையைச் சொல்லவும், முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் தவித்தாள். மலர் இந்த சிக்கல்களுக்குள் பாடசாலைக்குப் போனாள். ஆனால் பிருந்தா பள்ளிக்கூடம் போக மறுத்து விட்டாள்.

சிவா மட்டும் இடையிடையே "அப்பா எப்ப வருவார், எப்ப வருவார்" என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் சேரனுக்குக் கொடுத்த வாக்கை நினைவு படுத்திப்படுத்தியே சேர்வடைந்தான்.

இடையே ஒருநாளாயில்லாத திருநாளாக அவளுக்கொரு கடிதம் வந்தது. அவள் தாறுமாறாகத் திரிவதாகவும் ஊர் நாலு விதமா உன்னைப் பற்றிக் கதைக்குது என்றும் அதில் எழுதியிருந்தது. கையெழுத்திட்டாமல் வந்தாலும், அது மணியத்தின் கையெழுத்துத்தான். அவளுக்குக் கோபம் வெடித்தது. எரிந்து கொண்டிருந்த அடுப்பில் அதைப் போட்டுவிட்டுத் தன் வேலைகளைக் கவனித்தாள்.

ஆனால் ஒருநாள் அவன் வருவான் என அவள் எதிர்பார்த்தாள். அவனும் வந்தான்.

"அப்பா வந்து கடையில் நிக்கிறாராம்..." அம்மாவுக்குச் செய்தி சொன்னான் சுதன். சிவா பார்வதியின் முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தான்.

"அவர் இஞ்ச வரமாட்டார். நீங்கள் ஆரும் பார்க்க விரும்பினா போய்ப் பார்க்கலாம்" என்றாள் பார்வதி. ஒரு பிரகடனம் போல இந்த அறிவித்தல் வந்தது.

மலர், பிருந்தா, காந்தன், மது, சுதன், சிவா ஆறு பேருக்கும் பொதுவான அறிவித்தல். அன்று வெள்ளிக்கிழமை விரதம். ஆம் வெள்ளிக்கிழமை விரதமிருந்தால் வறுமை ஒழியுமாம்.. தீராத வறுமையிலிருந்து விடுபட என்னென்ன வழியோ அத்தனையும் கடைப்பிடித்தாள் அவள். மதிய உணவு ஏழு இலைகளில் போடப்பட்டு விட்டது. அப்போது தான் செல்வி வந்து சேர்ந்தான்.

"டேய் உங்கட அப்பா வந்திருக்கிறார்" எல்லோரும் நிமிர்ந்தனர்.

"எங்கே" என்றான் சிவா.

"அந்த சந்திக்கடையில் நிக்கிறார். நான் பத்து மணிபோல கண்டனான்."

இப்போது நேரம் இரண்டு மணி. சந்திக் கடைக்கும், வீட்டுக்கும் இடையில் சுமார் எழுபத்தைந்து யார் இருக்கும். அப்படியானால் அவர் வீட்டுக்கு வராமல் விடலாம் எனக் கருதியே பார்வதி அப்படிக் கூறினாள்.

பார்வதியின் அறிவிப்பைத் தொடர்ந்த சிவா, சுளகை எடுத்து தன் சோற்றிலையை மூடிவிட்டு கடையை நோக்கியோடினான். மற்றவர்கள் எதுவித சலனமுமின்றி சாப்பிடவாரம்பித்தனர்.

ஓடிப்போன சிவாவைப் பார்த்து விக்கித்துப் போய் நின்றாள் பார்வதி. மணியத்தின் பிள்ளைப் பாசத்தைப் பற்றி அவளுக்குத் தெரியாதா? நொந்து போய் வரப் போகும் மகனுக்காக மனசுக்குள் வெந்தாள்.

சிவா சேரனுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை அவளும் அறிவாள். "எங்கடை அப்பாவும் எங்கயோ வேலைக்குப் போயிருக்கிறார். வரக்க நிறய்ய கொண்டருவார். உனக்கும் தாறன் என்னடா..."

அப்பா கடையில நிக்கிறார். நிறய்ய ரொபி வாங்கித் தருவார். சேரனர் அப்பா மாரி என்ன வேணும். என்ன வேணுமெண்டு கேட்டுக் கேட்டு...ச்சைக்.. சேரனையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். என்று எண்ணியவாரே ஓடினான் சிவா.

வழியிலே கந்தப்பு எதிர்ப்பட்டார். பேரனின் வேகத்தைப் பார்த்து வியந்தவர் "டேட்டோய் எங்கடா ஓட்டம்" என்றார்.

"அப்பூ... எங்கட அப்பா வந்திருக்கிறார்."

"மெய்யோடா?... எங்க வீட்டயோ?..."

"சச்சீ... கடேல நிக்கிறார் நான் பாக்கப் போறன்."

"வெறு வாய்க்கில கெடுவான் வந்தா வீட்ட வாறதுக்கு அங்கயேன் நிக்கிறான்" கந்தப்பு தனக்குள் சலித்துக் கொண்டான்.

ஓட்டமாய் ஓடி கடை வாசலை அடைந்த சிவா வாசலிலேயே தந்தை மணியத்தைக் கண்டான். வாசலில் போடப்பட்டிருந்த வாங்கிலிருந்து தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தவன் சிவாவை முறைத்தபடியே கிளாசை முன்னிருந்த பாண் பெட்டியின் மீது வைத்தான். வாசலில் நின்று தந்தையை ஏக்கத்தோடு பார்த்தான் சிவா.

"அப்பா" என்று மெதுவாகக் கூப்பிட்டான்.

"என்றா" அதட்டலாக வந்தது பதில்.

"....."சிவா மிடறு விழுங்கினான்.

"ஆற்றா வீட்ட நிக்கிற?"

"எல்லாரும்"

"எல்லாருமெண்டா"

"....." இவர் என்னைத் தூக்க மாட்டாரா? சிவா பரிதாபத்துடன் பார்த்தான். மேற் கொண்டு எதுவுமே பேசாமல் உள்ளே போய் விட்டான் மணியம்.

சிவாவின் கனவெல்லாம் சிதைய கண்கள் நிரம்பித் தளதளத்தது. சேரன், கேக் எல்லாம் மறந்துவிட வேகமாகத் திரும்பி வீட்டுக்கு ஓடினான். மதுவும், சுதனும் வேண்டுமென்றே அவனை வம்புக்கிழுக்கத் தயாராயினர். "அம்மா சிவா வாறான்."

"அப்பாட்ட ரொபி வாங்கித் திண்டிட்டு வாறான்." மெளனமாக வீட்டுக்குள் நுழைந்து அடுக்களையுள் போய் சுளகைத் திறந்து சோற்றை எடுத்த சிவாவுக்கு "ரொபி திண்டிட்டு வாறார்" என்றதும் அழுகை பொத்துக் கொண்டு வந்தது. திண்ணையில் படுத்திருந்த தாயின் மடியில் ஓடி வந்து விழுந்தான்.

"பொய் நானொண்டும் சாப்பிடேல் ல... அவர்...அவர் ஏதோ பெர்ச்சனைக்குத்தான் வந்திருக்கார்" என்றழுதான்.

பிள்ளையின் ஏக்கம் கோபமாகி விடவே பார்வதிக்கு தான முடியாத துயரம் நெஞ்சடைத்தது. தந்தையின் பாசத்துக்காக ஏங்கும் அந்தப் பிஞ்சை அவளால் தேற்ற முடியவில்லை. தன் மடியில் விழுந்த மகனைத் தழுவி "நீ அழாதையப்பன் நானிருக்கிறன்தானே ரொபி வாங்கித்தர... அவர் தராட்டா விடு" என்றபடி முந்தானையை அவிழ்த்து சேலைத்தலைப்பில் முடிந்திருந்த எழுபத்தைந்து சதத்தை.. அவ்வளவு தான் அவளிடம் இருந்தது. அவிழ்த்துக் கொடுத்தார். "பிள்ள ரொபி வாங்கி சேரனுக்கும் குடுத்து தின்னுங்கோ"

அவனை அணைத்து முத்தமிட்டபோது கண்களில் நீர் அணை கடந்து விட்டது. முகத்தை வேறு புறம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

மணியம் நல்லவன்தான். ஏன் இப்படிக்கேட்பார் புத்தி கேட்டான். தொடர்ச்சியாக நான்கு நாட்கள் அவளைப் பிரிந்து இருக்க மாட்டான். தொழிலுக்கென்று தூர இடங்களுக்குப் போனாலும் கடைசி ஒரு மாதம் தான். வந்து விடுவான். இப்போது அவளுக்கு வந்த கடிதம் அவளை ஆச்சரியப்பட வைத்தது. இது அவன் சுயமாகச் சிந்தித்து எழுதியதல்ல. எவ்வளவு நம்பிக்கையுள்ளவன். அன்புள்ளவன். இப்போது இப்படி ஒரு கடிதத்தை அனுப்பியிருந்தான்.

இப்போதெல்லாம் அவள் சோர்வை மறந்து உழைத்தாள். போனதடவை ஒன்பது மாதம் கழித்து மணியம் வந்தான். இப்போது பதினொரு மாதம் கழித்து மீண்டும் வந்திருக்கிறான். அடிக்கடி வெளியூர் போய் விடுபவன் தான். ஆனாலும் இப்படி நீண்ட இடைவெளிகள் இருந்ததில்லை.

இரண்டு வருடத்துக்கு முன் மணியம் அவளைப் பிரிவதன் முன் மிகுந்த நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தான். பார்வதி இரவும், பகலும் கஷ்டப்பட்டு அவனைக் கவனித்துக் கொண்டாள். அந்த வருடம் வானமும் பொய்த்துப் போகவே நெல் வயல் செய்கை பண்ணப்படவில்லை. கிணற்றில் நீர் குறைந்து விடவே தோட்டமும் பலனைக் குறைத்துக் கொண்டது.

கிராமத்தில் வரட்சி காரணமாக வறுமை தாண்டவமாடியது. அரசு ஊழியர் தவிர்ந்த ஏனையோருக்கு வரட்சி நிவாரணம் வழங்கப்பட வேண்டியிருந்ததால் சகாய வேலை கொடுக்கப்பட்டது. பார்வதி தன் சொந்த வேலைக்கு மத்தியிலும் சமூகவேலைகளை ஒழுங்காக்கச் செய்து வந்தாள். இதனால் ஊர்மக்களிடையே கொஞ்சம் நல்ல பெயரும் இருந்தது.

கிராமத்தில் நன்கு எழுதப்பட்டிக்கத் தெரிந்த சிலருள் அவளும் ஒருத்தி. என்னதான் அந்தரங்கத்தில் கணவனால் துன்புறுத்தப்பட்டாலும் சமூகத்தில் தன் சொந்த பொது உரிமைகளில் அவனுடைய தலையீட்டைப் பெறவில்லை. அந்த விடயங்களில் அவள் அவளை உற்சாகப்படுத்தி வந்தான் என்றே கூறலாம்.

மாதர் சங்கத்தில் ஆரம்பித்து ஆலயப்பிரபாலசைபை, செளக்கிய சேவை தொண்டர், குடும்ப சுகநலச் சங்கம், மருத்துவத்தாதி என்று அவள் சேவை

வளர்ந்தது. தனது நேரத்தை வரையறுத்துக் கொண்டாள். அதிகாலை நாலு மணி முதல் ஒன்பது மணிவரை சொந்த நிலத்தில் வேலை. ஒன்பது முதல் பன்னிரண்டு மணிவரை சமூகசேவை. ஒரு மணி வரை உணவு தயாரிப்பு. இரண்டு அல்லது மூன்று மணிவரை படிப்பு ஆறுமணிவரை காலத்துக்கேற்ற வேலை. இரவு தனிப்பட்ட கல்வி வழங்கல், தையல், நேரூசி மாறும் நேரங்களில் மாற்றமில்லை.

மலர் சமையல் செய்வாள், பிருந்தா உதவுவாள். வறுமை காரணமாக எங்காவது கூலி வேலை கிடைக்காதா எனத் தேடுவதும், கிடைத்த சிலவேளைகளில் உழைப்பதும் அவள் வழமை. இதனால் ஆணாதிக்க சக்திகளின் பாரிய எதிர்ப்பை அவள் சந்ததிக்க நேர்ந்தது. அதன் ஒரு வடிவமாகவே மணியத்தின் நடவடிக்கைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டது.

போன ஆண்டு ஆடி மாதம் அன்று சண்ணன் கோவில் ஆண்டுப் பொதுக் கூட்டம். மாலை நான்கு மணிக்குக் கூட்டம் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் நான்கு மணிக்கு நாலையந்து பேரே வந்திருந்தனர். வந்திருந்தவர்கள் பொறுமையை இழக்க ஆரம்பித்திருந்தனர்.

"இஞ்சேர் செல்லையா என்ன நேரம்?"

"நாலு பத்தாகுது."

"இது சிலுவல் வேலை கண்டியோ கூட்டமெண்டா அக்கறை வேணும், நேரத்துக்கு வரவேண்டியதுதானே."

"பங்க கடையடியில கதைச்சக் கொண்டு நிக்கிறாங்கள்" என்றார் ஒருவர்.

"உந்த மணியொருக்கா அடிச்ச விடுபாப்பம்"

"பொறு அடியாத கோயில் கூட்டமெண்டா..." என்று சலித்தவர் தலைவர் மீது சாடினார்.

"என்ன தலைவர் கொமிட்டிக்காரரே வரயில்லைப் போல."

ஐந்து மணியளவில் மண்டபத்தில் பார்வதி, பாமா, கஸ்தூரி, மகேஸ்வரி, காந்திமதி ஆகியோர் பெண்கள் வரிசையிலும் சமார் நாற்பது பேர் வரை ஆண்கள் வரிசையிலும் சேர்ந்து விட்டனர். புதிய நிர்வாகசபை தெரிவு செய்யும் கூட்டம்.

ஆரம்ப உரை, ஆண்டறிக்கை, சென்ற கூட்ட அறிக்கை எல்லாம் நிறைவுற்றதும் கணக்கறிக்கை, சற்று கலகலப்புடன் நிறைவேறியது.

அடுத்து புதிய நிர்வாகசபைத் தெரிவுத் தலைவர் குணசீலன், செயலாளர் பார்வதி, தெரிவு செய்தவர் முகுந்தன், தொகுத்துக் கூறியவர் ஆனந்தன். 'பிக்' கென்ற அவை அமைதியாகது. தலைவர் வேறு தெரிவுகள் ஏதாவது உண்டா? எனக் கேட்டார். சற்று நேரம் அமைதி இல்லை. ஏனைய தெரிவுகள் நடைபெற்றன. மேலும் ஒரு பெண் நிர்வாக சபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டாள்.

கூட்டம் முடிந்தும் புறப்பட்ட போது தன் குடையை மண்டபத்தில் மறந்து வைத்து விட்டுப் போய்விட்ட பார்வதி அதை எடுப்பதற்காகத் திரும்பி வந்த போது நன்கு இருட்டி விட்டது.

கோவில் வீதியிலுள்ள வீடொன்றில் பலத்த அமளியாகவிருந்தது. அதில் பார்வதியின் பெயரும் அடிபடவே சற்று நின்று கேட்டாள்.

"ஒரு பொம்பிளைய வச்சுக்கொண்டு எப்படி நிர்வாகம் செய்யிற.."

"அவ திறமாச் செய்வா..."

"செய்வா எண்ட நம்பிக்கையில்ல்தான் போட்ட நாங்கள்..."

"விசரா... நீதான் பிரேரிச்ச நீ"

"ஓம் அதுக்கென்ன"

"அதுக்கென்னவோ?... நாளைக்கு திருவிழா வந்தால் எத்தின அலுவல் வரும் ஒரு பொம்பிளையாலை ஓடிச் செய்யேலுமே.."

"ஏலாட்டி... நாங்கள் உதவி செய்வம்.."

"எடேய் தலைவரும் பொருளாளரும் ஆம்பிளை, செயலாளர் பொம்பிளையெண்டா..?"

"என்ன மாதிரி..."

"நடைமுறைச் சிக்கல் வரும்"

"அது வந்தாப் பாப்பம்"

பார்வதி சிந்தனையோடு நடந்து வீட்டுக்குப் போனாள். இதில என்ன சிக்கல் வரும். வருதோ வரையில்லயோ பொம்பிளையெண்ட புக்காக பின் வாங்கலாமோ. குழம்பிய நிலையில் விசயத்தை மணியத்திடம் சொன்னாள். வழக்கம் போல மணியம் அலட்சியமாகவே பேசினான். "உனக்கேலுமெண்டா செய்யிறதற்கு அவ்வளர் இவ்வளர் கதை என்னத்துக்கு" என்றான்.

எவ்வளவு நம்பிக்கை வைச்சிருந்த மனிசன் எப்படி கேட்பார் புத்தி கேட்டு மாறிப்போச்சு. அவளைப் பொறுத்தவரை எல்லாமே விபத்துத் தான்.

மணியம் பார்வதியிடம் 'இனியில்லயெண்ட' அன்பு வைத்திருந்தான். சின்ன சிறுமியாக அவனிடம் வந்தவள். இப்போது கருங்காலிச் சிலை போலத் திரண்டிருந்தாள். கறுப்பானாலும் தேகம் வைரமானது. கடின உழைப்பும் ஒரு காரணமாகலாம். மணியம் வயதில் கூடியிருந்தாலும் அவனுக்கு அவள் ஒரு பாதுகாப்பு. யாரும் வம்புக்கு வந்தால் தலையைக் குனிந்து கொண்டு வந்து விடுவான். அவனுடைய வீரமெல்லாம் பார்வதியிடம் தான். கபிலன் அவ்வூரைச் சேர்ந்தவன் அவனை மறித்தான்.

"அண்ணை எப்பன் நில்லு"

"என்னப்பா?"

"எங்கயண்ணை துலையாலயோ."

"இண்டைக்கு கிணறு வெட்டப் போனனான்."

"எப்படி தியாகு நான் சொன்னன்" என்று கடைக்குள் நின்று சகாவை அழைத்தான் கபிலன். தியாகு வெளியே வந்தான்.

"ச்சை... என்னண்ணை நீ மாசச்சம்பளத்துக்கு வேலை செய்தனீ இப்ப கூலிக்குப் போறதோ."

சட்டைப் பையிலிருந்த பீடியை இரண்டு விரலால் எடுத்து மற்றக் கைவிரலால் நசுக்கியபடியே "அண்ணை ஒரு பீடி பத்தன்" என்று இன்னொரு பீடியை மணியத்திடம் கொடுத்தான். மணியம் பீடியை வாங்கிக் கொண்டு வாங்கில் அமர்ந்தான்.

"அண்ண எனக்கு உங்களை முந்தியே தெரியும்"

"அப்படியே! எனக்கு உன்னை நினைவில்லை."

"நீங்கள் கோப்பிறட்டிக் கடையிலை நிண்ட நேரமே எனக்குத் தெரியும் அறிமுகம் இல்ல" என்றான் சிரித்தபடி.

நல்ல அறிமுகம். ஒரு கோப்பிறட்டிக் கடையில் வேலை செய்பவரை ஆயிரக் கணக் கானோர் அறிந்திருப்பார்கள் என்பதை மணியம் சிந்திக்கவில்லை.

"அண்ணை நீ விசரன் கண்டியோ?"

"ஓம் மணியண்ணை உன்ர சீதனக்காணியையும் காசையும் ஏன் விடுறாய்"

"நான் சீதனம் கேட்டு வரவில்லை அவை தாறத தரட்டும் எண்டு விட்டிட்டன்"

"அதுதான் பிழை இப்ப உன்ர மச்சாளுக்குக் கலியாணம் பேசுகின"

"சும்மா ஒரு மாப்பிள்ளை எடுக்கட்டும், பாப்பம்"

"அது... எங்களுக்கு தேவையில்லத் தானே"

"சும்மா விடு மணியண்ணை ஆமான பொம்பிளையே, அட்டைக் கறுப்பி சீதனம் தந்தா என்ன?"

மணியத்துக்கு 'சுரீ' என்று கோபம் வந்தது. பேசாமல் எழும்பி விடுவிடென்று வீட்டுக்குப் போய் விட்டான். பார்வதியிடம் மூச்சு விடவில்லை. ஆனால் கடைக்கு லாம்பெண்ணை வாங்கப் போன தெய்வானை மாமி எல்லாத்தையும் கேக்காவிட்டாலும் "பொம்பிள அட்டைக் கறுப்பி" என்ற கபிலனின் கதையைக் கேட்டு விட்டான். கேட்டதை வந்து பார்வதியிடம் கூறி விட்டான் பார்வதி விடவில்லை.

"உங்களுக்கு கபிலனோட என்ன கதை"

"அவன் சும்மா கதைச்சான்"

"சும்மா எண்டு"

"சும்மா எண்டா சும்மா தான்"

"ஆமான பொம்பிளையில்ல எண்டு சொல்லியல்லயே" மணியம் சட்டென்று நிமிர்ந்து பார்த்தான். பேசவில்லை.

"அப்ப அது உண்மை" பார்வதி சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தாள். கபிலன் அவளுக்கு நேரெதிரில் இரண்டு தினங்களில் மாட்டினான்.

"கபிலன் இஞ்ச நில்லு" மண்வெட்டியும் கையுமாக வயலிலிருந்து வரும் பார்வதியைக் கண்ட கபிலன் அவள் கூப்பட்டதும் நின்றான்.

"என்னக்கா"

"என்ன இவரைக் கேட்டியாம் ஆமான பொம்பிளையில்லயெண்டு."

"அது...அது வந்தக்கா"

"வரவும் வேண்டாம் போகவும் வேண்டாம். நான் ஆமான பொம்பிளையில்லயெண்டா நீர் உம்மட மனிசியை அனுப்பி வையும். இரக்கமுள்ள மசிர" என்றாள் வெடுக்கென்று.

"அக்கா நான் பகிடிக்குத்தான்"

"ராஸ்கல் உதில நிண்டு கதைச்சியெண்டால் பல்லுப்பறக்கும்"

மண்வெட்டியைத் தோளிலிருந்து இறக்கியவள் சேலையைத் தூக்கிச் சொருகினாள். அதற்குள் வீதியில் போனவர்கள் குறுக்கிடவே கபிலன் போய் விட்டான். பச்சைக் குழந்தை போல பின்னின்று இதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் மணியம். அவனுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. ஆனால் இதன் எதிரொலி பார்வதியின் வாழ்க்கையை பாதிக்கும் என்று அவள் நினைக்கவில்லை.

வழமைபோல் 'தேச சஞ்சாரம்' செய்து விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். அவ்வருட புத்தாண்டு கழித்து அவன் ஊருக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். தியாகு அவனைப் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும் போதே கண்டு விட்டான். பார்வதியை மட்டந்தட்ட மணியந்தான் அவனது இலக்காக இருந்தான்.

"அண்ணை மணியண்ணை எவ்வளவு நாளைக்குப் பிறகு வாறாய்"

"எட தியாகுவே"

"வாண்ணை உதில ஒரு பிளேன்ரி குடிப்பம்"

அந்தக்கடை முன் புறம் தேநீர்க் கடைதான். உள்ளே தேநீர்க் கோப்பைகளில் கசிப்பு பரிமாறப்பட்டது.

"ஆ... எனக்கு உது பழக்கமில்ல" மணியம் மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டான்.

"ச்சீக் எடு மணியண்ணை" கதை சொல்ல தியாகு விடவில்லை. வாயை எட்டுக் கோணலாக்கி மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டு மடக் மடக்கென்று குடித்து முடித்ததும் அருக்களிப்புடன் தலையைச் சிலுப்பிக் கொண்டான்.

தட்டிலிருந்த கிழங்குப் பொரியலை வாயில் போட்டுக் கசப்பை மாற்ற முயன்றான். வாயில் ஊறிய சளியை காறாப்பிச்சுக் கூட்டி எட்டி தட்டி வழியாக துப்பினான். முகம் கோணிக் கொண்டிருந்தது.

"கொஞ்சம் கீற்றேற சரியா வரும்"

"சரி அப்ப நான் வாறன்" என்றபடி எழுந்தான் மணியம்.

"பொறண்ண சயிக்கிள்ள கொண்டு போய் விடுறன்."

சைக்கிள் வவுனியா நகர பஸ் நிலையத்திலிருந்து, கந்தசாமி கோயில் பின் வீதி வழியாகப் புறப்பட்டது. அவ்வீதி வழியே சுமார் அரை மைல் தொலைவு நேரே போனால் சவக்காலை வரும் அந்த கிறிஸ்தவ மயானத்தருகே தெற்கு நோக்கி செல்லும் வீதி இரண்டு நிமிட சைக்கிள் பயணத்தில் விமானத்தள ஓடு பாதையும் இறம்பைக்குளத்தின் கட்டையும் ஒருங்கே சந்திக்கும் "வி" வடிவிலான இந்த தொடரடியில் நடுவில் ஆரம்பிக்கும் வண்டிப்பாதை கோவில்குளத்தை அடையும். மிகவும் சுருக்கமான பாதை. ஒரு காலத்தில் ஆசி குளம் வரை வசிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் போக்குவரத்துப் பாதையான இப்பாதையை இப்போது இராணுவ முகாம் விழுங்கி விட்டது. இப்போது கோவில்குளம் போவதானால் மேலதிகமாக இரண்டு மைல் தூரத்தைக் கடக்க வேண்டும். சின்னப்புதுக்குளம் கிராமம் நகரமாகி விட்டது. இப்போது மணியம் பார்வதியுடன் கோவில் குளத்தில் வசித்தான். பார்வதிக்குத் தந்தை கொடுத்த நிலம் அது. அதைவிட இன்னும் பின்னோக்கி ஒன்றரைக் கல் தொலைவில் இருந்தது அவர்களது நெல்வயல். அதைவிட சேனையாகவும் கொஞ்ச நிலம் இருந்தது. வன்னிப்பகுதியில் பெருமளவு நிலம் தான் சீதனமாகப் பகிரப்படுகின்றது. இவை தவிர மாடு கன்றுகள் அடுத்தபடி பகிரப்படும். 'காதான், கழுத்தான்.' பிறகு ரொக்கம் புழக்கத்தில் இல்லை. இப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் இருந்து வன்னிப்பகுதியில் மக்களிடையே ரொக்கம் வழக்கம் உள்ளது.

"ஆனா மணியண்ணை நான் சொல்லுறன் எண்டு கோவியாதை "நீயா யோசிச்சுப் பார்."

"....." மணியத்துக்கு தலை பாரமாக இருந்தது.

"உன்னால் இஞ்ச ஒரு வேல தேடேலாம் இருக்கு?... உன் மனிசியும்... தனிய உழைச்சுத்தானே குடும்பம் நடத்துறான்."

"ச்சிக்... வீட்ட போனா அவளும் இதைத்தான் சொல்லுறான்."

"அதுதான் நீ யோசித்து...பார்"

"....." மணியத்துக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

"மணியண்ணை நீ இனி வெளியாவ போகாத நான் மிளகாக்கண்டு வைக்கப் போறன். என்னோட நில."

"உண்ணாணயண்ண."

"பின்ன தறை உழுதிட்டன் பகிடியே"

"அப்ப...எனக்குச் சுகம்"

"என்னவோ எனக்கு உன்னைப் பார்க்க பாவம்மாறி."

"....."

"ஒரு ஆம்பிளய இப்பிடி சிப்பிலியாட்டக்கூடா."

"....."

"பொம்பிளய தலையெடுக்க விட்டா இண்டைக்கு உனக்கு நாளைக்கு எனக்கு என்ன சொல்லுற."

"இப்ப என்ன நடந்திட்டுது?"

"சும்மா சொல்லுறன் நீ நாளைக்கு வாவன் வீட்ட"

சந்திக்கடையில் இறக்கி விட்டான் தியாகு. மணியம் புன் சிரிப்போடு வீடு நோக்கி நடந்தான். தியாகு கபிலனை நோக்கிப் புன்னகைத்தான். காலப் போக்கில் மணியம் அவர்கள் வலையில் விழுந்தான்.

சாவகாசமாக வரமாட்டான் என்று நினைத்திருந்த மணியம் வீட்டுக்கு வந்தான். பிற்பகல் இரண்டு மணியிருக்கும். அவன் வீட்டுக்கு வந்த போது. "பத்து மணிக்கு வந்தவருக்கு இப்பான் வீடு தெரிஞ்சதாக்கும்" என்றான் பார்வதி. மணியம் பேசவில்லை.

"உந்தப் பிள்ளை பதினொரு மாதத்துக்குப் பிறகு கண்டது ஒரு ரொபி வாங்கிக் கொடுக்க மனமில்லாம போச்சு. பேந்தென்ன அப்பன்." மணியம் பேசவில்லை.

கந்தப்பு மணியத்தின் பின்னே வந்தவர் அதட்டினார். "சரியடி விடு அவன் இவள நாள் கழிச்சு வந்தவன பேசாத."

"என்ன பேசாதயோ?" எரிந்து விழுந்தவன் மீண்டும் வாய் திறக்க கந்தப்பு விடவில்லை.

"சரி..... அந்தாள் பிழைய அறிஞ்சதானே வந்திருக்கு விடு" அந்தப் பிரச்சினை அத்தோடு முடிந்தது அன்றைக்கு.

வழமைபோல, இவ்வருடம் கூட கோவில் திருவிழா ஏற்பாடுகள் தொடங்கி விட்டன. நிர்வாகக் குழுவினரின் வேலைகள் பகிரந்தளிக்கப்பட்டன. செயலாளரான பார்வதிக்கு அவள் பங்காக ஒரே நாளில் பல வேலைகள் பல மைல் தூரம் சென்று வர வேண்டியவையாகவும் இருந்தது. வேலைகளை ஒதுக்கிய பின் தலைவர் சொன்னார்

"முதலே சொன்னனான் பொம்பிளயளால ஏலாதெண்டு இப்ப எப்படி வேல முடியுதெண்டு பாப்பம்." பார்வதிக்கு இயல்பாகவே இந்தச் சீண்டல் பிடிக்காது.

"அண்ண ஆம்பிளக்கென்ன கொம்பே முளைச்சிருக்கு" என்று கேட்டாள்.

"இல்லயக்கா நாங்கள் சைக்கிள் ஓடிச் சமாளிப்பம்... அதுதான்" (அந்தக் காலத்தில் பெண்கள் சைக்கிள் ஓடுவதில்லை.) பார்வதி தன் வேலைப் பட்டியலுடன் வீடு சென்றாள்.

பார்வதிக்குச் சைக்கிள் ஓடத் தெரியும். ம், அவள் சைக்கிளோடியது தனிக்கதை சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன்... ..

1959 ஆம் ஆண்டு, அவளுக்குப் பதினொரு வயது. அத்தான் சைக்கிள் ஓட பழகலாம் என்றான். இரவு நல்ல நிலவு, கொழும்பில் பெண்கள் சைக்கிளோடுகிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் கூட இரண்டு பெண்கள் சைக்கிளில் போனதைக் கண்டேன் என்றான்.

அப்போதெல்லாம் சைக்கிள் முற்றத்தில் நின்றால் முற்றம் கூட்டுவதற்காக, அதை அகற்றி வைக்க வேண்டுமானால் ஆண்களைத் தான் கூப்பிடுவார்கள். ஒரு நாள் கந்தப்பு எழுபத்தைந்து ரூபாவுக்கு ஒரு சைக்கிள் வாங்கி வந்தான். புது றலி சைக்கிள் நூற்றிப் பத்து ரூபா தான். அவர் அதை கவனமாக ஓடி வருவார். ஒரு நாள் அதை முற்றத்தில் விட்டுவிட்டு எங்கோ போய் விட்டார். நேரம் செல்லச் செல்ல சைக்கிளின் மேல் வெயில் விழத்தொடங்கியது.

லட்சுமி "பாறீ... டியேய்... ஒருக்கா சேனாதிய வரச் சொல்லு உந்த சைக்கிள் வெயிலுக்க நிக்ந்து, எடுத்து வைக்கட்டாம் என்று." சொல்லியவாரே மறுபடி அடுக்களையுள் புகுந்தாள். பார்வதி மெல்லச் சைக்கிளைத் தள்ளினாள். கைபிடயில் ஒரு கையும், ஆசனத்தில் ஒரு கையுமாகப் பிடித்து நிலையிலிருந்து தள்ளி மெல்ல மெல்ல உருட்ட சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்தாள் லட்சுமி.

"அடி நாசமாப்போவாளே" என்று கத்த, பார்வதி பதற்றத்தில் சைக்கிளையும் போட்டுக் கொண்டு கீழே விழுந்தாள். பார்வதிக்குப் பயத்தில் உடல் நடுங்கியது. பக்கத்து வீட்டுச் சேனாதி வந்து சைக்கிளை நிமிர்ந்தி வைத்தான்.

"பொட்டைக் கழுதைக்கு ஏன் தேவையில்லாத வேலை" என்று போகும் போது 'நறுக்' என்று தலையில் குட்டி விட்டுப் போனார். அப்போது பார்வதிக்கு வந்த ஆத்திரமும் இயலாமையும் ரகுவத்தானின் கதை கேட்க மறைவது போல உணர்ந்தாள்.

"அத்தான் எனக்கு சைக்கிள் ஓட்டக் காட்டித் தாரீங்களா?" ரகசியமாகக் கேட்டாள்.

"சைக்கிள் ஓட்டவே காட்டித்தான்" என்றான் அவன்.

அதற்கு நிலவும் உதவியானது. மாலையில் வேலை முடித்து கந்தப்பு கடைத் தெருவுக்குப் போகும் நேரம். லட்சுமி இரவுச் சமையலில் ஈடுபடும் நேரம். பூரணி, புவனா ஆகியோர் படிக்கும் நேரம். ரகு தனது சைக்கிளில் வருவான். ரகுவும் பார்வதியும் வீதிக்கு நழுவி விடுவார்கள். வீதிக்கும் வீட்டுக்கும் ஐம்பது யார் தூரம் இருந்தது. மூன்று இரவுகளில் பின் கரியலில் பிடித்துக் கொண்டே ஓடி, ஓடி ரகு கைவிட்டதும் தெரியாமல் ஓடி பார்வதி சைக்கிள் ஓடக் கற்றுக் கொண்டாள்.

அவளுக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை. வீட்டில் யாருக்கும் தெரியாது. மறுநாள் கந்தப்பு துவக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு வேட்டைக்குப் போய் விட்டான். சைக்கிள் முற்றத்து மாமரத்தின் கீழ் நின்றது. லட்சுமி சமையலில் ஈடுபட்டிருந்தாள். தங்கை புவனாவை வேடிக்கை காட்டுவதாகக் கூறி வெளியே வீதிக்குக் கூட்டிச் சென்ற பார்வதி மாமரத்தின் நிழலில் நின்ற சைக்கிளைத் தள்ளி வந்து வீதியில் விட்டு 'ஐவ்' வென்று ஏறிப் பறந்தாள்.

பக்கத்து வீட்டு யமுனாவுக்கு இவளுடைய வயது தான். வேலியோரமாக மாடு கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கும் இவளுக்கும் ஒரு பணிப்போர் உண்டு. இப்போது இவள் சைக்கிள் ஓடுவதைப் பார்த்து அவள் வயிறெரிய வேண்டும் என்று நினைத்து பார்வதி போகும் போதே "ஏய்... யமுனா இஞ்ச பார்" என்று கூவினாள்.

யமுனா மட்டுமல்ல அதை யமுனாவின் தாய் அலங்காரமும் பார்த்து விட்டாள். வந்தது பிரளயம். அலங்காரம் ஒரு ஊர் வம்புக்காரி. நிறைந்த உழைப்பாளி. பொல்லாத வாய்க்காரி. அந்தக் கிராமத்தில் தகவல் ஒலிபரப்பு மையமும், தகவல் சேகரிப்பு மையமும் அவள் தான். அவளால் செய்தியாக்க முதல் பொறுத்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. சேலையை தூக்கி இடுப்பில் சொருகியவள் நேராக லட்சுமி வீட்டுக்குப் போனாள். போகும்போதே அலங்காரமாக "லட்சுமி... லட்சுமி எங்கடி. கொம்மா இல்லயே?" என்று புவனாவை விழித்தவள் "என்ன?" என்றபடி வெளியே வந்த லட்சுமியிடம் எரிந்து விழுந்தாள்.

"கண்டறியாத குமரி வளக்கிராய் அது காலைக் கிளப்பிக் கொண்டு சைக்கிள்ளை ஓடுது த்தூ... வெட்கம் கெட்டது. பெம்பிளைப் பிள்ளையெண்டா பெம்பிளையா வள. என்றை பிள்ளயா இருக்கோணும் வெட்டித் துண்டு போட்டுடுவேன்" என்று கூறியதுடன் நிலாமல் செய்தியை ஊருக்கு ஒலிபரப்பிக் கொண்டு சென்றாள்.

சைக்கிளை நிழலில் விட்ட பார்வதி பயத்துடன் மண்வெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு தோட்டத்துக்குப் போனாள். வரம்பு செதுக்க .

லட்சுமிக்கு அஞ்சம் கெட்டு அறிவும் கெட்ட நிலை. "வரட்டும் கொப்பர். இண்டைக்கு இதுக்கொரு முடிவு கட்டுறன்"

வவுனியா மாவட்டத்தில் அதுவரை பெண்கள் யாருமே சைக்கிள் ஓடவில்லை, கந்தப்பு வந்ததும் வழக்கம் போல திண்ணையிலிருந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தான். கந்தப்புவுக்கு நேர் பின்னே வாசலுக்கு வெளியே பார்வதி மண்வெட்டியுடன் பயந்தபடி நிற்க, கந்தப்புவுக்கு நேரெதிரே புவனா நின்று "நல்லா வாங்கப்போறா" என்று பழிப்புக் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள். லட்சுமி கத்திப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

"இவளாலை குடியிருக்க வழியில்லை. அவள் அலங்காரம் கேட்ட கேள்விக்கு... எனக்கு சீல உரிஞ்சு விழுந்த மாதிரி இருந்தது. என்னத்துக்கு இந்த மாணம் கெட்ட நாய். கூப்பிட்டு நாலு குடுங்கோ பாப்பம். இவளென்ன பெம்பிளயோ. பேயோ" நீண்ட உரை முடிவில்லாது போகவே பார்வதிக்குப் பயம் பிடித்தது. "இண்டைக்கு அப்பு வெளுக்கப் போறார்"

கந்தப்பு கோப்பையைக் கழுவி நிதானமாக ஊற்றியவாறே அதட்டினான். "எடி வாய்ப் பொத்து அவள் தன்ரை காலாலதானே ஓடுறாள். மற்றவைக்கு நட்டமில்ல."

"அப்ப இதைப் பாத்துக் கொண்டு இருக்கச் சொல்லுறியளோ?"

"பாக்க விருப்பமில்லாட்டிக் கண்ண மூடு" என்றான் கந்தப்பு எரிச்சலுடன். பார்வதி மண்வெட்டியை எறிந்து விட்டு ஓடி வந்து அப்புவைக் கட்டிக் கொண்டாள். "என்ரை அப்பு நல்ல அப்பு"

"த்தூ... எழும்படி குமரி வயசென்ன உனக்கு" என்றாள் லட்சுமி. கந்தப்பு சிரிப்பை அடக்கமாட்டாமல் வேறு புறம் திரும்பிக் கொண்டான். இரண்டு மூன்று தினங்களின் பின் அவள் சைக்கிள் ஓடுவதை நேரில் கண்டு பாராட்டினான். இது அவளுக்கு அவனுடைய இரண்டாவது பாராட்டு.

சேலை அணிந்து சைக்கிள் ஓடி தன் திருவிழாக் கடமைகளை முடித்ததோடு நல்ல பெயரையும் தட்டிக் கொண்டாள். அவள் சைக்கிளில் போவதை வேடிக்கை பார்க்கவே அனேகர் கூடினர். நாட் செல்லச் செல்ல அவங்காரத்தின் மகளும் கூட சைக்கிள் ஓட்டப் பந்தயத்தில் பரிசுகள் பெற்றாள்.

அடுத்தவருடம் தலைவர் குணசீலனே பாராட்டும் அளவு அவளுடைய செயற்பாடுகள் அமைந்தன. ஆனால் இம்முறை செயலாளர் பதவிக்கு இன்னுமொரு இளைஞனின் பெயரும் வந்தது. வாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட்ட போது பார்வதியை ஐம்பத்து மூன்று பேரும், மற்ற இளைஞனை ஒன்பது பேரும் தெரிவு செய்ய விரும்பிருந்தனர்.

கபிலன், தியாகு குழுவினரே தோல்வியைத் தழுவி இருந்தனர். பார்வதி தன் பதவியை விட்டு விலக முடிவு செய்தாள். ஆனாலும் மற்றவர்கள் விடவில்லை. அதே வருடம் வரச்சி நிவாரணப் பணிகளில் உதவியாளராகவும் வேலை கிடைத்தது. வேலை செய்யும் கிராம மக்களை பதிவு செய்து வரவு வைப்பது, வேலைகளை மேற் பார்வை செய்வதும் அவள் வேலை. காலை ஏழுமணிக்கு அவள் வேலைத்தளத்துக்குப் போக வேண்டும். அன்று சமையல் முடியவில்லை. மணியம் தனக்கு வேறு இடத்தில் வேலை இருப்பதாகக் கூறி போகப் போகிறேன் என்று புறப்பட்டாள். பார்வதி 'சரி' என்று விட்டுப் போய் விட்டாள். இரவும் இதை அவன் சொல்லியிருந்தான். வழிச்செலவுக்கு காசு பத்து ரூபா கொடுத்து விட்டாள்.

பகல் பத்து மணிக்கு மணியம் வேலைத் தளத்துக்கு வந்தான். புட்டும் அவித்து கத்தரிக்காய் பொரித்தெடுத்துக் கொண்டு வந்தான். "காலை சாப்பிடாம வந்தனீ சாப்பிடு."

"இஞ்ச சனத்துக்க சாப்பிடேலா வையுங்கோ நான் மத்தியானம் சாப்பிடுறன்."

"பிறகு கடிதம் போடுறன் போட்டு வாறன்" என்றான். என்னதான் இருந்தாலும் நான் சாப்பிடேல்லெண்டு சாப்பாடு கொணந்தாரே என்று பார்வதிக்கு

அவன் மீது ஒரு பாச உணர்வு ஏற்பட்டது. உழைக்கப் போக மாட்டான். மற்றப்படி நல்ல சாப்பாடு வேண்டும். பொம்பிள விசயமும் அப்படி இப்படித்தான். இங்கிதமாகக் கதைக்கத் தெரியாது. இவ்வளவுதான் மணியம். அன்றைக்குப் போனவன் கடிதம் போடவில்லை. வீட்டிலோ வறுமை தாண்டவமாடியது. அவர்கள் வசித்த அந்தச் சின்னக் கிடுகு வீடு முற்றாக இறந்து போய் கூரையில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சில ஓலைகள் தொட்டுக் கொண்டிருந்தன. மூத்தவன் மலர், பிருந்தா இருவருமாய் சமையலைக் கவனிக்க பார்வதி கூலி வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தாள். வேலைக் கூலி குடும்பத்துக்குப் போதவில்லை. அவள் காதுகளிலும் பிள்ளைகளின் காதுகளிலும் இருந்த தோடுகளும் விலையாகிப் போயின. விவசாயம் செய்வதற்கும் மழையில்லை. நின்ற ஆடுகளும் மாடுகளும் கூட விற்றாகி விட்டது. இன்று வருவார் நாளை வருவார் என்ற நம்பிக்கையும் பொய்யாகி நாட்கள் மிகக் கோரமாகவே நகர்ந்தன.

ஒருநாள் அவன் வந்தான். வேலை கிடைக்கவில்லையென்றான். "பரவாயில்ல நீங்கள் வீட்டில் நிலலுங்கோ நான் உழைக்கிறேன்" பார்வதி தொடர்ந்து கடுமையான வேலையில் ஈடுபட்டாள். பெம்பிளக் கூலி வாழ்க்கை நடத்தப் போதவில்லை. அளவு மீறிய துன்பம், பசி மணியத்தின் மீது ஆத்திரமாக மாறியது. "இப்பிடி நெடுகக் குந்திக் கொண்டிருந்தா என்ன செய்யிறது"

"நான் என்னடி செய்யிற வேலை கிடைச்சாத்தானே."

"வீட்டிலை இருந்தா வேலை கிடைக்குமே நாலு மனிசரைக் கண்டு கேட்டாத்தானே"

"....."

"நானுந்தானே நெடுக வேலை செய்யிறன். ஏன் உங்களுக்கு மட்டும் வேலை இல்ல"

"காலையில் சாப்பிடாமலே வேலைக்குப் போவாள். மத்தியானம் வந்து பிள்ளைகள் ஆறு பேருக்கும் ஒரு றாத்தல் பாண் வேண்டிப் பிரித்துக் கொடுத்தாள். மணியம் கவனித்துக் கொண்டிருந்தவன் "வேசை! காசை வைச்சக் கொண்டு வேணுமெண்டு என்னைக் காய விடுறாள்."

"சத்தியமா இல்ல மூன்று ரூபா தான் இருந்துது"

"எடி ஒரு ரூபா தா பீடிக்கு"

"என்னட்ட இல்ல"

பின்னேரம் வேலைக்குப் போய் விட்டாள். வந்து பார்த்தாள். ஆள் இல்லை. மாலையில் கோழிகளை அடைத்த மலர் சொன்னாள் "அம்மா பொரி வெள்ளக் கோழியைக் காணேல்" எல்லோருமாகத் தேடிப் பார்த்தும் கிடைக்கவில்லை.

"ம்.. காட்டுப் பூனை பிடிச்சிட்டுதாக்கும்" சில நாட்களின் பின் ஒருநாள் "அம்மா சவாமிப் படத்துக்கு வைக்கிற விளக்கைக் காணேல்"

எல்லோரும் சேர்ந்து தேடினார்கள் "எங்கையும் கீழ் விழ நாய் கொண்டு போட்டுதாக்கும்"

"அம்மா மரத்தில் கிடந்த பெரிய பிலாக்காயக் காணேல்"

"ஆர் வெட்டின?" வெட்டிய அடையாளம் துல்லியமாகத் தெரிந்தது. பல பேர் தண்ணியள்ள வருவார்கள். யாரைச் சொல்வது. ஆனால் பார்வதிக்குத் தெரியும் இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம், இவையெல்லாம் மணியத்தின் திருவிளையாடல் என்று. பிள்ளைகளின் முன் அவனையொரு திருடனாகக் காட்ட அவள் விரும்பவில்லை. அது பிள்ளைகளின் மன நிலையைப் பாதிக்கும் என்பதால் சின்னச் சின்னத் திருட்டுக்கள் பெரியளவில் மாறியது. வறுமை நிவாரண முத்திரைகளைக் கூட விற்று விட்டாள். அடுத்த வேளை உணவுக்கு வழியில்லை. அகோரமான பஞ்சம் நிலவிய போது சிறிமாவின் வாய்க்கரிசித் திட்டம் என்று வருணிக்கப்பட்ட அரைக் கொத்து அரிசிக் காலத்தில் இந்த நிலை வந்த போது நண்டுஞ் சிண்டுமாக இருந்த குழந்தைகளுக்கு ஒரு வேளையே உணவளிக்க முடிந்தது. மணியம் ஊரை விட்டே போய் விட்டாள். பார்வதி தொடர்ந்து பன்னிரண்டு தினங்கள் வீட்டில் சோறு சமைக்கவில்லை. மரவள்ளியும் சோளன் மாவுமாக பிள்ளைகளை வளர்த்தாள்.

மறுபடியும் மணியம் ஒருநாள் திரும்பி வந்தால், மறக்காமல் ஐம்பது ரூபா கொண்டு வருவாள். இதையெல்லாம் நினைத்து இப்போதும் வருவானென்ற நம்பிக்கையில் அவள் இருந்தாள். ஒரு மாதம், இரு மாதம், நான்கு மாதம் முடிந்த போது அவள் தன்னை தேற்றிக் கொண்டு விட்டாள். சரி இவரை நம்பிக் கடன்பட்டது போதும் ஏதாவது தொழில் செய்வம். கூலியை நம்பி பிள்ளைகளை வளர்க்க முடியாது. இப்போது அவள் திட்டமிட வசதியாக மழை பொழிந்தது. அவளுக்கென்றிருந்த வயலில் ஒரு ஏக்கரை குத்தகைக்கு விட்டாள். அந்தப் பணத்தில் அடுத்த ஒரு ஏக்கரைப் பயிரிட்டாள். கூலிக்கும் போனாள். பிள்ளைகளின் படிப்பு...?

மூத்தவள் மலர் எட்டாம் ஆண்டுடன் பள்ளிக்குப் போவதை விட்டாள். வகுப்பில் ஆசிரியர், "வினையாட்டுப் போட்டிக்கு அஞ்சலுவா கட்ட வழியில்லாட்டி ஏன் பள்ளிக்கு வாரியள்?" "மலர் தலை குனிந்து நின்றாள்.

ஆங்கிலப் பாடம்.

"பாடத்துக்கு இரண்டு கொப்பி வைச்சிருங்கோ என்று சொன்னது விளங்கேல்ல உமக்கு?"

"ஏன் மலர் கொம்மா நல்ல உழைப்புத்தானே உங்கள கவனிக்க மாட்டாவே. ஒரே சட்டையோட வாரீர்." மலருக்குத் தெரியும் வீட்டு நிலைமை. அவள் பாடசாலைக்குப் போவதை விட்டு விட்டாள். அதுமட்டுமல்லாமல் தாயுடன் வேலைக்குப் போகத் தொடங்கினாள்.

இவர்களின் குடும்ப நிலையை எப்படியோ தெரிந்து கொண்ட குணசீலன் ஒருநாள்... "இஞ்சேரும் பார்வதி கேக்கிறன் எண்டு குறை நினையாதையும்..." பார்வதி மௌனமாக அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

"ஓம் உங்கட அவர் ஒண்டும் அனுப்பிறயில்லயே?" பார்வதிக்குக் கொஞ்சம் கோபம் வந்தது. "குணமண்ண எனக்கும் உங்களுக்குமிடையில கொமிற்றித் தொடர்பு மட்டுமிருந்தா காணும். குடும்ப விசயத்தை ஏன் கேக்கிறியள்" என்றாள்.

இல்ல ஒரு வேலை வருது. நேரம் பாராமல் செய்யோணும்.. உங்களுக்கு கஸ்டம் தானே அந்த வேலையை நீங்கள் முயற்சி பண்ணலாம் எண்டு கேக்கத்தான்."

"மும்ம்... .. யோசிச்சுச் சொல்லுறன் என்ன வேலை?" அவன் வேலையைச் சொன்னான். விரைவிலேயே வேலையில் சேர்ந்தாள், ஒரு பதினைந்து நாள் இருக்கும்.

"என்ன இருந்தாலும் குணம் ராசிக்காறன். புதிசா ஒண்டு கொத்திற்றான்"

"எட அவன் மணியம் ஏமாளி, நம்பித்தானே பெம்பிளய விட்டிற்றுப் போறான்.."

"அவள் பச்சை வேசையடா! இல்லாட்டி உவளுக்கு உவள கெதியா வேலை கிடைக்கிதே?"

"அவன் குணம் சுத்திச் சுத்தி அவள் வீட்ட போகேக்கையே நினைச்சன்."

"ஏன் ஏன்? இப்படிக்கதைக்கினம்!" அவள் இந்த வகையான வசைக்குப் பழக்கப்படவில்லை. இதை அவளால் தாங்க முடியாது. கனவில் கூட. இதை அவளால் தாங்க முடியாது. தாளாத வறுமையிலும் கூட மானத்தை உயிராகப் போற்றியவள். அத்தோடு அந்த உறவு அவள் வெறுக்கும் ஒரு விடயம் கூட.. மறுகினாள். காதுபட இந்த வசைகள் நாற்புறமும் வந்து அவளைத் துன்புறுத்தியது. இரவு முழுதும் அழுதாள். காலையில் ஒரு தீர்மானத்தோடு எழுந்தவள் எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு முடிவு கட்ட நினைத்தாள். உடையை மாற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

"அம்மா நானும் வாறன்" சின்னவன் சிவா காலைக் கட்டிக் கொண்டான். அவள் மறுக்கவில்லை.

"நானில்லாத உலகில் நீயேன் இருந்து துன்பப்பட வேண்டும்" அவனைக் கையில் பிடித்தபடி புகையிரதப் பாதையை நோக்கி வேகமாக நடந்தாள். அவளுடைய வீடு கொறவப்பொத்தானை வீதியில் முதலாவது மைல் கல்லருகே அமைந்திருந்தது. அங்கிருந்து மேற்காக ஒரு மைல் கச்சேரி, கச்சேரியடியில் இரண்டாகப் பிரியும் வீதி. இடப்புறம் மன்னார் வீதி. வலப்புறம் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் செல்கிறது.

வவுனியா நகரின் புளரமைப்பு வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. 1977இல் இளக்கலவரத்தின் போது அழிக்கப்பட்ட கடைகள் மீளக் கட்டப்பட்டதால் தற்காலிகமாக பேருந்து நிலையம் கடைத்தெரு என்பன குடியிருப்புப் பிள்ளையார் கோயில் வீதியில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவ்விடத்தை விட்டு நகர முடியாத அளவு சனக் கூட்டம். கடைகளில் விற்பனை ஓலம் காதைத் துளைத்தது.

"தேங்கா...தேங்கா... பொல் லாபாய்... பொல் லாபாய்... ஆ...சர்பத்...சர்பத்... ஓடியா..."
சிவா சேலையை இழுத்தான்.

"அம்மா சறுவத்து வாங்கித் தாங்கோ"

அவளிடம் இருபது ரூபாய் இருந்தது. பதினாலு ரூபாய் 'தமரோன்' மருந்து வாங்க வேண்டும். மருந்தைக் குடித்துவிட்டு புகையிரதப் பாதையில் படுப்பது அவள் திட்டம். மீதி ஆறு ரூபா. சின்னப்பிள்ளை இதுதான் என்று நினைத்தவர் ஒரு சர்பத் வாங்கிக் கொடுத்தான்.
சிவா நன்கு உறிஞ்சிக் குடித்து விட்டு புறங்கையால் வாயைத் துடைத்தவாறு சொன்னான்

"அண்ணாப்பிள்ளையாக்களுக்கு ஆர் வாங்கிக் குடுப்பினம்" பார்வதிக்குத் 'திக்' என்றது.

"ஆர் வாங்கிக் குடுப்பினம்"

"அம்மா மத்தியானம் சோத்துக்கு மீன் வாங்கிக் கொண்டு போவம்"

"ம்ம்..."

"அம்மா நான் வளந்தாப் பிறகு அது மாதிரிச் சைக்கிள் வாங்கித் தாறியோ?"

"நீ நல்லாப் படிச்சா கட்டாயம் வாங்கித்தாறன்"

இவ்வளவு கனவோடு இருக்கும் மகனைக் கொல்ல அவள் தாய் மனது இடம் தரவில்லை. ஒவ்வொன்றையும் நான் நிறைவேற்றுவேன் என்ற அவனுடைய நம்பிக்கையை அவளால் நொறுக்க முடியவில்லை.

அவள் திரும்பி வீட்டுக்கு வந்தாள். தெய்வானை மாமி வீட்டுப் படலைக்குள் நின்றாள்.

"எங்கடி போட்டாய், மலர் பெரிசாயிட்டுது பிடிச்சு முலைக்க விட்டுக் கிடக்கு"

இயந்திரம் போல வீட்டுக் கடமைகளில் மூழ்கிப் போனாள். இது ஒன்பதாவது மாதம் மணியம் போய், மகள் பெரிசாகின செய்தி கூட அறிவிக்க முடியாது. அவன் நிற்குமிடம் தெரியாது. அவனுடைய வாழ்க்கையில் கடிதம் போட்டது எத்தனை தடவையென்று எண்ணிச் சொல்லலாம். ஒரு அதிசயமாக மலர் வயசுக்கு வந்து நாலாவது நாள் மணியம் வந்தான். பிள்ளைகள் அனைவரும் குளிக்கப் போய் விட்டார்கள்.

"என்னப்பா அதிசயமா நடந்தது" என்றாள் பார்வதி.

"நான் கனவு கண்டன் பிள்ளையளைப் பார்க்கோணும் போல இருந்தது அதுதான் வந்தன்"

பார்வதிக்குக் கோபம் இருந்தது. ஒன்பது மாதத்தில் அவள் பட்ட கஷ்டம் துன்பம் எல்லாவற்றுக்கும் அவன்தானே காரணம். முதல் வார்த்தையோடு அவள் பேசவில்லை. அம்முறை வழக்கத்தைவிட அதிகமாக முன்னூறு ரூபா கொண்டு வந்தான். ஆனால் பார்வதி அதை வாங்கவில்லை.

"ஒன்பது மாதங் கழிச்சு வந்தனீங்க பிள்ளையளுக்கு என்ன வாங்கி வந்தனீங்க, என்ன கொணந்தியள்"

மணியம் அப்போது தான் தலையைச் சொறிந்தவாறே அருகில் இருந்த கடைக்குப் போய் நூறுகிறாம் பிஸ்கட் வாங்கி வந்தான். அப்பவும் பார்வதி விடவில்லை. இப்ப நீங்க வந்து எவ்வளவு நேரம் பிள்ளையள் எங்கையெண்டு கேட்டியளா.

மணியம் 'சள்'ளென்று பாய்வான் அதைச் சாட்டாக வைத்து கிழிகிழியென்று கிழிக்க வேண்டுமென்பது அவள் திட்டம். ஆனால் மணியம் ஒன்றும் பேசவில்லை. தேநீர் கொண்டு வந்து அவன் முன் 'டக்'கென்று வைத்தாள். மணியம் அந்த முன்னூறு ரூபாவில் பிஸ்கட் வாங்கியது போக மீதிப் பணத்தைக் கொடுத்தான். அவள் வாங்கவில்லை.

"நீங்கள் என்னை விட்டுப் போன போது கூரையில ஓட்டயில்லாத இடமில்ல. வீட்டில் அடுத்த வேளைக்குக் கூட சாப்பாடு இல்ல. இருந்த பத்து ரூபாவையும் உங்கட பயணத்துக்குத் தந்து விட்டனான் உழைச்சுக் கொண்டு வருவியள் எண்டு"

"நான் உழைச்சனான்தானே இப்ப முதலாளி சம்பளம் தரயில்ல அவசரமெண்டு தான் முன்னூறு ரூபா வாங்கி வந்தனான்."

"நான் இப்ப காசைக் கேக்கேல்ல"

"பின்னயென்ன கதைக்கிறாய்"

"ஒருக்கா எழுந்து வீட்டயும் வளவையும் சுத்திப் பாருங்கோ"

மணியம் இருந்தபடியே சுற்றிப் பார்த்தான். வாசலுக்கு நோ எதிரே மிளகாய்த் தோட்டம். இடுப்பளவு வளர்ந்து பூத்திருந்தது. அருகிலேயே பளபளப்பான பிஞ்சுகளுடன் கத்தரி. அசைந்தாடிய வயல். மேற்புறத்தில், வெண்டியும், பயிற்றையும், மிளகாய் கன்றுகளின் சுற்றாடல், மரவள்ளி உயர்ந்து அசைந்தாடியது. தக்காளிப் பழங்கள் இளவெயிலில் ஒளி வீசியது. வீடு

வேயப்பட்டு அவன் போகும்போது கிடுகுத் தட்டியால் அடைத்திருந்த அறை முக்கால் வாசி உயரத்துக்கு மண் சுவர் வளர்ந்திருந்தது. தாழ்வாரக் கூரையில் விதை வெங்காயம் இரண்டு அந்தர் வரும் தொங்கியது. உள் வீட்டுக்குள் பத்து மூடை புத்தம் புதிய நெல்லும் கட்டிப் போடப்பட்டிருந்தது. முற்றத்தில் அவ்வருட வைக்கோல் போராக குவிக்கப்பட்டிருந்தது. மணியம் சற்று அசந்து போனாலும் 'அவங்கள் சொன்னது சரி' என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

வீதியில் பிள்ளைகள் தோழர்களுடன் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டு வருவது தெரிந்தது. பார்வதி மௌனமாக சமையலைக் கவனித்தாள்.

"டேய் அப்பாடா" சிவாதான் கூவிக் கொண்டு வந்தான். சுதன், மது, பிருந்தா, காந்தன் எல்லோரும் மணியத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். ஏதேதோ கேட்டார்கள். மணியம் ஏதேதோ சொன்னான். சிவா ஓடி சேரனைக் கூட்டி வந்தான். எல்லாரும் ஆடினார்கள், பாடினார்கள்.

"அப்பா வாறிங்களே இண்டைக்கு கோயில்ல பெரிய பொங்கல்" என்றான் சுதன்.

"டேய் கோயிலுக்கு போகக் கூடா துடக்கு" என்றாள் பார்வதி.

"அப்ப எங்க போவம்"

"படத்துக்குப் போவம்"

"ஓம் முந்தநாளும் ஆரையோ ரோயல் தியேட்டரடியில் சுட்டுப்போட்டாங்களாம் படத்துக்கு வேண்டாம்."

"அது கடயில்ல கழுத்து நெரிச்சுக் கொண்டதாம்" என்றான் காந்தன்.

"ஆற்றா கொண்ட?"

"தெரியா ஆரோ சிங்களவராம். கடை உடைச்சுக் களவெடுத்துப் போட்டு ஆளையும் கொண்டு போட்டாங்கள்."

"இப்ப அவங்கட தானே ராச்சியம்."

"அப்ப பெரியம்மா வீட்ட போவம்."

மதிய உணவு முடிந்ததும் எல்லோரும் அரை மைல் தொலைவில் இருந்த பூரணி வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

இரவு வெகு நேரமாக பார்வதி மணியத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.
"கொஞ்சநாள் உங்கட காச வரும் எண்டு நம்பி சும்மா இருந்திட்டம்."

"பிறகு கூலி வேலைக்குப் போனன்."

"... .."

"கோயில் தலைவர் குணம் இந்த வேலையில் சேர்த்து விட்டார்."

"... .."

"மழை பெய்ய காணிய விதைச்சன்."

"... .."

தோட்டமும் கையால தான் கொத்தித் தண்ணியூற்றிப் பார்த்தம். மலரும், பிருந்தாவும் பள்ளிக்கூடம் போறயில்ல, ம... பாப்பம் பொடியள எண்டாலும் படிப்பிச்சு விடுவம்.

மணியம் அவளுடைய கைகளை தன் கையில் வைத்திருந்தான். மறமறப்பாக மாறிப் போயிருந்தது. "அது மண்வெட்டி பிடிச்சுப் பிடிச்சு மரத்துப் போச்சு" என்றாள் அவள்.

"இனி எப்படியும் முன்னேறிருவம்... உங்களுக்கு தெரியுமே நான் ஒரு நாள் தற்கொலை செய்யப் பார்த்தன்."

'ஏனப்பா'

"சனத்தினர் கதையால தான்."

"... .."

"என்ன குணசீலனோடயெண்டு கதைச்சினயாம்." மணியத்தில் சலனமில்லை.

"பிறகு."

பிறகு... நான் கொஞ்சம் யோசித்தப் பார்த்தன்... நான் செத்தா என்ற பிள்ளயன் தான் அநாதையாகும். கதைக்கிறவன்களுக்கு மேலும் ஒரு கதை கிடைக்கும். இவங்களுக்கு நான் வாழ்ந்து தான் காட்ட வேணும். எண்டு முடிவெடுத்தன். இனி தற்கொலை செய்யப் போமாட்டன். மணியத்தின் கரங்கள் அவள் உடலில் மேயத் தொடங்கியிருந்தன.

"ஆனா எனக்கொரு விசயத்தில உங்கள்ள கோவம்"

"ம் ம் ..."

"முந்திப் போலவே பத்துப் பதினைந்து நாளைக்கொருக்கா, அல்லது மாதமொருக்கா எண்டாலும் வந்து போயிருந்தீங்கெண்டா ஆரும் கதை கட்டியிருக்கேலாது தானே."

"அப்படி என்ன வெட்டி முறிச்சனீங்கள். கினிநொச்சியில தானே நிண்ட நீங்கள். காலம பல் ஏறினா பத்து மணிக்கு இஞ்சு, நாலு மணிக்கு பல் ஏறினா இரவுக்கு அங்க. ஒண்டரையும் ஒண்டரையும் மூன்று ருவாக் காசு."

"ஓமப்பா திரும்பிக்கிட.." அவளைத் தன் பக்கம் சரித்தான் மணியம்.

"நடந்தது நடந்து போச்சு. நீங்கள் எனக்கு உழைச்சத்தர வேண்டாம். அடிக்கடி வந்து போங்கோ."

"ம் ம் ..."

"நான் உங்களோட இனிக் கதைக்கிறதில்லை யெண்டுதான் நினைச்சனான் ஆனா."

"ஆனா"

"பிள்ளையளுக்கு உங்கள கண்டவுடன எவ்வளவு சந்தோசம். அதுகளுக்கு ஒன்பது மாதம் கழிச்சக் கிடைச்ச சந்தோசத்தைக் கெடுக்க நான் விரும்பேல்ல. அதுதான் என்ரை உணர்வுகளையும் மறைச்சிட்டன்."

"சரி சரி இனிக்கதைக்காத."

"சொல்லுங்கோ இனி ஒழுங்கா வீட்ட நிப்பிங்களே. நான் உழைச்சப் போடுறன். சும்மா நிலுங்கோ. நான் கஸ்ரப்பட்டும் தேவையில்லாத கதை ஏன் கேக்கோணும்." விளக்கை ஊதி அணைத்தான் மணியம். நீண்ட நாட்களானதாலோ என்னவோ பார்வதியும் அவனைத் தடுக்கவில்லை.

காலையில் தனக்கு புதுவருடத்துக்கென அம்மா எடுத்துத் தந்த சேட்டையும் காற்சட்டையையும் கொண்டு வந்து தகப்பனுக்கு காட்டினாள் சிவா.

"உது ஆர் வாங்கித் தந்த"

"அம்மா தான். என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போனவ"

மற்றவர்களும் தங்கள் தங்கள் புது உடுப்பைக் கொண்டு வந்து காட்டினார்கள். பார்வதி கடைத் தெருவுக்கு பொருட்கள் வாங்கப் போகிறேன் என்று புறப்பட்டாள். தானும் வருவதாகக் கூறி மணியமும் புறப்பட்டாள். இருவரும் போகும் போது மீண்டும் அந்த இருநூற்றி தொண்ணூற்றி ஐந்து ரூபாவை நீட்டினான் மணியம்.

"வேண்டாம் நீங்கள் வைச்சிருங்கோ. போன ஆடியிலிருந்து குடும்பத்தை கவனிக்கிறேன். தோட்ட வருமானம் இருக்கு வேலைக்கும் சம்பளம் வருது எனக்கு செலவுக்கு காசு இருக்கு. உங்கட செலவுக்கு உதை வைச்சிருங்கோ."

கடைத் தெருவில் பலகாரத்துக்கான பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு மலருக்கு தண்ணீர் வார்ப்பதற்கு தேவையான பொருட்களும் வாங்கிய பின் முப்பத்தைந்து ரூபாவிற்கு ஒரு பற்றிக் சாரமும், பதினைந்து ரூபாவிற்கு ஒரு பனியனும் வாங்கி மணியத்துக்கு கொடுத்தாள். இன்றைக்கு ஏழாம் திகதி பதின்மூன்றாம் திகதி வருசப்பிறப்பு. அதற்கிடையில் துடக்குக் கழிவு, எல்லா ஏற்பாடும் நடந்தது.

மலருக்கு தாய் மாமன்மார் மூவர் இருந்தாலும் யாரும் அவளுடைய கூடமையைச் செய்ய முன் வரவில்லை. பார்வதியும் யாரையும் பொருட்படுத்தாமல் தன் தந்தைக்கு மட்டும் அழைப்பு விட்டு தண்ணி வார்த்தாள். கந்தப்பு இப்ப நல்ல குடிகாரனாக மாறியிருந்தான். பூரணியின் பிள்ளைகள் மீதும், பார்வதியின் பிள்ளைகள் மீதும் நல்ல பாசமாக இருந்தார். அவர்களும் அவருடன் 'அப்பு அப்பு' என்று நல்ல அன்பாகவே இருந்தார்கள்.

"வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறியது போல மணியம் மீண்டும் தான் வேலை செய்த இடத்துக்கு போக வேண்டும் என்று புறப்பட்டான். எட்டு மாதம் கழித்து வந்தவன் எனவே.

"என்னப்பா வருசத்துக்கு நிக்கெல்லயே?" என்று கேட்டாள் பார்வதி.

"இல்ல அங்க நான் தான் தோட்டக்காவல் போகவேணும்... உவன் காந்தனை என்னோட அனுப்பு காசை வாங்கிக் குடுத்து விடுறன்."

"எனக்கு காசு வேண்டாம் எண்டு எத்தின தரம் சொல்லுற."

"அம்மா! பெரியம்மா அப்பாட்ட கடனா ஆயிரம் ரூபா கேட்டவ."

"மெய்தானோ அதுதான் மச்சானுக்கு விருந்து குடுத்தவையாக்கும்."

"பின்ன என்ன நினைச்சீங்க" என்றாள் பிருந்தா.

பார்வதிக்கு பூரணி ஏமாறப் போவது சந்தேகமின்றித் தெரியும். எப்பவும் ஏழையென்று எடுத்தெறிந்து நடத்தும் பூரணி மணியம் நீண்ட நாள் கழித்து வர கோழியடித்து விருந்து போட்டது. புதினமாகத்தான் இருந்தது.

"கெட்டாருக்குற்றார் கிளையிலும் இல்லை. வாழ்ந்தாருக்குற்றார் வழியிலுமுண்டு" என்றாள் ராகமாக.

பூரணிக்கு எப்பவும் கொஞ்சம் திமிர். பார்வதியையும், அவளுடைய பிள்ளைகளையும் மட்டுமல்ல தன் உடன் பிறந்த சகோதரர்களைக் கூட எடுத்தெறிந்து தான் நடத்துவாள். ஒரு முறை அவளுடைய வீட்டுக்குப் போனபோது, இவளுடைய தம்பிமாரும், பிள்ளைகளும் கூட வந்தார்கள். ஆ... அது ஒரு கோவில் பொங்கல். அவர்களுடைய கிணறு ஊற்றுக் கண்டதுக்கான பொங்கல். எல்லோரையும் வரும்படி ரகு அழைத்திருந்தான். இவர்கள் போய் இறங்கிய உடனேயே வெளிமாலில் போட்டிருந்த செற்றிக் கதிரைகளையெல்லாம் உள்ளே எடுத்து அடுக்கி விட்டாள் பூரணி.

"அதுகளுக்கு கதிரையில இருக்கத் தெரியா உடைச்சப் போடுங்கள்."

"டேய் சைக்கிளத் தொடாத... உதத் தொடாத உதுகினர் பெறுமதி தெரியுமே..."
உப்பிடச் சாமானக் கண்டிருப்பியே."

ஒவ்வொரு சொல்லும் செயலும் மற்றவர்களைக் குத்துவதாகவே அமையும்.
பார்வதி விலகியே இருந்து வந்தாள்.

"மதியாதார் வாசல் மதித்தொருக்காற் சென்று மதியாமை கோடி பெறும்"
என்பது அவள் கொள்கை. அத்தோடு மணியத்தை அவசரமாகக் கொண்டு
வந்து பார்வதிக்குத் திருமணம் செய்த போதும் பூரணிக்குப் பெரிய எண்ணம்.
தாங்கள் எண்டபடியாத்தான் பார்வதிக்கு ஒரு புருசன் கிடைத்தது என்று.
ஆனால் பார்வதிக்கு மட்டும் தெரிந்த உண்மை ரகு பேருக்கு மணியத்தை
வைத்துக் கொண்டு பார்வதியையும் கையாள நினைத்தது. அப்போதே
அவள் பூரணியைக் கூட ஒதுக்கி விட்டாள். பொது இடங்களிலும், பொது
நிகழ்ச்சிகளிலும் ஓடும் புரியும் பழமும் போலவே பழகி வந்தாள். ஆனாலும்
பிள்ளைகளின் விடயங்களிலும், விருப்பங்களிலும் அவள்
தலையிடுவதில்லை.

மணியம், காந்தன், பூரணியின் மகள் மூவரும் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.
இப்படி இவர்கள் கிளிநொச்சிக்கு போன மறுநாள் பகல் ஒரு மணிக்கு
காந்தன் திரும்பி வந்தான்.

"அப்பா நூறு ரூபா தந்தார் சப்பாத்து வாங்க" என்றான்.

"ஏன்ரா போன உடன வந்திட்டாய்?"

"எனக்கு அங்க நிக்க விருப்பமில்ல."

"ஏன்"

"அங்க... அங்க... ஒரு மனிசி..."

"ஒரு மனிசி..." பார்வதிக்கு ஆர்வம் மேலிட்டது.

"அப்பாவுக்கு சவுக்காரம் போட்டவ"

"சவுக்காரம் போட்டா என்னடா?"

"சாப்பாடு குடுத்தவ"

"குடுத்ததுக்கென்ன?"

"அதுக்கெனவோ? அவ...அங்...போங்கோ..."

"... .."

"எனக்கு அங்க நிக்க விருப்பமில்ல"

இப்ப பார்வதிக்கு எல்லாம் விளங்கி விட்டது. ஒருநாள் கூட விலகாமல் இருந்த மணியம் நெடுநாள் விலகியிருந்தது ஏன்? எப்படி அவனால் முடிந்தது என்று விளங்கியது. ஆனால் பார்வதிக்கு இதை ஏற்க முடியவில்லை. பாவம் அவளுக்கு இப்ப அவன் வேண்டும்.

இளமையில் ஒரு பெண்ணுக்கு ஆணின் துணையும், முதுமையில் ஒரு ஆணுக்குப் பெண்ணின் துணையும் கட்டாயம் வேண்டும். பதினாலு வயதில் அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருந்த உறவு, பதினெட்டு இருபது வயதில் வெறுப்பேற்றிய உறவு, இருபது முப்பதுவரை சுமையேற்றிய உறவு, இப்போது அவளுக்கு சுகமாக இதமாக மாறிய போது அவளிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டது. அவள் அவனுக்காக ஏங்கினாள். பலநாள் அழுதாள். ஒரு நாளாவது அவனைச் சுடச் சொன்ன வார்த்தைகளை எண்ணி வருந்தினாள். அவன் மீண்டும் வரமாட்டானா? இரவெல்லாம் முடிந்தும் பகலிலும் கூட தன்னைக் கெஞ்சும் அவன் வரமாட்டானா? இப்போது அவனுடைய உறவு அவளுக்குத் தேவை, அவனுடைய துணை அவளுக்குத் தேவை இல்லாவிட்டால் அவளை யாராலும் காப்பாற்ற முடியாமல் போகலாம். மணியம் மீண்டும் வருவானா?

தொடர்ந்து வறுமையும் வரட்சியும் அவள் வாழ்க்கையில் சதுரங்கம் ஆடியது. காலம் விரைவாகவே வந்தது. மணியம் கடுமையான வறுமை நிலை காரணமாக தனியாகவே போய் விட்டான். மிக அரிதாகவே வீட்டுக்கு வந்தான். ஆனாலும் காலம் அவன் கடமைகளைப் பங்கு போட்டுக் கொண்டது. பிள்ளைகள் வளர வளர, அவளுக்கு ஒரு தென்பு, ஓய்வெடுக்கப் போகும் எதிர்பார்ப்பு, அவளையறியாமலே,

"ம் ம்... பாலன் பஞ்சம் பத்து வரியம்... பிள்ளயள் வளந்திட்டா..."

அவளுக்கும் அவளுடைய மனதுக்கும், உடலுக்கும் கூட ஓய்வு தேவை ஆனால் அது கிடைக்குமா? சொல்லி வைத்தது போல நடந்து முடிந்து விட்ட நிகழ்வுகள் கண்களின் ஓரங்களை கசியப் பண்ண முனையும். இதயம் நசக்குண்டு குருதி பிசுபிசுக்க அந்த நாட்களின் நினைவுகள் மட்டுமே, அந்த சில நாட்களின் நினைவுகள் மட்டுமே வசந்தமாகத் தங்கி, இல்லை... பூகம்பமாக இன்னும் உள்ளத்தை உலைக்க பார்வதி... தன்னைத்தானே கிள்ளிப் பார்த்துக் கொள்கிறாள்.

அன்று வழமை போல வயல் வேலையை முடித்துக் கொண்டு வந்தவள் சமையலுக்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டாள். மணியமும் அப்போது வீட்டில் இருந்தான். எளிகிற அடுப்பில் தாச்சியை வைத்து விட்டு மூலையில் சாத்தியிருந்த மா மூடையில் சுளகை அண்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, மாவை அள்ளிக் கொண்டிருந்த பார்வதி. திரும்பிப் பார்த்தாள். மலர் ஏதோ சொல்லக் காத்திருந்தது தெரிந்தது.

"என்ன?"

"வந்து...முழுக்கடலையும் உடைக்கவே?"

"இப்ப உடைச்சு முடிச்சிருவியே?" அப்பதான் மலருக்கு அவளுடைய அசட்டுத்தனம் புரிந்தது. "அப்ப?"

"இப்ப உந்த முன் வயலுக்களவா எட்டுக் கொத்து பருப்பு உடைச்சாகனும்" என்றாள்.

சின்னவள் பிருந்தா கை விளக்கைக் கொழுத்தினாள். ஒன்றைச் சமையலறையில் வைத்தவள் மற்றதை மாலின் நடுவில் வைத்தாள். விதைக்க வைத்திருந்த நிலக்கடலை மூட்டையில் கொஞ்சம் கடலையை அவிழ்த்தெடுத்து நடுவீட்டுக்குள் குவித்த பின் பிள்ளைகள் அதைச் சுற்றியிருந்து உடைக்க ஆரம்பித்தார்கள். அன்றுதான் வந்திருந்த மணியமும் அவர்களுடன் கூடி கடலையை உடைக்கத் தொடங்கினான். நிலக்கடலை பயிரிட நிலம் துப்பரவு செய்யப்பட்டிருந்தது. அத்தோடு வேலைக்குப் போய் வந்தார்கள். அம்மாவுடன் வேலை செய்து விட்டு வந்த மலர், சமையலில் உதவ முன் வந்தாள். வெங்காயத்தை உரித்துக் கிண்ணத்தில் போட்டவள், தேங்காயைத் துருவத் தொடங்கினாள். அனலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து மாலை வறுத்துக் கொண்டிருந்தாள் பார்வதி.

சகாய வேலைக் கூலியாக அவர்களுக்கு எண்பது கிலோ மாவும், ஐந்து லீட்டர் பட்டர் ஓயிலும், ஒன்றரைக்கிலோ நெத்தலி, மூன்று மீன் போணி, இரண்டரைக் கிலோ கெயர் மா, சீனி போன்றவை கிடைத்தன.

உணவுப் பொருள் இருக்கும் போது தோட்டத்தில் பயிரிடும் வேலையை செய்வது புத்தி என்பது பார்வதியின் முடிவு.

"அம்மா" என்றான் மலர்.

"என்னடி."

"....."

"இவள் வெள்ளைக்கூட, ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறாள், சொல்லுறாளில்ல" என்று எண்ணிய பார்வதி "என்ன பிள்ளை என்று மென்மையாகக் கேட்டாள்."

மலர் கைக்குள் வைத்திருந்த ஒரு கடதாசியை தாயிடம் கொடுத்தான். அதை

கடதாசி என்று கருதி அடுப்பில் போட எடுக்க "அம்மா எண்டு கையைப்பிடித்த மலர், உதை வாசியுங்கோ" என்றாள். கூறியதும் வெளியே போய் விட்டாள். போய் கடலை உடைப்பவர்களோடு கலந்து கொண்டாள்.

வறுப்பட்ட மாவை தாச்சியோடு இறக்கி கீழே வைத்து விட்டு, புட்டுப் பானையை அடுப்பில் வைத்தாள். அடுப்பில் வீரை விறகு முளாசி எரிந்தது. கடிதத்தைப் பிரித்து அந்த ஒளியிலேயே படித்தாள்.

அவ்வளவுதான். எடே இவன் கரன் அதிகம் பேசமாட்டான். தானும் தன் வேலையுமாகத் திரிவான். இப்ப கடிதம் எழுதி அளவு வளந்திட்டான். ம்... என்ன வயசிருக்கும்? ஒரு இருவத்தினாலு... இருக்கும். மலர் இப்ப பதினாறு வயது. எடஓமடா 'எனக்கு இவள் முந்தநான் பிறந்த மாதிரி இருக்கு. குழந்தையெண்டு நான் நினைக்கிறன்' இப்படி தனக்குள் எண்ணிய பார்வதி அன்றைக்குத்தான் முதன் முதலாகப் பார்ப்பது போல மலரைப் பார்க்கிறாள்.

மலர் இவளைப்போல கறுப்பில்லை. தகப்பனின் நிறத்தைக் கொண்டிருந்தாள். சரியான உவமை என்றால் 'மாந்தளிர்' நிறம். சற்று உயரம். ஒல்லியான எடுப்பான உடல். செழுமை சேர வேண்டிய இடத்தில் சேர்ந்தே இருந்தது. அழகான குறுகுறுத்த கண்கள். மையிடாமலே கருமையான புருவமும், வீச்சும், எடுப்பான எள்ளுப் பூ நாசியும். அழகான வரிசைப் பற்களும் அதற்குக் கரையிட்டதான உதடு... அப்பா' மலர் உண்மையில் சொக்க வைக்கும் அழகி தான். அவளை கரன் விரும்பியதில் ஆச்சரியமில்லை.

கடிதத்தை மீண்டும் ஒருமுறை படித்தவள். சிந்தனையில் தோய்ந்தபடி சமையலை முடித்தாள்.

"கடிதத்தை படிச்சீங்களே?" மலர் கேட்டாள்.

"ம் ம்..." என்றவாறே மௌனமாக நடந்தாள் பார்வதி.

"அம்மா உந்த கூடையைத் தாங்கோ நான் கொண்டாறன்."

சாப்பாட்டுக் கூடை கை மாறியது. மண்வெட்டியும், கடப்பாரையும் தோளில் சுமந்து வரும் பார்வதி. பக்கத்தே நடந்து வரும் மலரைப் பார்த்தாள். காலை நேரத்து இளவெயிலில் தகதகத்தது அவள் கன்னம்.

"வெயில்ல நிண்டு நிண்டு நல்லா வாடிப்போச்சு பிள்ள" என்று மனதுக்குள் வருந்தினாள்.

"நீ என்ன பதில் போட்டனி?"

"இல்ல நான் உங்கள் கேட்டு செய்வமெண்டு..."

"....."

"என்ன பதில் போட" பார்வதி சிரித்தாள். "அது உன்னைப் பொறுத்த விசயம் ஆனா..."

"ஆனா"

"உனக்கு வயசு காணாது... நானும் சின்னனில கட்டி படாதபாடு பட்டிட்டன்."

"....."

"உனக்கு விருப்பமெண்டா பதில் போடு... ஆனா... பதினெட்டு வயது வருமட்டும் பொறுத்திருக்கட்டும்."

"ம்..."

"உண்மையான அன்பெண்டா இருப்பான்."

"ம்... .."

"இல்லாட்டி அவன் வேற ஆரையும் முடிக்கிறதப்பற்றி கவலைப்படுறதில் அர்த்தமில்ல."

"ம்... .."

"மற்றது இன்னுமொண்டு எங்கட குடும்ப நிலை அவனுக்கு வடிவாத தெரியும்."

"....."

"நீயும் அதுக்கேத்த மாரி நட..."

"....."

"காக்காசுக்குப் போன மானம்... கோடி குடுத்தாலும் வராது விளங்கி நட..."

வயலை அடைந்ததும் வேலை தொடர்ந்தது. பார்வதிக்கு இந்த விடயத்தை

மணியத்திடம் சொல்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல என்று தெரியும். மணியம் அறிந்தால் அது 'ஓல் சிலோன்' அலுட்டான செய்தி தான். கரன் அவர்களது வீட்டுக்கு மூன்றாவது வீடு. தாய் சின்ன வயதிலேயே இறந்து விட்டான். தந்தை வேறு திருமணம் செய்து விட்டான். எனவே அவன் திருமணமான தனது மூத்த சகோதரியுடன் வாழ்ந்து வந்தான். என்றாலும் உழைப்பு, பிழைப்பு எல்லாம் தனியாகத்தான்.

கரனுக்கு அன்று வேலை செய்ய விருப்பமில்லை. அடிக்கடி தன் குடிசையை விட்டு வெளியே வந்து யாரையோ எதிர்ப்பு போல் நிற்பதும் பின் உள்ளே செல்வதுமாக நின்றான். சட்டைப்பையில் வாங்கி வைத்திருந்த ரொபியை உரித்து வாயில் போட்டான். மனசு கசந்தது.

'கேய்...ஏய்... த்தா' சிறுவர் மாடு கலைக்கும் சத்தம் கேட்டு துள்ளி எழுந்து ஓடி வந்தான். 'அவன் தான்... மது தான்.' மாடுகளை மேயக் கட்டுவதற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். கரன் குடியிருக்கும் காணி செய்கை பண்ணப்பட்டாமல் புற்காடாய் இருந்தது. அந்தக் காணியில் தான் கந்தப்புவின் எருத்து மாடுகள் மேயக் கட்டுவது வழக்கம்.

காந்தனும், மதுவும் பேரனுடைய மாட்டை ஆளுக்கொன்றாகக் கொண்டு வந்து கட்டுவார்கள். கட்டிவிட்டுத் திரும்பும் போது கரன் அண்ணியிடம் ரொபி வாங்கிக் கொண்டு போய் சாப்பிடுவார்கள். சிவாவும், சிவநாள் வருவான்.

"கரணண்ண நல்லவர் என்னடா?"

"நல்ல ரொபியெல்லாம் தருவார்."

"அண்ணே!... மாடு கட்டுறம்" மது சத்தமிட்டான்.

"கட்டிப்போட்டு இஞ்ச வாறியே?" கரணண்ண கை நிறைப ரொபி தந்தார். "மது அண்டைக்கு நான் தந்தது" ரகசியமாகத் தொடங்க,

"என்ன கடதாசியே" ரகசியமாகவே கேட்டான்.

"அக்கா தரயில்லயே?"

"தந்தவ..." என்றவன் கால் சட்டையிலிருந்து ஒரு கடித்ததை எடுத்து கரனிடம் கொடுத்தான்.

கரன் மேலும் ஒரு ரூபா 'லஞ்சம்' வழங்கவே மதுவும் சிவாவும் ஓடிப் போனார்கள்.

சகாய வேலைச் சாமானும் முடிய மணியமும் போய் விட்டான். இப்போது வைத்திருந்த வயலில் தான் வேலை. காலையில் புல்லுக்கு மருந்தடிக்க வேண்டும் என நினைத்த பார்வதி, தண்ணிகட்டப் போனாள். பாடசாலை இல்லை. அன்று சனிக்கிழமை, காலையில் சாப்பாட்டுக்கு ஒன்றும் இல்லை. மத்தியானம் வந்து ஏதும் பாப்பம் என்று நினைத்தவன்.

"மலர் பிள்ள மலர்" உந்த மரவள்ளியை இழுத்துப் பார்" என்றாள். காய்ந்த நிலத்துக்கு குடத்து நீரைச் சரித்து ஊற விட்டவள் ஊறிய பின் மரவள்ளியைப் பிடுங்கினாள். இரண்டு கிலோ வரும் கும்பல் கிழங்கு.

"உதை அவிச்ச சாப்பிடுங்கோ, நான் வயல் பக்கம் போட்டு வாறன்."

கிழங்கைச் சாப்பிட்ட பிறகு மலர் வீட்டிலிருந்த பழைய புத்தகங்களை அடுக்கினாள். கஸ்டமாக இருந்தாலும், கல்கி, குமுதம், கலைமகள் மூன்றும் தவறாமல் வாங்கிப் படிப்பதும் அத்தோடு மேலதிகமாக புத்தகங்கள் வாங்கிப் படிப்பதும், பார்வதியால் நிறுத்த முடியாத பழக்கம். கல்கி 20 சதம், குமுதம் 20 சதம், கலைமகள் 30 சதம் கட்டாய செலவு இது அவள் தந்தை கந்தப்புலின் வழி வந்தது. இப்பவும் கந்தப்பு வாரம் தவறாமல் மகளிடம் வந்து புத்தகம் எடுத்துச் சென்று படிப்பான். இரண்டரை ஏக்கரான அந்த நிலத்தில் ஒரு ஏக்கர் பார்வதிக்கு, அதில் அவள் வீடு கட்டிக் குடியிருந்தாள். ஏனைய நிலம் கந்தப்புவும் கலியாணம் செய்யாத அவர் பிள்ளைகளும் வசித்து வந்தனர். லட்சுமி காலமானதன் பின் புத்தகங்களும், சாராயமும் அவருடைய பொழுதைத் தாங்கி வந்தது.

பழைய புத்தகங்கள் சுமார் மூன்று கிலோ வரை கட்டப்பட்டது. அம்மா வந்தபின் கேட்டு விற்கலாம் என்று நினைத்தாள். மலர், பார்வதி வந்ததும்

அனுமதியளிக்கவே, புத்தகங்கள் தியாகுவின் கடைக்கு விற்பனையாகியது. அந்தக் காச அன்றைய அரிசி புளி வாங்க போதுமானதாகவும் இருந்தது. அதற்கிடையில் ஒரு தேநீர் குடிக்க நினைத்தாள் பார்வதி. எங்காவது ஒரு இருபத்தைந்து சதம் கிடைத்தால் ஒரு சின்ன கோறா தேயிலைப் பைக்கற்று வாங்கலாம்.

மலர் பேரன் வீட்டுக்குப் போய் விட்டாள். அங்கு அவளுடைய வயதொத்த சிறிய தாய்மார் இருக்கிறார்கள். அவர்களோடு போய் பேசிக் கொண்டிருப்பாள். மலருக்குக் காச சேர்த்து வைக்கிற பழக்கம் உண்டு. அவளுடைய சேமிப்பு பழைய பவுடர் பேணி, துணியில் டைத்த சுருக்குப் பை போன்றவற்றில் இருக்கும். அதைக் கிருகுத் தட்டியின் இடுக்குகளில் சொருகி மறைத்து வைப்பாள். 'சரி ஒரு இருவத்தைஞ்ச சதம் எடுப்பம்' என்று எண்ணிய பார்வதிக்கு கிருகின் இடுக்குகளை ஆராய்ந்த போது, ஒரு காசுப்பை (பேர்ஸ்) அகப்பட்டது. போன வருடம் கண்ணன் கோவில் திருவிழாவில் எழுபத்தைந்து சதத்துக்கு பார்வதி வாங்கிக் கொடுத்தது. ஒரே அறையுடன் கூடிய அது பொருமிப் போய் இருந்தது. 'இவளுக்கு ஏது இவள காச' சிந்தனையோடு 'சிப்பை' இழுத்தவள் ஏங்கிப் போனாள். 'கடிதங்கள் அவ்வளவும் கடிதங்கள்' எல்லாமாக பதினெட்டுக் கடிதங்கள் அத்தனையும் கரனுடையது. பிறருடைய கடிதங்களைப் படிக்கும் பண்பு அவளிடம் இருந்ததில்லை. ஆனால்: முதலும் கடைசியுமாக மகளுக்கு வந்த கடிதங்களில் அவள் கண்ணோடியது. கண்ணில் நீரோடியது.

மலருக்குத் தாயை நினைக்கவே பயமாக இருந்தது. உழைத்துத் தங்களைக் காப்பாற்ற அவள் பட்டும் துயரம் மட்டுமல்ல, அவளுக்கிருந்த நம்பிக்கை, தங்கள் மீதுள்ள பாசம் எல்லாவற்றையும் எண்ணிக் கலங்கினாள். கரனை அவள் விரும்பினாள். கரனுக்குப் பதில் எழுதி, அவன் எழுதி, இவள் எழுதி இன்று ஊர் தெரிந்த விடயமாகி போகவே, அதை தாயிடம் தெரிவிக்க வேண்டியதாயிற்று. கரனுக்கனுப்பிய ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் இதைச் சொல்லி புலம்பியிருந்தாள் அவள். அவளும் பலவாறு தேறுதல் அளித்திருந்தாள். இச் செய்தியை இவ்வளவும் நடந்த பின்தான் பார்வதி அறிந்திருந்தாள். "ஒரு சினிமா வசனம் அவளுக்கு நினைவு வந்தது" ஒரு பெண் சோரம் போகிறாள் என்பதை அறியும் கடைசி மனிதன் அவளுடைய கணவன் தான்.

இப்போது மலருடைய விடயத்தைத் தான் கடைசியாகவே தெரிந்து கொண்டேன் என்ற அறிந்தவள். மணியத்தின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தாள். அவளுக்குப் பிள்ளையைக் கோபிக்க விரும்பவில்லை. கரனோ, மலரோ தவறு செய்ததாகவும் அவள் கருதவில்லை. அது அவர்கள் உரிமை. அதை

அனுபவிக்க சமுதாயம் விடுமா? என்பதுதான் கேள்விக்குறி. நாட்கள் நகர்ந்தன.

அடுத்த மாதத்துக்கான சகாய வேலைக்கான பொருட்கள் வந்து விட்டன. கிராம மக்கள் முழுப்பேருமே ஒரு மைலுக்கப்பாலுள்ள சங்கக் கடையில் குழுமி விட்டனர். தாய், தந்தையரும், சிறுவர்களும் நிறைந்து சின்னப் புதுக்குளம் கலகலப்பாக இருந்தது. திடீரென இரண்டு லொறிகளில் இராணுவம் வந்து திமுதிமுவென்று நாற்புறமும் சூழ்ந்தனர். சின்ன ஒலிபெருக்கியில் யாரும் அசைய வேண்டாம் என்று உத்தரவு போட்டனர். சனங்களைச் சுற்றி வளைத்தவர்கள் மூன்று பேரைக் கைது செய்து கொண்டு போனார்கள் அவர்களில் தியாகுவின் தம்பியும் ஒருவன். மாலையில் தியாகுவின் கடையும் அடித்து நொருக்கப்பட்டது. தியாகு, அவனுடைய வயதான தந்தை இருவருமே அவ்விடத்தில் அடித்து நொருக்கப்பட்டு ஜீப்பில் ஏற்றிக் கொண்டு போனார்கள். ஊர்முழுதும் மயான அமைதி நிலவியது. 'பயங்கரவாதி'யெண்டு ஆரோ பெட்டிசன் போட்டாங்களாம். ஊரெல்லாம் இதே பேச்சு.

வெகு நாட்களின் பின் மீண்டும் அங்கு மணியம் வந்தான். மணியம் வந்த போது தியாகுவின் கடை மூடப்பட்டிருந்தது. தியாகு கால் முறிவுக்கு (ஆமி அடித்து) ஈரற்பெரியகுளம் கிரிகாமியிடம் மருந்து கட்டிக் கொண்டிருந்தான். தகப்பனும் சுகமில்லாமல் இருந்தார். மணியம் வீட்டுக்குப் போன போது நல்லவெறி. தியாகு ஆரம்பித்து வைத்த குடி மிக மலிவானது கசிப்பு எங்கும் தாராளமாகவே கிடைத்தும் வந்தது. அநேகமாக அந்தக் கிராமத்தில் இறைச்சி வியாபாரம், மீன் வியாபாரம் போன்ற அத்தியாவசிய வியாபாரம் எல்லாம் சிங்களவராலேயே நடத்தப்பட்டது. அவர்களது பெட்டியில் குறித்த பொருட்கள் பெயரளவில் இருந்தாலும், உள்ளே கசிப்பு நிரம்பிய கலங்களே வருவதும் மொத்த கசிப்பு வியாபாரிகள் எல்லா கிராமங்களிலும் அதனை தயாரித்து மிக இலகுவாகவே அதைத் தமிழர்களுக்கு விற்று வந்தனர். இன்றும் ஏராளமான கசிப்புக் குடியர்கள் வவுனியா நகரின் எல்லைகளில் இருக்கும் கிராமங்களில் நிறைந்துள்ளனர். சிங்களக் குடியேற்றங்களால் சூழப்பட்டுள்ள இந்தக் கிராமங்களில் தேச விரோதிகள் கசிப்பு விற்பவர்களிடம் வரி அறவிட்டு அனுமதியளித்துள்ளதும் உண்டு.

மணியம் இருந்த நிலவரம் சரியில்லாது போகவே, விடிந்த பின் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போனதும் பார்வதி அதை மிகப் பெரும் ரகசியமாக மணியத்திடம் சொன்னாள். முழுதும் கேட்டவன் "உது எனக்கு முந்தியே தெரியும்" என்றதும் அவளுக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது.

"அப்ப ஏனப்பா எனக்கு சொல்லேல்ல" அவளுக்குக் கோபத்தில் குரல் கடுத்தது.

"நான் உனக்கு தெரியுமாக்குமெண்டு நினைச்சிட்டன்" அலட்சியமாகச் சொன்னான்.

"அட பிள்ளயில எவள கரிசனை... என்னண்டப்பா தெரியும்?"

"எனக்கு முந்தியே ரஞ்சனாக்கள் சொன்னவங்கள்."

"... .."

"எல்லாம் நீதான் நடத்திராய் எண்டு."

"ம்...பிறகு?..." அவள் உணர்வை வெளிக்காட்டவில்லை.

"பிறகென்ன அவன் கேட்டா குடனப்பா..." என்றபடி எழுந்து வெளியே போனான் அவன்.

"நான் விசரி இந்தாளப் பாத்துக் கொண்டிருந்தன்" நினைக்க நினைக்க ஆத்திரமாக வந்தது பார்வதிக்கு.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

அந்த வருசம் வெள்ளாமை வெட்டோடு கரனுக்கு சுகவீனம் ஏற்படவே மலர் அடிக்கடி போய்ப் பார்க்க வேண்டியதாயிற்று. பதினெட்டு வயது மட்டும் காத்திரு. என்ற சொன்ன பார்வதிக்கு அதைக் கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை. பதினாறு வயதிலேயே மலருக்கும், கரனுக்கும் சோறு குடுப்பிச்சு சேர்த்து வைத்தாள். தந்தை கந்தப்புவுக்கும் இதில் திருப்தி தான்.

இரண்டு வருடத்துள் பிருந்தாவும், எழில் நிறைந்து நின்றாள். ஆனால் அவளைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கும் சிந்தனை பார்வதிக்கு வருமுன்பே... அவள் முந்திக் கொண்டாள்.

ஆம் திருமணமாகாமலே கருவைத் தாங்கினாள் அவள். பகலுள்ள வரை வேலை, இரவில் வயல் காவலுக்குப் போய் விடுவாள் பார்வதி. இவள் அறியாமையையும், தனிமையையும் யாரோ பயன்படுத்திக் கொண்டாள். தவறு யார் மீது அவளைக் கண்டிக்க முடியவில்லை. மனமொடிந்து போவாளே என்றல்ல. தனக்கு என்ன நேர்ந்திருக்கிறது என்பதையும், அதன் தாக்கத்தையும் கூட உணராமல்... அவள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தச் செய்தியை ஊருக்கு மறைக்க வேண்டும் என்ற கவலை பார்வதிக்கு. இரண்டு மைல்களுக்கப்பால் இருந்த தன் தோழியிடம் ஆலோசனை கேட்டாள். வவுனியாவின் சிவப்பு விளக்குப் பகுதியிலிருந்து ஒரு பெண்ணை அழைத்து வந்தாள். இதை அழித்து விடலாம் என்றாள். ஆனால் பிருந்தாவை நேசித்தவன், அந்தக் கருவுக்கு உரியவன் அவளைக் கடத்திச் சென்று விட்டான். பார்வதி இடிந்த போய்க் கிடந்தாள். கந்தப்பு எதுவும் பேசவில்லை. வழமை போல மணியம் ஊரிலில்லை.

"நான் பொலிசுக்குப் போப்போறன்" என்றாள் பார்வதி.

"அவன் கொண்டு போட்டான் ஊருக்குத் தெரியும் இனிக்... கொணந்து அந்தப் பொம்பிளைப்பிள்ளைக்கென்ன சாம்பிராணி போடப்போறியே வச்சு"

"அப்ப"

"பேசாம விடு... அவ்வளவுதான் அதுக்கெழுதினது..."

"இன்னொருத்தியினர் புருசனப்பு..."

"அதை அந்த இன்னொருத்தி மறுக்கேல்லயே..."

"அப்பு பாவம்பு பதினைஞ்சு வயசு இப்பான் முடிஞ்சது..."

"ஆனா வயித்தில கரு..."

"கடவுளே நானும் சின்னனில கட்டி படாதபாடு பட்டிட்டன் இதுக்கெண்டாலும்..."

நினைத்து நினைத்து அழுதாள். சில நாட்களில் மெதுவாக அந்தத் தடயங்களை அழித்தாள். தன் வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டாள்.

தோட்டம் செய்தாள், கத்தரி, பயிற்றை, மிளகாய், என செடிகள் பூத்துக் குலங்கின. பிள்ளைகள் அவள் மீது அன்பைப் பொழிந்தார்கள். காலம் அவளுக்கு கவலைகளின் எல்லைகளைக் காட்ட முனைந்ததை அறியாமலே அவள் கண்களைத் துடைத்து விட்டாள்.

வவுனியா நகரம் திடீரென்று விழாக்கோலம் பூண்டது. எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே பேச்சு. "பண்டாரவன்னியன்" சிலை திறப்பு விழா செய்யப் போகினம்.

பயற்றங்கொடிகள் நிரை நிரையாக வளர்ந்து கொடி நுனி ஆதரவில்லாமல் அசைந்து கொண்டிருந்தது. முதல் வாரமே மந்துக் காட்டுக்குள் சென்று நேரிய சடைத்த நெல்லி அம்பல்கள் வெட்டி வந்து அடுக்கி பாரம் வைத்திருந்தாள் பார்வதி. சிவாவும், சுதனும் அவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கொண்டு வந்து கொடுக்கப் பயற்றங் கொடியின் வேருக்கு அரை அடி தூரத்தில் கடப்பாரையால் இடித்துத் துளை செய்து ஒவ்வொன்றாக நடடாள் பார்வதி. மது கொடிகளை அவதானமாக அலம்பலில் பின்னி ஏற்றி விட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்போது சேரன் குதூகலமாக ஓடி வந்தான். சிவா... டேய் சிவா... நாங்கள் ரவுணுக்குப் போன நாங்களடா. குரல் கேட்டதுமே

சிவா ஓடி விட்டான். சேரனின் தோளில் கை போட்டவாறே மீண்டும் தோட்டத்துக்கு வந்தான். சேரன் காற்சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்த இனிப்பு அவன் வாயை நிறைத்தது. செவியை சேரனின் ஆச்சரியம் கலந்த பேச்சு நிறைத்தது. "டேய் ரவுணெல்லாம் தொங்கலா சோடிக்கிறாங்கள்."

"மெய்யாவே?"

"பின்ன நான் அப்பாவோட தானே போன நான்"

"போகல் லயிற்றெல்லாம் போடுறாங்கள்."

"அப்படியெண்டா"

"உனக்குத் தெரியாது போய்ப்பார்"

"டேய் நோட்டீஸ் போட்டவங்களே?" இது மது.

"ச்சீ... பெரிய கொடி கட்டியிருக்கு"

"ஏனம்மா பண்டார வன்னியனுக்கு சிலை வைக்கினம்" என்றான் சுதன். மௌனமாக அவர்களின் உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன் புன்னகையோடு சொன்னான் "ஏனெண்டா தமிழர்களின் தன்மான உணர்வுக்கும், வீரத்துக்கும் அவன் ஒரு அடையாளம்."

"ம்..."

'கடைசிவரை வெள்ளையனை எதிர்த்துப் போராடினவன் அவங்களுக்கு அடிபணிய மறுத்தவன்."

"அவர் எப்ப பிறந்தவர்."

"அதை குறிப்பாகச் சொல்ல ஏலாது"

"அது சரி. இப்ப ஏன் சிலை வைக்கினம்"

"இப்பதான் அது கட்டாயம் வேணும். சிங்கள ஆட்சியாளருக்குள் முடங்கிக் கிடக்கிற தமிழர தட்டியெழுப்ப.. எங்கட பழைய வரலாறுகள் நிச்சயம் மீட்க வேணும்.

"அம்மா... நாங்களும் போவமே?"

"எங்கடா?"

"பண்டாரவன்னியன் விழாவுக்கு"

"ம்... வெள்ளிக்கிழமைதானே போவம்" சிவா முகத்தைச் சுழித்தான்.

"இண்டைக்குப் போவம்."

"இண்டைக்கேன்"

"சோடினை பாக்க" என்றவன் சினுங்கியவாறே

"பாபுவும் அவியட மாமாவோட போனவனாம்..." பாபு சாரத்தை மடித்துக் கட்டியவாறே வந்தான். புதிய தகவல்களும் வந்தன.

"டேய் இந்தியாவாலயெல்லாம் பேச வருகினமாம், விஜயகுமார், மஞ்சளா எல்லாம் வருவினமாம்."

"ஏ...க்" ஏங்கிய மது... மெய்யாவோடா..."

"டேய் அந்த...காலைத் தோளுக்கு மேலாகத் தூக்கி ஆடினது ஆர்...?"

"ம்...ஆ...தமிழகத்தின் ஆஸ்தான நர்த்தகி ஸ்வர்ணமுகி..." ஒரு விளம்பரம் போல அதைச் சொன்னான் சேரன்.

"ஆ...ஆ..." அவவும் வாறா"

"அம்மா... இவ்வளவு நாளும் ஏன் இதை செய்யேல்ல..."

"ஏனெண்டா... நாங்கள் வெள்ளையன்ர ஆட்சி மாயையிலிருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை..."

"ம்... உந்த 'உம்' கதையை தொடரவைக்கும் உத்தி... பார்வதி தொடர்ந்தாள்.

"எங்களுக்கென்றொரு வரலாறு உண்டு, அவையெல்லாம் பண்டார வன்னியனைப் போல வீரர்களால் தான் தெரிய வருது, இதாலதான்

அந்நியர்கள் ஒரு மண்ணை ஆக்கிரமிக்கும் போது அங்கு வாழும் மக்களின் அடையாளங்களை முதல் அழிக்கிற...?"

"அடையாளமெண்டா?"

"ஆவணங்கள், கலை, கலாசார வடிவங்கள்..."

"ஆவணமெண்டா என்னம்மா?" என்றான் சிவா.

"இப்ப ... உனர் பிறப்பு சேட்பிக்கற ஒரு ஆவணம், நீ ஆற்ற மகன், எப்ப பிறந்தனி, எங்க பிறந்தனீ என்று அதில அறியலாம்."

"ஓ..."

"பிறகு... பள்ளிக்குட ரிப்போட்டு அதில எங்க படிச்சனி, என்ன படிச்சனீ, எண்டிருக்கும்."

"ஆ...அப்ப பண்டாரவன்னியனுக்கும் சேட்டிப்பிக்கேற இருக்கே."

"ஊகும் இல்ல."

"ஏன்?"

"அதுதான் சொன்னேனெ ஆங்கிலேயர் அவனுடைய அரண்மனை, கோயில்கள் இன்னும் அவனைப் பற்றி அறியக் கூடியதையெல்லாம் அழிச்சுப் போட்டாங்கள்."

"ஓகோ... எனக்கு இப்ப ஒண்டு விளங்குது" என்றான் மது.

"என்னடா?"

"உந்த சிங்களவர் எங்கட யாழ்ப்பாண நூலகத்தை எரிச்சதும், கோயில்களை அழிக்கிறதும் உதுக்குத்தானோ..."

"ம்...ம்..."

"நீ பொறடா அதக்குள்ள மூக்க நீட்டிறாய்..."

"நீங்க சொல்லுங்கோ..."

"பண்டாரவன்னியனர் ஆவணம் எல்லாம் அழிச்சா... இப்ப என்னெண்டு அவரைப் பற்றி தெரிய வந்தது."

"ஆ... அதுதான் எங்கட தமிழ் மக்களுடைய திறமை. இந்தக் கிராம மக்கள் வீர அரசர்களில் கொண்ட பற்று அவர்களைப் பற்றிய கர்ண பரம்பரைக் கதைகளாக..."

"கர்ண பரம்பரையெண்டா பஞ்சபாண்டவற்ற கதையே"

"எட அப்பிடியில்ல. வடமொழியில கர்ணம் எண்டா காது. காதார கேட்டு வாயால சொல்லி பரவியதால கர்ண பரப்புரைக்கதை எண்டு சொல்லுற.. இப்ப அது மருவி கர்ண பரம்பரை கதையாப் போச்சு."

"ம்..."

"இது எப்படி உங்களுக்கு தெரியும்."

"எனக்கு அப்பு சொன்னவர்" "அவருக்கு?"

"அவற்றை அப்பு ஆச்சி சொல்லியிருப்பினம்"

"இனி நாங்கள் ஆருக்குச் சொல்லுற...?"

"ஒருதருக்கும் சொல்ல வேண்டாம். இப்ப இதெல்லாம் எழுதி அச்சில போட்டு புத்தகமாவே வருது."

"பிறகென்ன? ஆதாரம் இருக்கு. இப்ப கற்சிலை மடுவில ஒரு நடு கல்லும் இருக்குதானே..." இன்னும் ஆதாரங்கள் கண்டு பிடிக்கினம். சரி, சரி, விடுங்கோ, இஞ்சால தம்பி அந்தத் தடியளை இஞ்சால தா... பார்வதி வேலையில் கண்ணாக இருந்தாள். சிவா பயிற்றங் கொடிகளினூடே முளைத்த செடிகளைப் பிடுங்கினான்.

"அம்மா இஞ்சே எவ்வளவு புல்லுப் புடுங்கீற்றன். போவமே...?"

சரி...சரி... போவம்.." சேலையை இறக்கி விட்டுக் கொண்டு மெல்ல நடந்து வெளியேறினாள். சிவா... ஒரு துள்ளுத் துள்ளியவாரே ஓடினான். முற்றத்தில் நின்று இடுப்பை இப்புறமும் அப்புறமுமாக அசைத்து, அசைத்து ஆடியவாரே...

"ரவுணுக்குப் போறமே... அம்மாவோட" என்று பாடினான். அவனுடைய ஆட்டமும் பாட்டும் கந்தப்புவுக்குத்தான். அவருக்கு சிரிப்புப் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

"எலியா என்னடா உது, வலிப்பு வந்த மாதிரி ஆடுறாய்..."

"அப்பு நாங்கள் ரவுணுக்குப் போறம் சோடினை பாக்க..."

சூ... அப்ப எனக்கென்ன கொண்டருவாய்..."

"கடலை வாங்கிக் கொண்டாறன்"

"ஏன் இஞ்ச இல்லாமலோ"

"பின்ன... உங்களுக்கு கசிப்பு வாங்கி வரட்டே" என்றான் கேலியாக. அன்புடன் அவன் தலையை அணைத்தவர்..." என்ற பேரப்பிள்ளையன் நாலு பக்கமும் சுத்தி நிண்டா அது காணும் என்றார். "பார்வதி இருந்த இரண்டொரு உடைகளை எடுத்துப் பார்த்தாள். அவளிடமிருந்த நல்ல சேலை ஒன்று தான். நேற்றுக் கூப்பன் அரிசிக்குக் கட்டியது. கொஞ்சம் பிசங்கியிருந்தது. சும்மா நனைச்சுப் போடுவம். வெயிலெறிக்குது தானே என நினைத்து எடுத்துக் கொண்டாள். பிள்ளைகளுக்கும் அப்படித்தான். ஒவ்வொரு பயண உடுப்புகள் தான். சிவாவுடைய காற்சட்டை மண்ணிறைந்து கிடந்தது. மற்றவை பரவாயில்லை என்றாலும் சேட்டுக்களை எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடிக்குப் போனாள். துவைத்து உலரப் போட்ட பின் அவசரமாகச் சமையல். மூண்டு பேணி அரிசி போட்டாள். ஒரு வேளைக்குத்தான் காணும், ஐந்து பேணி அரிசி கழுவி வைத்தாள். கத்தரிக்காயில் சூடைக்கருவாடு போட்டு ஒரு குழம்பு வைத்தாள். ஒரு கறி மட்டும் தான் அவள் வைப்பது வழக்கம். விசேட தினங்களில் மட்டும் இரண்டு மூன்று கறி வைப்பாள்.

மூன்று மணிக்குப் புறப்பட்டனர். பார்வதி, சிவா, சுதன், ஒரு சைக்கிளிலும், காந்தனும், மதுவும் ஒரு சைக்கிளிலும் புறப்பட்டனர். பார்வதியின் சைக்கிளில் பின் இருக்கை இல்லை. எனவே சிவா பார்வதியின் தோளைப் பிடித்தபடி பின் அச்சின் ஓரத்தில் நின்று கொண்டான். நகரத்தை அண்மித்ததும், கால்நடையாகவே சுற்றிப் பார்த்தனர். உண்மையில் அற்புதமாகவே, சோடிக்கப்பட்டு வந்தது. நகரசபை மைதானமும், அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளும், கண்கொள்ளாத அலங்காரத்தில் மின்னியது. மேலும் இரவானால் இன்னும் ரம்மியமாக இருக்கும் போல் இருந்தது. அவ்வளவு மின் குமிழ்களும், நீண்ட குமிழ்களும் பொருத்தும் வேலைகள் நடந்தது. பார்வதிக்குச் சட்டென்று ஒரு நினைவு வந்தது. அண்மையில் மட்டக்களப்பில் இந்து கலாசார விழா என்று ஒரு விழா நடந்தது. அதைக் கூட்டணியிலிருந்து கட்சி மாறிய அமைச்சர் ஒருவர் செய்திருந்தார். அதற்கும் போட்டியாகவே இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது எனவும் குணம் கூறியிருந்தான். பண்டாரவன்னியன் சிலை திறப்பு விழா மிகக் கோலாகலமாக ஆரம்பித்தது. இந்தியாவிருந்து ஆளுநர் ராஜாராம் அவர்கள், ஓளவை நடராஜன் அவர்கள், இன்னும் ஆடலரசி ஸ்வர்ணமுகி, சினிமா நடிகர் விஜயகுமார், மஞ்சளா இப்படி அநேகர் விழாவுக்கு வந்தனர். சிலை திறப்புக்கு வவுனியா

மாவட்ட அமைச்சர் மகிந்த சோமவும் கலந்து கொண்டார். வெண்துகிலுடுத்த சிங்களப் பெண்கள், பாரதிராஜாவின் கனவுக்கன்னிகள் போல கைகளிலும், இடையிலும் கொசுவம் பறக்க மலர்தூவி பாடினார்கள்.

"வன்னி பண்டாரா... ஓ...வன்னி பண்டாரா..."

வவுனியா கச்சேரி வளவில், மன்னார் வீதியும், யாழ் வீதியும் சந்திக்கும் முனையின் முன் வாளேந்திய பண்டார வன்னியினின் வெண்கலச் சிலை கம்பீரமாக நின்றது. விழா ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வவுனியா முற்றவெளி மைதானத்தில் நடைபெற்றது. அங்கு உரையாற்றிய மாவட்ட அமைச்சர் மகிந்த சோமா பண்டார வன்னியன் ஒரு சிங்களவர் என்பதில் எந்த சந்தேகமுமில்லை என்றார். மேலும் பண்டார என்ற பெயர் இன்றும் சிங்களவரிடமே வழங்கி வருவதே இதற்குச் சான்று என்றார். அவரைத் தொடர்ந்து கூட்டணி பிரமுகர் சிற்றம்பலம் பேசினார்.

கறையான் புத்தெடுக்க சாரை குடிக்கொண்டது போல, நாம் எமது வீரனுக்கு விழா எடுக்க மாண்பு மிகு மாவட்ட அமைச்சர் வீரனே தங்களுடையவன் என்றதைக் கேட்க ஆச்சரியமாக உள்ளது. பண்டாரவன்னியனுக்கு இவரிடம் பேத்சேட்பிக்கேற் இருக்கா? என்றொரு கேள்வியும் போட்டார்.

அமைச்சருக்கு மூக்குடைந்த நிலையாச்சு. கலகலப்பாக ஆரம்பித்த விழா ஐந்து நாட்கள் நடந்தது.

இரவு படுத்திருக்கும் போது மது கேட்டான். "மகிந்த சோமவினர் கதைய கேட்டிங்களே"

"உதைப் போல எவ்வளவு சுத்து மாத்து" என்றாள் பார்வதி.

"அவை சந்தோசமா வந்து... பூப்போட்டிச்சின... என்ன பாட்டம்மா..."

"வன்னி பண்டாரா...ரா...ஓ...வன்னி பண்டாரா...ரா..."

"சுக்... அவயும் அவயட பாட்டும்"

"சரி சரி பேசாம கிடவுங்கோ..." சுதன் மதுவைத் தட்டிப் பார்த்தான்.

"மது...பண்டார வன்னியனை ஏன் மன்னார் வீதி, யாழ்ப்பாண வீதி, கண்டிவீதி, மூண்டும் சந்திக்கின்ற இடத்தில் நிறுத்தினது."

"ம்...அவடம் சனம் கனக்கக் கூடுற இடம்."

"இல்ல... நான் அப்பிடி நினைக்கேல்ல..."

"பொறு நான் சொல்லுறன் எண்டான் சிவா."

"ம்... சொல்லு பாப்பம்."

"முறைக்கு முறை சிங்களவன் தமிழரை வெட்டியும் சுட்டும் கொல்லுறாங்கள்"

"அதுக்கு"

"பண்டார வன்னியன் சிலை அதில நிண்டா வரமாட்டாங்கள்"

"சுரீரென்று சிரிப்பெழும்பியது"

பின் மது சொன்னான் "ஓவ்வொருமுறையும் தமிழர் யாழ்ப்பாணத்துக்குத்தான் பாதுகாப்பா ஓடி வருவினம்"

"இல்ல அரசாங்கமே அங்கதான் அனுப்பும்"

"சரி... தமிழனுக்குப் பாதுகாப்பு தமிழீழத்தில்தான்..."

"நீ விசயத்துக்கு வா... பண்டார வன்னியன் ஏன் சந்தியில நிக்கிறார். "தன் சொந்த இடத்தை விட்டு ஓடி வாறவை இந்த இடத்தில நிண்டுதான் யோசிப்பினம். யாழ்ப்பாணம் போவமோ மன்னாருக்குப் போவமோ என்று"

"ம்..."

"இதில நிண்டு திரும்பிப் பார்த்தா... பண்டாரவன்னியன் வாளோங்கியபடி நிக்கிறார்."

"எடேய் நான் இதில நிக்கிறன். நீங்கள் எங்க ஓடியீயன்" என்று கேட்பார்.

"நான் ஆண்ட மண் இது"

"இது எங்கடதான்..."

"ஹ..ஹ..ஹ.. "அட்டகாசமாகச் சிரித்த சிவா... "சிங்களவன் வர நீ ஓடலாமா தமிழா..." என்றான் நாடக பாணியில்

இவர்களின் உரையாடலை குறுக்கீடு செய்யாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பார்வதிக்கு கனவில் மிதப்பது போலிருந்தது. பிள்ளைகளுள் அரும்பு விட்டுக் கொண்டிருக்கும் மொழிப் பற்றும், நாட்டுப் பற்றும் அவளுக்குச் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தவே, சிவாவைக் கட்டி அணைத்து இறுக்கமாக முத்தமிட்டாள்.

"என்ற குஞ்சு... அப்படித்தான் பண்டாரவன்னியன் சொல்லுவான்" என்றாள்.

குணம் ஒரு விளம்பரப்பிரியன், தன் அரசியல் கட்சித் தலைவரின் பாராட்டைப் பெற இவ்விழாவில் ஓடி ஓடி வேலை செய்து வந்தான். அவளையும் உதவ வரும்படி கேட்டிருந்தான். என்றாலும் அவளுக்கு அரசியல் பிடிக்காது என்பதால் மாட்டேன் என்று விட்டாள். அரசியல் பிடிக்காது என்பதல்ல. ஒரு தடவை இளமைத் துடிப்பில் அரசியல் பேசுகையை... இல்லை... நெஞ்சை சுட்டுக் கொண்டவள் அல்லவா?

அது ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எழுபத்தேழு, தமிழீழக் கோரிக்கையை முன் வைத்துத் தேர்தல் நடந்த போது அவள் அவர்களுடைய கிராமத்தில் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கச் செயலாளராக இருந்தாள். அவர்களுடைய கிராமத்தில் கூட்டணி பிரச்சாரக் கூட்டம் வைத்தது. செயலாளர் என்ற முறையில் அவளும் பேச வேண்டி வந்தது. குழுமியிருந்த மக்களுக்கு பெண் பேச்சாளர் புதிது. ஆர்வத்தோடு கை தட்டவே, ஆக்ரோசமாக தமிழீழம் காண முன் வாருங்கள் என்று பேசினாள். சில தினங்களில் தேர்தல் முடிந்து விட தமிழீழக் கோரிக்கையை ஏறக்குறைய முழுத்தமிழர்களுமே ஏற்றிருந்தனர். மிக மோசமான இராணுவ வன்முறையும் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. அவர்களுடைய கிராமம் வவுனியாவின் சிங்கள கிராமங்களால் குழப்பட்டிருந்தது.

அடிக்கடி சிங்களவர் ஊடுருவும் பகுதியும் கூட கோவில்களும், சமணங்களும், பகுதியின் தென்மேற்கே ஈறப்பெரிய குளமும், நேர் மேற்கே நவகமுவ மூன்று முறிப்பும், கிழக்கே மகாமயிலங்குளமும், வடகிழக்கே அட்டமஸ்கட, மாமடுவ, வடக்கே காட்டு மாங்குளம், வடமேற்கே கொக்குவெளியி, இப்படி சூழப்பட்டு ஈறப்பெரியகுளம், கல்நாட்டின குளம் இராணுவமுகாம், காட்டு மாங்குளம் இராணுவ முகாம், அட்டமஸ்கட மாமடுவ இராணுவ முகாம் என்பனவும் இருந்தன. ஒரு நாள் வழமை போல

சமணங்குளம் பின்புறமாக அமைந்த ஈரற்பெரிய குளப் பகுதியிலிருந்த சிங்களவர் வந்ததல் எதிர்த்தாக்குதலுக்காக இளைஞர்களும், உடற்கட்டுள்ள முதியவர்களும் காவல் செய்தனர். மூன்று முறிப்புக் கிராமம் ஈரற்பெரிய குளத்தைத் தென்புறமும், தச்சங்குளத்தை வடபுறமும் கொண்டுள்ளது. தச்சன்குளம் பெரும்பாலும் பணம் படைத்த யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களின் நிலங்கள். அவர்கள் உத்தியோகம் பார்ப்பவர்களாகவோ அல்லது கடைக் காரராகவோ இருப்பர். அவர்களுடைய காணிகளை மலையகத்திலிருந்து ஐம்பத்தெட்டிலும் அதன் பின்னும் இடம் பெயர்ந்து வந்த தமிழர்கள் குத்தகைக்கு சாகுபடி செய்து வந்தனர்.

அப்படியான ஒரு காலத்தில் மீண்டும் இந்த இனக்கலவரம் வந்தபோது இந்த எல்லைக் கிராமங்களில் குடியேறிய மலையகத் தமிழரே பெரும்பாலும் பாதிக்கப்பட்டும் வந்தனர். திடீரென ஒரு நாள் ஈரற்பெரிய குளம் பகுதியில் இருந்து சிங்களக் காதையர் தச்சன்குளம் விவசாயிகளின் வீடுகளைக் கொள்ளையிட்டனர். பகல் பதினொரு மணி இருக்கும். தமிழ் மக்கள் குழந்தைகளை மட்டுமே கொண்டு அருகிலிருந்த காட்டு வழியாக சமணங்குளம் நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். சாரங்கன் என்ற வயோதிபர் ஓடிவரும் போது வேலிக்கம்பியில் அவர் கட்டியிருந்த கோவணம் சிக்கிக் கொண்டது. இழுபட்டு வருவதற்குள் ஓடி வந்த காதையன் ஒருவன் அவனுடைய உச்சந்தலையில் ஓங்கி வெட்டினான். பக்கத்தில் பதுங்கியிருந்த அவர் மகன் ஓடி வரவே, அதே கத்தியை அவனை நோக்கி வீச அது குறிதவறி கீழே விழுந்தது. அப்போதிருந்த வெறியில் முன் பின் யோசியாமல் அந்தக் கத்தியைக் கையிலெடுத்தவன் பெருங் கூச்சலோடு அந்தச் சிங்களவனைத் துரத்தவே அவன் ஓடினான். அதே வேளை அயல் கிராமத்துத் தமிழ் இளைஞர்களும் கம்பு தடிகளுடன் ஓடி வரவும் சிங்களவர்கள் தங்கள் கிராமத்துக்கு ஓடி விட்டனர். காயமடைந்தவர்களை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பினர். அங்கு ஊரடங்கு அமுலில் இருந்தது. மக்கள் சமளங்குளத்துக்கு இடம் பெயர்ந்தனர். ஆனால்...

ஓடிய சிங்களவர்கள் மறுபுறத்தால் சமளங்குளம் நோக்கிப் படையாக வந்தனர். பகல் ஒரு மணி இருக்கும். தொலைவில் ஈரற்பெரியகுளம் குளவெளியூடாக வந்து கொண்டிருந்த இவர்களைக் கண்ட ஒரு இளைஞன் உடனே ஊருக்குத் தகவல் கொடுத்தான். பெண்களும், பிள்ளைகளும் வயல்வெளியூடாக கோவில்குளம் நோக்கி ஓடி வரத் தொடங்கினர். அவ்வூரில் இருந்த இரண்டு வேட்டைத் துப்பாக்கிகளுடன் இரண்டு நடுத்தர வயதினரும் இன்னும் சிலரும் சிங்களவரை எதிர்த்து துரத்த மறைந்திருந்தனர். மருதங்குளம் பின்புறக் காட்டருகே அவர்கள் வந்தபோது வேட்டைத் துப்பாக்கி முழங்கியது. மறுகணம் சிங்களவருடன் முண்டா பெணியன்களுடன் வந்த இராணுவத் துப்பாக்கிகள் வெடித்தன. இப்படிச்

சிவில் உடையில் இராணுவம் வரும் என யாரும் எதிர் பார்க்கவில்லை. சுமார் ஐந்து மைல்களுக்கப்பால் நின்று கொள்ளையடிக்கும் சிங்களவர்களுக்குத் துணையாக அரசு படைகள் வரும் என்பதை யாரறிவார். துப்பாக்கிச் சூட்டில் வையாபுரி என்ற இளைஞன் காலில் காயமடைந்தான். அவனைப் பிடித்த இராணுவம் ஏனையோரையும் சுற்றி வளைத்துக் கைது செய்தது. துப்பாக்கி நபர்களும் பிடிபட்டனர். இவர்களுடன் அப்பகுதியில் வசித்த பத்திரிகையாளர் ஒருவரும் இருந்தார். அவரைப் பொறுத்தவரை சும்மா இருந்திருக்கலாம். சிங்கள இராணுவத்துக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும்மிடையே மொழி விளங்காமல் இராணுவம் தடுமாறிய போது தானாக முன் வந்து மொழி பெயர்த்துக் கொடுக்கவே அவரையும் கொண்டு சென்று விட்டனர்.

ஊரடங்கும் இருந்தது. இவர்களில் வடிகட்டி மூவரை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களை விட்டு விட்டனர். இருக்கவும் முடியாத நிலையில் காற்று வசதியில்லாத இடத்தில் அநேகம் பேரை நெரிசலாக அடைத்து வைத்தனர். புத்தர் சிலை முன் மண்டியிட வைத்து உதைத்துத் துன்புறுத்தினர். போதிய உணவில்லை, நீரில்லை, பெரும் அவஸ்தையுடன் பதினான்கு நாட்கள் அடைபட்டு இருந்த பின், நீதிமன்றத்தில் விசாரணைக்குப் பின் ஒவ்வொருவரும் குற்றச்சாட்டுக்கள் சோடிக்கப்பட்டுப் பெருந்தொகைப் பணத்தைப் பிணையாகக் கட்டி வெளியே வந்தனர். கலவரம் ஓய்ந்திருந்தது. ஒரு சம்பிரதாயத்துக்காக விடுதலையாகி வந்தவர்களைப் பார்க்க பார்வதியும் போனாள். அவர்கள் இவளைக் கண்டதும் குமுறினர். "வீட்டுக்கொருவர் வாங்கோ என்று மேடை கிழியக் கேட்டியள் இப்ப எங்க உங்கட தலைவர்மார்..." அவளுக்கு அவர்கள் எங்கே என்று நிச்சயமாகத் தெரியாது. ஆனால் தீக்குள் விரலை வைத்துச் சுட்டுக் கொண்ட குழந்தை தீயைக் கண்டது போல அரசியல் என்ற சொல்லையே வெறுப்போடு நோக்கினாள்.

முழுதுமாக சுற்றி விட்டு வவுனியா நகரின் பிரதான வீதியூடாகக் கொறவப் பொத்தானை வீதிக்கு வர வேல் கபே வாசலில் குணம் நின்றான். இவர்களைக் கண்டதும் ஒரு சினேகமான சிரிப்போடு, "எங்க துலையாலயோ" என்றான்.

"சும்மா சோடினை பாப்பமெண்டாங்கள் கூட்டியந்தன்"

"வாங்கோவன் ரீ குடிப்பம்"

அவள் பிள்ளைகளைத் திரும்பிப் பார்த்து "என்னடா குடிப்பமே? என்று கேட்க "ஓ..." சிவா பலமாகத் தலையசைத்தான். எல்லோரும் கூடி உணவகத்தில் நுழைந்தனர். தேநீர் குடித்து முடிந்ததும் வெளியே வந்தனர். எதிர்ச்சாரியிலிருந்த கடையொன்றின் வாசலில், இருவர் நின்று இவர்களையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றதை பார்வதி கண்டாள். அதைக் கவனியாதவள் போலக் குணத்திடம் "தனியவே வந்த நீங்கள்" என்று கேட்டாள்.

"ஓம்... என்ன விசயம்"

"இல்ல... இவன் சிவாவை ஏத்திக் கொண்டாங்கோ... பிள்ளை பின் அச்சிலை நிண்டு தான் வந்தவன்..."

"அதுக்கென்ன? சிவா... பின்னுக்கு ஏறன்..." என்றான்.

சிவா துள்ளி ஏறிக் கொண்டான். எல்லோரும் ஒன்றாகப் போவதை மகிழ்ச்சியும் குரோதமுமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் சிலர். இப்போதெல்லாம் குணம் அவர்கள் வீட்டில் ஒரு நெருங்கிய நண்பனைப் போல இருந்து வந்தான். அதற்கு வழியமைத்த பெருமையும் ஊர் வம்பர்களையே சேரும். அவளுடைய தற்கொலை முயற்சியை அவள் பிள்ளையின் கனவு முறியடித்த பிறகு சொல்லி வைத்தால் போல மணியம்

வந்ததும், வழமை போல நடந்தேறிவிட்ட நிகழ்ச்சிகள். அவள் ஒரு கிராம செளக்கிய சேவைத் தொண்டராகக் கடமை செய்து வந்த போது அது நடந்தது. பெண்ணுக்குப் பெண் துணையாகப் பாமாவை அழைத்துக் கொண்டு நெடுங்கேணிப் புறத்தில் அமைந்துள்ள ஒரு கிராமத்துக்குப் பிரச்சார வேலைக்குச் சென்றிருந்தாள். நிறுவனத்துக்குச் சொந்தமான வாகனத்தில், பிராந்திய முகாமையாளர், குணம், சாரதி, பாமா, பார்வதி ஆகியோர் சென்றிருந்தனர். அந்த ஊர் கிராமசேவையாளர் குணத்தின் நண்பன். இவர்களைச் சிறப்பிக்க இரவு உணவு கொடுக்கப் போவதாகக் கூறி அதற்கான ஒழுங்குகளையும் செய்தான். அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு விவரணப் படக்காட்சியும் காட்டினார்கள். இரவு எட்டு மணியளவில் நிகழ்ச்சிகள் முடிந்தது. மக்கள் கலைந்து போனார்கள். பார்வதியும், பாமாவும் காரினுள்ளேயே இருந்தனர். ஆண்களிடையே குடிவகை பரிமாறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அங்கே அருகில் நின்ற ஒருவர் அவர்களையும் வரும்படி கேட்டார். ஆனால் அவர்கள் விரும்பவில்லை. பார்வதிக்கு நல்ல தாகம் "கொஞ்சம் தண்ணீர் கிடைக்குமா?" என்று கேட்டார்.

அந்தப் பையன் ஓடிப் போய் இரண்டு போத்தல்கள் சோடா கொண்டு வந்தான். கொக்கோகோலா... பாமா வேண்டாம் என்று விட்டான். பார்வதி ஒரு போத்தலை வாங்கி மடமடவென்று குடித்தாள். கடைவாயைத் துடைத்தபடியே போத்தலைத் திருப்பிக் கொடுத்தவன் "தொண்டை எரியுது" என்றான்.

"உந்தச் சோடா உப்பிடித்தான். அதுதானே நான் வேண்டாமெண்டனான்" என்றாள் பாமா. உணவு உண்ணவும் அவர்கள் மறுத்து விட்டனர். அங்கிருந்து புறப்பட இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டது. குணம் குடிப்பதில்லை. ஆனால் மற்றவர்கள் ஓரளவு போதையில் இருந்தனர். நெடுங்கேணியிலிருந்து வவுனியா வந்து இவர்கள் வீட்டில் இறக்கி விடுவதற்காக வாகனம் புறப்பட்டது. பாமா வழியில் தன் பாட்டில் வீட்டில் இறக்கிக் கொண்டாள். பார்வதியையும் இறங்கும்படி கேட்டாள். ஆனால் பார்வதி தனி மனிசியில்லையே. அவளுடைய பிள்ளைகள் என்னபாடோ? சாப்பிட்டார்களோ? தூங்கினார்களோ? அவள் வீட்டுக்குப் போய்த்தான் ஆக வேண்டும்.

வாகனம் திடீரென்று நின்றது. பார்வதி திடுக்கிட்டு விழித்தாள். "அட உறங்கிப் போய்விட்டேனே" வாகனத்திலிருந்து இறங்கி வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். பிரதான வீதியிலிருந்து குச்சொழுங்கையூடாக சுமார் ஐம்பது யார் போனாலே அவளுடைய வீடு வரும்.

தூங்கி விட்டதாலோ என்னவோ நடை தள்ளாடியது என்றாலும், பின்னால் யாரோ நடந்து வரும் ஒலியை உணர்ந்து சட்டென்று நின்றாள். இருள் "யாரது?"

"அது நான் வீடுவரைக்கும் துணைக்கு வாறன்" என்றது குணம் தான். "இல்ல வேண்டாம் நீங்கள் போங்கோ" என்றாள் கோபமாக. அவளுக்கு அது பிடிக்காது. யாரும் தன்னை வேவு பார்ப்பதையோ, துணை வருவதையோ அவள் விரும்புவதில்லை.

"நீங்கள் நடக்க மாட்டீங்கள்" குணம் மெதுவாகக் கூறினான்.

"நான்... எனக்கென்ன? என்றவள், விருக்கென்று நடக்க முனைய... யாரோ இடறி விட்டாற் போல தடுமாறி... எட்டி பக்க வேலியைப் பிடிக்க முயன்று கைக்கு எதுவும் கிட்டாமல் தட்டாமலை சற்றியது போல நிலத்தில் சாய... குணம் பாய்ந்து லாவகமாகத் தாங்கிக் கொண்டான். "சொன்னன் கேட்டீங்களே"

"சசீ விடுங்கோ... நான் போவன்" என்று எழுந்தவளை கால்கள் தள்ளாடி கண்கள் மூடிக் கொள்ள முயன்றது... என்ன எனக்கு... பார்வதி விலக்க முடியாமல் குணத்தின் பிடியில் நடந்து வீடு சேர்ந்தாள், அவளைப் படுக்க வைத்து விட்டு அவன் வேகமாகப் போய் விட்டான். இருளில் இரு விழிகள் இவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன. பாவம் பார்வதி. கொக்கோகோலாவில் கலந்து நின்ற சாராயம் அவளை மறுபடியும் தற்கொலைக்குத் தள்ளியது விதியா?

"பின்ன நான் சும்மாவே சொல்லுறன்." ராத்திரி ஒரு மணியிருக்கும். ஏதோ... கார்ச் சத்தம் கேக்குதெண்டு எட்டிப் பார்த்தன்.

"ம்..."

"கேடு கெட்டவள் அவன்ர அணைப்பில் வாறாளடா..."

"அவர் அவை கொண்டு உள்ளுக்க போய்..."

"சசீக்... கதையாத... உந்தக் கஞ்சலியினர் கதைய கதைச்சா வயுத்துக்குச் சோறு கிடையாது."

"அவன் பாவி தெரியாமலே விட்டுட்டுப் போனவன்."

விசாகனுடைய கடை, குளக்கரை, வயல்வெளி எங்கும் இதே பேச்சு. அவளுடைய உயிர்த்தோழி பாமா கூட அந்த ஆட்டத்துக்குத்தான் அவ என்னோட இறங்கமாட்டெனண்டவ..." என்றாள்.

பார்வதிக்கு இப்போது உலகமே இருண்டு கொண்டு வந்தது. ச்சே இந்த உலகத்தில, இந்த மாதிரி மனிசரோட வாழாட்டி என்ன... வேண்டாம் இனி எனக்கு வாழுவே வேண்டாம்...

வெறிபிடித்தவள் போல நடந்து கொண்டிருந்தாள் அவள். வவுனியா நகரைக் கடந்து மன்னார் வீதியில் திரும்பி... வேகமாக நடந்தாள். தலை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. அவளுடைய கையில் எதுவுமில்லை. முடித்திருந்த சேலைத் தலைப்பில் முப்பது ரூபாவும், சில்லறையும் இருந்தது. வீட்டு நினைவோ, வேறெந்த நினைவோ அவளுக்கு கில்லை. காமினி மகாவித்தியாலயத்தருகே நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு தட்டிவான் அவளை உரசினாற் போல கிறீச்சென்று நின்றது.

"ஏறுங்கோ, ஏறுங்கோ திருக்கேதீஸ்வரம்" என்றான் வான் நடத்துனர். திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்த பார்வதி வானில் ஏறிக் கொண்டாள். வான் புறப்பட்டது. ஏறி இருந்த பின்தான் அருகில் பார்த்தாள். வானில் அவ்வளவு கூட்டம் இல்லை. அருகிலிருந்த பெரியவர் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

"எங்க போறீங்க" நடத்துனர் கேட்ட பிறகுதான் அவளுக்குச் சுயநினைவு வந்தது.

"ம்... எங்க!" தனக்குள் எண்ணியவள்.. இது எங்க போகுது? என்று கேட்டாள்.

"நாசம் அது தெரியாமலே ஏறின நீங்கள்... திருக்கேதீஸ்வரம் போகுது"
"அ... எனக்கும் திருக்கேதீஸ்வரம் தான்." அவளையறியாமலே சொன்னாலும்...
"ஏன் இதில ஏறினன். ஏன் அங்க போறன்" அவளுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆனால் அருகில் இருந்த கிழவர் நிலமை புரியாமல் அவளைத் துளவாரம் விசாரித்தார்.

"பிள்ளைக்கு திருக்கேதீஸ்வரமே...?"

"இல்ல" வெடுக்கென்று சொன்னாள் பார்வதி.

"அங்க எவடம் போறியள்"

"என்ர மனிசனட்ட" வேண்டுமென்றே எரிச்சலுடன் சொன்னாள் அவள்.
அவருக்குப் புரிய வேண்டுமே?

"அவர் அங்க வேலையோ?"

"ஓம்" என்றவள் முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

"நாலு ரூபா எழுவத்தைஞ்ச சதம் தாங்கோ" என்ற நடத்துனருக்கு முடிச்சை
அவிழ்த்து பத்து ரூபாவைக் கொடுத்து மிகுதியைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

வண்டி திருக்கேதீஸ்வரம் மாந்தை சந்தியை அடைய மாலை ஐந்து
முப்பதாகி விட்டது. ஓட்டமும் நடையுமாகத் திருக்கேதீஸ்வர ஆலயத்தை
அடைந்தவள் கோவில் வாசல் படையை அடைந்ததும் அதில் உட்கார்ந்தாள்.
அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த கண்ணீர் மடையைத் திறந்து கொண்டது.
குமுறிக் குமுறி அழுதாள். அழுகை ஓய்ந்து கோபுரத்தின் அடியில் அவள்
விசம்பிக் கொண்டிருக்க சடைமுடி தரித்த ஒரு சன்னியாசி அங்கு வந்தார்.

"பிள்ளை உனக்கு... எத்தனை பிள்ளையள்" என்று கனிவோடு கேட்டார்.

"ஆறுபேர்"

"ம்... கடேசிக்கு... என்ன வயசிருக்கும்"

"நாலு"

"இரவைக்கி படுக்கையில் உன்னைத் தேடாதே"

சரீரென்றது அவளுக்கு... அவன் அவளில்லாமல் படுக்க மாட்டான். ஏன்
மதுவும் தான்... அதுகளை ஆர் பார்க்கிறது...ம்... அப்பு ஆக்கள்
அக்காச்சியாக்கள் இருக்கினம். பிள்ளையைப் பாப்பினம். எண்டாலும் சிவா
"ஐயோ" சிவா, மது, சுதன், காந்தன் அவள் விபுதி கூட எடுத்துக்
கொள்ளவில்லை. மாந்தை சந்தியை நோக்கி ஓடினாள். அந்திச் சூரியன்
பென்ணம்பெரிய அக்கினி வட்டமாய் வானத்தில் இருந்து பூமிக்குள் இறங்கிக்
கொண்டிருந்தது. இன்னும் ஒரு பஸ்தான், இப்ப மன்னாருக்குப் போகும்.

ஒருவர் யாருக்கோ சொன்னார். "கடவுளே பஸ் வரவேணும்..." வாகன இரைச்சல் ஒன்று கேட்டது. ஆவலோடு பார்க்க வெட்கமேயில்லாமல் திறந்து போட்டிருந்த பாரவண்டியொன்றில் இராணுவத்தினர். இவர்களைக் கண்டதும் சீட்டியடித்தனர், தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் அவள். தொடர்ந்து பஸ் வரவே விரைந்து ஏறினாள். மன்னாருக்கு வந்தபோது கையெழுத்து மறையும் நேரம். கடைசி பஸ் போய்விட்டிருந்தது. ஒரு பழைய தகரடப்பா வாகனம் வவுனியாவுக்கு திருத்த வேலைக்குப் புறப்பட்டது. அவள் அதில் இடம் கேட்டு ஏறிக் கொண்டாள்.

இரவு பத்து மணிக்கு வவுனியா ஸ்ரீமுருகன் தியேட்டருகே வந்து இறங்கியவள் முன்புற வீதியில் இறங்கி, இரவுக்கடையொன்றில் இரண்டு நாத்தல் பாண் வாங்கினாள். அந்த வீதி வழியாக நேரே இறம்பைக்குளம் சவக்காலையடிக்குப் போய் தென்புறம் திரும்பி இறம்பைக்குளம் வெளியால் நடந்து கோவில்குளத்தையடைந்தாள். அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக நாய்களின் குரைப்புச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இருள் பிரிந்து பின் நிலவு புறப்படத் தயாரான நேரம். லேசா இருள் விலகியிருந்தது. ஊர் சத்தமின்றியிருந்தது. வேகமாக நடந்து வீட்டுக்குப் போனாள். அவள் வீட்டில் ஒளி இல்லை. தீப்பெட்டி வைக்கும் இடத்தைத் தேடி எடுத்து விளக்கைப் பற்ற வைத்தாள். திகைத்தாள். நடுவீட்டிற்குள் சாக்கை விரித்து பாயை அருகில் வைத்துக் கொண்டு ஒருவர் மீதொருவராக நால்வரும் ஒரே சாக்கில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். வேறு யாரும் அங்கு இல்லை. அடுக்களையைச் சென்று பார்த்தாள். காலையில் பாணை நிரம்பச் சோறு சமைத்திருந்தாள். உண்டதற்கான தடயங்களாக கோப்பைகள் கழுவாமல் போடப்பட்டிருந்தன. அவசர அவசரமாக வீட்டைக் கூட்டி பாயை விரித்தாள். ஒவ்வொருவராகத் தூக்கி நேராகக் கிடத்தினாள். சிவா இயல்பாக அவள் மீது காலைப் போட்டு கைகளால் அவளை இறுக்கிக் கொண்டாள். அவளை இறுக்கி அணைத்தவள், பொங்கி வந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். ஒரே வளவுக்குள் வசிக்கும் தந்தையோ, சகோதரிகளோ அந்தக் குழந்தைகளைக் கூட்டிச் செல்லவுமில்லை, கூட வந்து தங்கவுமில்லை என்பது அவளுக்கு உண்மையைப் புலர வைத்தது. பிள்ளைகளின் பரிதாப நிலை அவள் நெஞ்சை என்னவோ செய்தது. "ம்..." இனி என்ன வந்தாலும் உங்களை விட்டுப் போக மாட்டேன். "விட்டிட்டுப் போகமாட்டேன்" திரும்பத் திரும்பத் தன் மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தவள் உறங்கிப் போனாள்.

மறுநாள் காலையில் முதல் வேலையாக, தன் வேலையை வேண்டாமென்று எழுதிய கடிதத்துடன் உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனைக்குப் போனாள். அங்கு உதவி அரசாங்க அதிபர் இருந்தார். ஆனால் அவளுடைய வேலை நீக்கக் கடிதத்தை ஏற்க மறுத்து விட்டார்.

"இஞ்சு பாரும் பார்வதி உமக்கு என்ன பிரச்சினையெண்டாலும் சொல்லும். ஆனா இது வேண்டாம்."

"வந்து..."

"வந்தும் போயும். நாங்கள் பெண்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வரப்படுகிற பாடு உமக்குத் தெரியும்தானே..."

"ஆனா எங்கட நிலையும்..."

"இருங்கோ... நான் பேசின பிறகு பேசும். முன்னிண்டு செய்யக் கூடிய நீங்கள் பின் வாங்கினா... பேந்தும் அடுப்பூதத்தான் போறியளா...?"

"அதுதானே எங்கட விதி..." உதட்டை மடித்துக் கடித்து குமுறலை மறைத்துக் கொண்டு தலை குனிந்து நின்றாள் அவள்.

"சரி நீ ரொண்டும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டாம். போய் யோசிச்சுப் போட்டு ஒரு கிழமையால வாரும். அதுக்குப் பிறகும் நீர் உதைத்தான் முடிவெண்டா நான் வாங்கிறன். இப்ப உந்தக் கடித்ததைக் கொண்டு போம். உமக்கு ஒரு கிழமை லீவும் தரலாம்.

மெளனமாக வீட்டுக்கு வந்தாள் அவள். கந்தப்பு லீட்டில் இருந்தார். பிள்ளைகளிடம் நேற்றைய கதையை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார். பிள்ளைகளுக்கு அம்மா போன வந்த இடம் தெரியாது. நிலமை கந்தப்புவுக்கு ஓரளவு விளங்கியது. பார்வதி சேர்வோடு வந்தது கண்டு "எங்கேடி போனா நீ" என்று கேட்டார்.

"ஏஜியே கந்தோருக்கு"

"ஏன்?"

"வேலையை விடுவமெண்டு கடிதம் எழுதிக் கொண்டு போனான்." கந்தப்பு திடுக்கிட்டு "குடுத்திட்டியே" என்றார்.

"இல்ல எடுக்க மாட்டெண்டிட்டார்."

சற்று மெளனமாக இருந்த கந்தப்பு கேட்டார் "இப்ப வேலையை விட என்ன அவசரம்"

"நாலுபேர் கதைக்கிறது ஒண்டும் உங்களுக்கு தெரியாதே"

"அப்ப இந்தப் பிள்ளையளினர் கதி"

"கதைக்கிறவை நாலும் கதைப்பினை. நாளைக்கு வேலிக்காலை பாத்து சிரிக்கிறவை சாப்பாடு போடுவினமே."

"... .."

"நீ படிச்சனி. உலகம் தெரிஞ்சனி. உலகம் நாலும் தான் கதைக்கும். அதைக் கண்டு கொள்ளாம... உனக்கு சரியெண்டு பட்டதை செய்..."

"... .." அவள் கண்களில் நீர் முத்துக்கள் உருண்டு நிலத்தில் விழுந்து தெறித்தது.

"இஞ்சு பார்... உனக்கு நாலு பிள்ளயிருக்கு... அதுகளுக்கு நீ தான் துணை. பிள்ளை வளப்பெண்டா சும்மாயில்ல... எண்ணையும் தண்ணியும் மட்டுமில்ல. சோறு, படுக்கை, வீடு, படிப்பு, நல்லது பொல்லாதது எல்லாம் வரும். நிறைய வேணும். அதுக்கு நீ வேலை செய்ய வேணும். உந்த வேலை... உனக்கொரு பிடி கயிறு. உதைப்பிடிச்ச நீ மேலே வரப்பார்... தூற்றுக்கிற சனம் நாளைக்கு உன்ர காலடியில் வரும்."

"... .." மூக்கை உறிஞ்சிக் கொண்டாள். குனிந்த தலை நிமிரவில்லை.

"ம்... என்னவோ... நான்... சொல்லுகிறதை சொல்லிற்றன். இனி... நீ... யோசிச்ச நட..." என்றவர் கொட்டப் பெட்டியைத் திறந்து வெற்றிலையை எடுத்தார்.

சிவா தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். வாயைக் கொப்பளித்து 'புநீக்' என்று துப்பியவர் தேநீரைக் குடித்தார். பார்வதி மெளனமாக அகன்றாள்.

அடுத்த வாரம் முன் போல அவள் வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தாள். இப்போதும் அவளுக்குக் குணம் உதவி செய்தான். அவள் அதை மறுக்கவில்லை. யாருக்கும் மறைக்கவில்லை. அவள் தந்தை கூறியது போல அவளை ஒரு பிடி கயிறாக நினைத்து வந்தாள். சிலநாள் சென்றதும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவள் தன்னை வயல் வேலைகளில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டு தீவிரமாக உழைத்தாள்.

ஓடையில் தேக்கிய நீர் அமைதியாக நின்றது. ஒரு புறம் சலனமில்லாமல் புறப்பட்ட நீர் மடை முகத்தை வயலூடாகப் பாய்ந்து பள்ள வயலில் கொற கொறவென இறங்கி வேகமாக மற்ற வயல்களைத் தழுவிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. மழை பிசுபிசுத்துக் கொண்டிருந்தது. மதுவும். சிவாவும் உழவு சேற்றைக் கைகளால் கோலி வரம்பில் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு வரம்பிலும் தொட்டாச் சுருங்கி படர்ந்திருந்தது. அவற்றை மண் வெட்டியால் வெட்டி சேற்று வயலில் சரித்து விட்டாள் பார்வதி. கால், கைகளையெல்லாம் தொட்டாற் சுருங்கி ஈவிரக்கமில்லாமல் கிழித்தது. நல்ல வேளை ஈர வயலில் மழையும் சேர கால்கள் விறைத்துப் போய் இருப்பதால் வேலை செய்யும் போது முட்கள் கிழிப்பது தெரியாது. இரவில் கால்களும், கைகளும் உலர்ந்து போன பின்னரே இக்கீறல்கள் பயங்கர எரிவைக் கொடுக்கும். பழகிப் போன துன்பம் இது. வேலை முடியும் தறுவாயில் இருந்தது.

"சரி... வெளிக்கிடுங்கோ"

"வீட்டயோ..." சிவா உற்சாகமாகக் கேட்டான்.

"ஓ...ஓ... போய்க் குளியுங்கோ"

"நீங்கள் வரயில்லயே"

"வாறன் என்றபடி மண்வெட்டியைத் தூக்கியபடி புறப்பட்டாள். ஓடையில் குளித்து விட்டுப் புறப்படும் போது தொலைவில் மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்ததையும் அதன் முன் சற்று அண்மையில் கயிற்றுடன் மூவர்

நிற்பதும் தெரிந்தது. பார்வதியின் பார்வை போன திசையில் பார்த்த சுதனும், சிவாவும் "ஆரம்மா..." என

"அது ரவியனாக்கள்" என்றான் மது.

"ஆம்... அது ரவியும் சிறிசேனாவும் என்றாள் அவள். "ஆனா... கூட நிக்கிறது..." என சந்தேகித்தவள்.

"சரி சரி நீங்கள் வாங்கோ" என்றபடி முன்னே நடந்தாள்.

அவர்களுடைய கிராமத்தின் மேற்கே, ஈற்றபெரியகுளம் சிங்கள கிராமம் இருந்தது. அவர்களுடைய கால்நடைகள் இங்கு மேய வருவது வழக்கம். இவர்களுடைய கிராமத்திலும் கால் நடைகள் அதிகம் உண்டு. அவையும் இங்கேயே மேயும். காலத்துக்குக் காலம் இறைச்சிக்காக கொழும்புக்கு மாடுகள் கொண்டு செல்ல வியாபாரிகள் வருவார்கள். இங்குள்ள தரகர்கள் மாடுகளைக் கொள்வனவு செய்து வைப்பார்கள். மாடுகளை ஏற்றும் லொறிகள் வரும் வரை மாடுகள் பொது இடங்களில் மேயும். லொறிகள் வரும்போது முதல் நாளில் இவைகளை வடம் எறிந்து பிடித்து ஓரிடமாகக் கட்டி ஏற்றுவார்கள். கொள்வனவு செய்தவை மட்டுமல்ல சில நாட்களில் ஊரவர்களுடைய மாடுகளையும் திருடி ஏற்றி விடுவார்கள். இப்படி மட்டுமல்லாமல் மேயப் போகும் மாடுகளும் கூட காணாமல் போய் விடுவதுண்டு. யார் செய்வது என்று தெரிந்தாலும் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. அவர்களுக்கு பெரும்பான்மை இனம் என்ற பாதுகாப்பு இருக்கிறது. ஆனால் தமிழனான ரவியனைப் போல சிலர் இவர்களுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதுதான் கொடுமை. இதுவும் அப்படி ஒரு சம்பவம்தான். என தனக்குள் எண்ணியவள் அவர்களைக் கண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் விரைந்து நடந்தாள். சட்டென்று மழைவிட்டு வெயில் "சுள்"ளிட்டுது.

சிவா ஓடி ஓடி தாயுடன் ஓட்டி ஓட்டிப் போனான். "ஏன்ரா இடறுகிறாய். ஒண்டில் முன்னுக்குப் போ இல்லாட்டிப் பின்னால வா" என்றாள் பார்வதி.

"நான் உங்கட நிழல்ல வாறன்" என்றான் சிவா.

"டேய் எப்பவும் மற்றவையினர் நிழல்ல நிக்கப் பாராதை" என்றான் மது. சிவா சிரித்தபடியே முன்னே ஓடினான்.

இரண்டரை மாதமான நெற்பயிர் கரும்பச்சை போர்த்து நிமிர்ந்து தலையசைத்து நின்றது. கதிரா கக்கிய நிலை. ஆனால் வயல் காய்ந்து போய் வெடிக்கத்

தொடங்கியிருந்தது. பார்வதி "பிள்ளை போல வளர்த்த வயலை ஏக்கத்தோடு பார்த்தாள். அம்மாவின் துயரத்துக்கு மதுவின் துயரம் குறைந்ததல்ல என்பது போல அவனும் வரம்பில் இடிந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

"அம்மா மழையைப் பார்த்து என்ன செய்ய... நாங்கள் ஆத்தைக் கட்டுவம்"

"ஆத்தைக் கட்டி என்ன செய்ய குளத்தில் தண்ணி விட்டாத்தானே."

"ஏனம்மா? எங்கட குளத்திலை தண்ணி இருக்குத்தானே."

"இருக்குத்தான்... ஆனா...அதை சிங்களவருக்கு எழுதிக் குடுத்திட்டாங்கள்."

"எழுதியோ"

"ம்... ஓப்பந்தம்"

"என்னெண்டு"

"ஈரற்பெரியகுளம் வான் பாயும்வரை எங்கட குளத்தை திறந்து விடவேணும் எண்டு."

"ஏனம்மா அப்பிடி?"

"உதுக்கு நான் பழைய கதை சொல்லவேணும். ம... முன்ன வெள்ளக்காறன் ரயில் நோட்டுப் போடக்க ஈரற்பெரியகுளத்துக்குப் பக்கத்தால தான் யாழ்ப்பாணம் போற பாதை போட்டவங்கள். அந்த நாளிலை கரியிலும், தண்ணியிலும்தான் ரயில் ஓடியது.

"நீராவி எஞ்சின்"

"ம்... அப்ப என்ன சொன்னன்"

"தண்ணியில ரயில் ஓடினது"

"ஓம் அப்ப ரயிலுக்கு தண்ணி ஈரற்பெரிய குளத்திலை நிரப்பிறது. இதால இந்தக் குளத்தை வத்தாம வச்சிருக்க வேண்டியிருந்தது... ஈரற்பெரியகுளத்துக்கு... மாமடுவ குளத்திலிருந்து மயிலங்குளம், மயிலங்குளத்திலிருந்து சமளங்குளம், சமளங்குளத்தில இருந்து ஈரற்பெரிய

குளம் எண்டு தண்ணி வந்து சேரும். எண்டதால ஈரற்பெரிய குளம் வான்போடும் மட்டும் முன் குளங்கள் அடைக்கக் கூடாது என்று எழுதி கையெழுத்துப் போட்டு குடுத்திட்டினம்.

"ஆர்...ஆர் போட்ட"

"என்ர அப்பற்ற அப்பர் காலத்தில உள்ளவ"

"... .."

"இப்ப ரயிலுக்கு தண்ணி தேவயில்ல... அதால எங்களுக்கு மேல உள்ள மாமடுவ, மயிலங்குளம் எல்லாம் தண்ணிய தேக்கி வயல் செய்யறாங்கள். அதால மேல் குளத்துத் தண்ணி எங்கட குளத்துக்கு வாறயில்ல. ஆனா எங்கட குளத்துத் தண்ணி மட்டும் திறந்து ஈரற்பெரியகுளத்துக்கு பாபுது."

"ஏன்? நாங்களும் அடைக்கலாம்தானே?"

"ஏலாது..."

"ஏன்?"

"நாங்கள் தமிழர். மாமடுவ, மயிலங்குளம், ஈரற்பெரியகுளம் எல்லாம் சிங்களக் கிராமங்கள்"

"உதென்ன அநியாயம். வாற தண்ணிய மறிச்சுப் போட்டு இருக்கிற தண்ணியையும் கடத்திக் கொண்டு போனா... நாங்கள் பேயரே?"

"அதுதான் ஒப்பந்தம் இருக்கே... அதைக்காட்டித் தண்ணியைத் திறந்து கொண்டு போறாங்கள்..."

"அம்மா...நான் வயல காய விடமாட்டன்.. உவங்களும் உவங்கட ஒப்பந்தமும்"

"டேய்... உனக்கு விளையாட்டுப் புத்தி..."

"சரி... விளையாடிப் பாப்பம்" பார்வதி அவனுடைய உணர்வுகளை மதித்தாள். என்றாலும் உள்ளூர அச்சமும் இருந்தது.

மறுநாள் காலையில் ஈரற்பெரியகுளம் தண்ணிபோகும் வாக்ககால் தடுக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. வயல்கள் நீரில் மிதந்தன. வரம்புகள் கூட நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

மடை முகத்து வயல் வக்கடையை இறுக்கிக் கட்டி விட்டான் மது. சதனும், சிவாவும் ஓடி ஓடி மடை சாற்றினார்கள். மாலையில் மிகுதி நீரைப் பழையபடி திறந்து ஆற்றில் விட்டார்கள். என்றாலும் செய்தி ஈரற்பெரியகுளம் விதானைக்குப் போய் விட்டது. அவர் அரசாங்க அதிபர் இரண்டு பொலிசார் உட்பட கிராமவாசிகள் இருவருமாக ஜீப்பில் வந்து சேர்ந்தனர். நல்ல வேளையாக இவர்களும் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி வயல்வெளியில் நடக்கத் தொடங்க எங்கிருந்தோ வந்த மேகம் மழைபொழியத் தொடங்கியது. செப்பமான மழை. மழை வலுக்கவே மீண்டும் ஓடி வாகனத்தில் ஏறிக் கொண்டனர். அந்த வழக்கும் சேற்றில் வாய்க்கால் பார்க்க கால் மைல் தூரம் நடக்க பஞ்சிப்பட்டுக் கொண்டு திரும்பி விட்டனர்.

பார்வதி நிம்மதியாக மூச்சு விட்டாள். வயல் அறுவடைக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. அவர்களுடைய கிராமத்திலும் அயல் கிராமங்களிலும் எருது மாடுகள் களவு போகத் தொடங்கி விட்டன. களவு போகும் மாடுகள் அநேகமாக மீட்கப்படுவதுண்டு. மாடுகளை சிங்களவர்கள் கொண்டு போய் விடுவார்கள். பின் ஒரு தொகை பணத்தை கப்பமாகப் பெற்றுக் கொண்டு மாட்டைச் சொந்தக்காரரிடம் கொடுத்து விடுவார்கள். இதற்கென இடைத் தரகர்கள் இருந்தனர். யாராவது காவல்துறைக்கு முறைப்பாடு கொடுத்தால் மாட்டின் தோலைத்தானும் பார்க்க முடியாது. இந்த மாட்டுத் திருட்டு பல வகைகளில் நடந்தது. மாட்டின் கழுத்தில் சதங்கைகளைக் கட்டிவிட்டு மாட்டுப்பட்டியிலேயே படுத்திருந்தார் செல்லையா. மாடு நுளம்புத்தொல்லையில் அப்புறம், இப்புறம் அசைய சதங்கை சத்தம் போடும். சதங்கை சத்தம் கேட்க மாடு நிற்பது உறுதியாக இருக்கும் என்பது அவர் திட்டம். ஆனால் திருடர்கள் வந்தனர். ஒருவன் மாட்டின் சதங்கையை அவிழ்த்துக் கையில் பிடித்து அடிக்கடி குலுக்கிக் கொண்டிருக்க மற்றவன் மாடுகளை வெகுதூரம் கொண்டு சென்று விட்டான். பின் சதங்கையைப் போட்டு விட்டு இவனும் வேறு திசையால் ஓடினான். செல்லையர் பாவம். மறுநாள் ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் கட்டி மயிலங்குளத்திலிருந்து மாடுகளைக் கொண்டு வந்தார். எல்லைப்புறக் கிராமங்களில் இன்னுமொன்று நடந்தது. தச்சன்குள பகுதி இதில் கூடுதலாகப் பாதிக்கப்பட்டது. விளைந்த நெற்கதிர்களை இரவில் சிங்களவர்கள் அறுத்துக் கொண்டு சென்றனர். விதைத்தவர்கள் துரத்திச் சென்றால் அடித்து விட்டுப் போனார்கள். இவற்றுக்கெல்லாம் பொலிசார் செவி சாய்ப்பதில்லை. முறைப்பாடு செய்யப் போனவர்களை அடைத்து வைத்து விட்டு வழக்கையும் தலைகீழாக மாற்றிப் பதிவு செய்தனர். "இப்படித்தான் பொன்னம்பலத்தார் என்றி போடப் போக அப்புக்காமிக்கு பொல்லால் அடிச்சுப் போட்டாய்" என்று பொலிஸ்காரன் வழக்குப் போட்டான். இவையெல்லாம் தீர்வு காணப்படாத அல்லது முடியாத விடயங்கள்.

இப்ப இப்ப மதுவுக்கு இதெல்லாம் கோபத்தைக் கொடுத்தது. என்றாலும் அம்மாவுடன் வாதாடாமல் அமைதியாகவே இருந்தான். ஆனால், அந்த வாரத்தில் ஒருநாள் பார்வதியின் எருது மாடுகளில் ஒன்று காணாமல் போயிற்று. உண்மையில் பார்வதி கலங்கித்தான் போனாள். அவளுடைய ஜீவாதாரம் அதுதான். சேனைப்புலவோ, வயலோ, தோட்டமோ அவைகளின் உழைப்பு அவசியமானது. அவற்றின் துணையோடு தான் அவள் உழைத்தாள். உலகத்தை எதிர்த்தும் வாழ்ந்தாள். மனம் துடித்தது. அவள் மாட்டைத் தேடவில்லை. அது போன இடம்தான் தெரியுமே.

சொல்லி வைத்தாற்போல ஒரு பத்து மணியளவில் சிறிசேனாவும், இன்னுமொருவனும் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். பார்வதி வரவேற்கவில்லை. முற்றத்தில் கலப்பைக் குற்றியொன்றைச் செதுக்கிக் கொண்டிருந்தார் கந்தப்பு. நேராக அவருக்கு முன் சென்று, வெட்டிப் போட்ட குற்றி ஒன்றில் இருந்தான் சிறிசேனா. நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்த கந்தப்பு "என்ன?" இந்தப் பக்கம் என்றார்.

"என்ன அப்படிக் கேக்கிறது."

"ஓங்கட மயிலை இவங்கட இடத்தில நிக்கிரான்" என்றான் சிறிசேனா.

"அதுக்கு...?"

"இதிங் பெரிசா ஒண்ணுங் இல்லே. ஆயிரங் மட்டங் கேக்கிராம்"

"... .." மௌனம் அவனுக்கு எரிச்சலைத் தந்திருக்க வேண்டும்.

"சரி மச்சாங் காலம வாறங். தப்பினா சாமானங் இவறங்" என்றபடி எழுந்து போனவன் ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவனாய் "சல்லி கெடைச்சா வாங்க, பொலிசுக்கு போற வேல வேணாங்." விடுவிடுவென்று வெளியே வந்தாள் பார்வதி. சிறிசேனா போய் விட்டான்.

"மது... தம்பி..."

"அப்புளையும் கூட்டிக் கொண்டு பொலிசுக்குப் போய் ஒரு முறைப்பாடு குடுத்திட்டு வா" என்றாள்.

மறுநாள் காலையில் அவளுடைய மயிலை நாம்பனின் தோலும், தலையும் அவர்களுடைய ஒழுங்கை முகப்பில் கிடந்தது. பலர் கூடி வேடிக்கை பார்த்தார்கள். அவள் பார்க்கப் போகவில்லை. மனதை இறுக்கிக் கொண்டாள்.

வீட்டில் நின்ற அதன் சோடி "பட்டிபாத்த கொம்பன்" சுட்டியனும் கூட "சுட்டியா" என்று செல்லமாக அழைக்கப்பட்டது. மயிலை இரண்டும் வண்டியில் பூட்டி நெற்றியை ஆட்டி ஆட்டி வரும்போது நெற்றிச் சுட்டிகளின் அழகு நெஞ்சை நிறைக்கும். "ம்..ப்பா..." பட்டிபாத்த கொம்பன் சோடியைத்தேடி குரலெழுப்பியது. கண்களிலே நீர் வடிந்திருந்தது. அவளுடைய உணர்வுக்கு அது ஒன்றும் குறைந்ததல்ல.

"ம்..ப்பா..." மீண்டும் மிரட்சியுடன் அங்குமிங்கும் பார்த்து குரலெடுத்தது அது. "அப்பூ என்று தந்தையை அழைத்தவள்" ஆரும் கேட்டா சொல்லுங்கோ இந்த நாம் பனையும் விக்கப்போறன்" என்றாள்.

அந்த எருதுகளின் உழைப்புக்கு முன் அவளால் செலுத்தக் கூடியது எதுவுமில்லை. ஆனால் மேலும் உபயமாக அதன் துன்பத்தைக் காணமாட்டாமல் அதை விற்றாள். கையில் இரண்டாயிரம் ரூபா கிடைத்தது. பட்டி வெறிச்சோடியது.

மாலையில் அவள் தம்பியும், மைத்துனனும் நல்ல வெறியில் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் முற்றத்தில் இருந்த கலப்பைக் குற்றியில் அமர்ந்தார்கள். ஒரு நாளும் வராதவர்கள் இன்று வந்திருப்பது அவ்வளவு நல்லதற்கல்ல என்பது பார்வதியின் எண்ணம். மெல்ல ஒதுங்கினாற் போல கிடந்த கடலைக் கொடிகளை அடுக்கி அப்புறப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். கந்தப்பு தான் மகனை "என்னடா இருந்தாப் போல..." என்று விசாரித்தார். தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டவன்.

"ஒண்டுமில்ல..." என்றான். பார்வதி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவளைப் பார்த்தவன். "எனக்கு ஒரு ஆயிரம் ரூபா தா..." என்றான்.

"என்னட்ட இல்ல" என்றாள் அவள்.

"காலத்தால மாடு குடுத்தனியல்ல"

"குடுத்தா...? அது என்ற தேவைக்குத் தான் குடுத்தனான்"

"எனக்கு... இப்ப அவசரமா காசு தேவை... தா.. வாறகிழமை தாறன்."

இவர்கள் குடிப்பதற்குத்தான் காசு கேட்கிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல. அவளுடைய இற்றை நாள் வரை துன்பத்திலும் எந்த உதவியும் செய்தவர்கள் அல்ல. என்பது அவளுக்கு உறுத்தியது.

"காசை வங்கியில போட்டிட்டன் இப்ப கையில இல்ல"

"வங்கியில போட்டியோ... இல்ல வரத்து வாங்கிறவைக்கு குடுத்திட்டியோ?"

"சுளீர்" என்றது பார்வதிக்கு, கந்தப்புவுக்கும் கூட கோபம் வந்தது. பார்வதி முந்திக் கொண்டாள்.

"என்ற காச நான் விரும்பினா எவருக்கும் குடுப்பன். அதைக்கேக்க நீர் ஆர்?"

"என்ன சொல்லுறாய் எண்டு யோசிச்சத்தான் சொல்லுறியோ"

"என்னைப் பற்றி யோசிக்க எனக்குத் தெரியும். நீ முதல் மரியாத கெடாம வெளியால போ..." பார்வதி சூடாகவே பேசினாள்.

"வாமச்சான். இதுக்கு மேல இதில நிக்க வேண்டாம்." என்று மைத்துனர் அவனை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே போனான்.

"பட்டினி கிடந்த நேரம் தம்பியில்ல, மாடு துலைஞ்ச நேரம் தம்பியில்ல, ஊரெல்லாம் என்னை கேவலமா பேசக்க தம்பியில்ல, இப்ப காச கேட்க மட்டும் தம்பி..." புறுபுறுத்தவாரே வேலையைச் செய்தாள் அவள். பிரச்சினை அத்தோடு முடியவில்லை.

மாலையில் குணம் வந்திருந்தான். இப்போதெல்லாம் அவன் வீட்டின் உறுப்பினர் போல நன்மை தீமைகளில் கலந்து கொள்ளவும், ஆலோசனைகள் சொல்லவுமாக ஒரு நெருக்கம் இருந்தது. ஏனோ அது அவனுடைய இயல்பாகவும் இருந்தது. பார்வதி தான் இப்போது யாருடைய தூற்றலுக்கும் காது கொடுப்பதில்லையே. காந்தன், மது, சுதன் எல்லோரும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிவா பார்வதியின் மடியில் படுத்திக் கொண்டிருந்தான். குணம் காந்தனுடைய படிப்பில் கலந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். அது ஆனந்த விகடன் புத்தகம். கந்தப்பு தன் வீட்டுக்குப் போய் விட்டார்.

திடீரென்று ஒழுங்கையில் யாரோ பலமாக செருமி இருவாளிக்கும் சத்தம் கேட்டது தொடர்ந்து. "டேய் ஆற்றா வீட்டில... வெளிக்கிட்டா..." என்ற அதட்டல்.

"டியேய் பத்தினி... ஆரையடி வீட்டுக்க வைச்சிருக்கிறாய்... விட்டி வெளியால..." அவனுடைய தம்பியும் மைத்துனனும் தான் என்பது தெளிவாயிற்று. காலையில் காச இல்லை என்றதற்குப் பழிவாங்க வந்திருந்தார்கள்.

"யேய் பார்வதி விட்டி உன்ரை கள்ளப்புரியனை இஞ்சாலை..."

"பொண்ணையா வாடா..."

குணம் உண்மையில் அரண்டு தான் போனான். அவன் இப்படித் தண்டு முண்டுக்கெல்லாம் போக மாட்டான். அமைதியான சபாவம். பார்வதிக்கோ உடலெல்லாம் பதறியது. கோபம் உச்சந்தலைக்கு ஏறியது. குபீரென்று வெளியே பாய்ந்தவள் முற்றத்தில் கிடந்த கோடாலியின் தடிப் பிடியைக் கழட்டினாள். குணம் தடுத்தான்.

"பொறுங்கோ சண்டையெண்டு வந்தா... நான் இஞ்ச நிக்கயுக்க நல்லாயிருக்காது" என்றான்.

"மது... குணமண்ணையை அப்புவினர் படலையால் கொண்டே விடு" என்றான். அந்த வீடு அதே வளவின் முன் புறம் இருந்தது. வளவைச் சுற்றி 'ட' வடிவில் பிரதான வீதியும் ஒழுங்கையும் இருந்தது. பிரதான வீதிப் பக்கம் கந்தப்புவின் படலை இருந்தது. ஒழுங்கைப் பக்கம் பார்வதி வீட்டுப் படலை இருந்தது. பார்வதி வீட்டுப் படலைப் பக்கம் குடிக்காரர் இருவரும் நின்றார்கள்.

குணம் பிரதான வீதிப் படலையால் வெளியே போய் விட்டான். சத்தம் கேட்டுக் கந்தப்புவும் ஓடி வந்தார். பார்வதி கழற்றிய கோடாலிப்பிடியுடன் வாசலுக்கு வந்தாள். படலைக்குச் சொருகிய கம்பை உருவி எறிந்தவள்.

"ஆரடா அவன் துணிவிருந்தா உள்ளுக்க வாடா..." என உறுமினாள். அதேநேரம் அங்கு வந்த கந்தப்புவும் கைத்தடியைக் கையிலெடுக்கவே இருவரும் ஓட்டமெடுத்தனர். கோபத்தில் பார்வதியின் உடல் ஆடியது.

"சரி சரி பேசாம விடு" என்றார் கந்தப்பு.

"ச்சிக் ஊரான் பிறத்தியான் கதைச்சா... பறவாயில்ல. இது கூடப்பிறந்த நாயன் இப்பிடயெண்டா... இவங்களெல்லாம் மனுசரே... தூ..."

பார்வதிக்கு மனம் ஆறவேயில்லை.

காலம் வேகமாகச் சழன்றது. காந்தன் தன் படிப்பை இடைநிறுத்தி உழைக்க ஆரம்பித்தான். பார்வதி எவ்வளவோ சொல்லியும் கேட்கவில்லை.

"அம்மா நீங்கள் இவளநாளும் பட்ட கஸ்டம் போதாதே.."

"இனி நான் வளந்திட்டன். உங்களை வருத்தி நான் படிக்கேல்...நானும் உழைச்சா உங்களுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதல்.."

"எனக்கு ஆறுதல் வேண்டாம். நான் சபதம் போட்டிட்டன். அது நிறைவேறும் வரைக்கும் எனக்கு ஓய்வும் வேண்டாம்."

"என்னெண்டு"

"உங்களை உருவாக்கிக் காட்டிறதெண்டு"

"ஆரோட"

"இந்த உலகத்தோட"

"உலகம் பெரிய உலகம்.."

"நானும் சபதம் தான் எடுத்தனான். நீங்கள் இவள கஸ்டப்படக்கை இந்த உலகமே உங்கள பாத்தது. உலகத்தை நீங்க பாக்கிறீங்கள். என்ற அம்மாவ இனி கஸ்டப்பட விடமாட்டெண்டு... அம்மா... என்ற அம்மா எல்லே... தம்பியவை படிக்கட்டும் நான் உழைக்கிறன்.."

"... .." கன்னத்தைத் தடவிக் கெஞ்சி சமாளித்து விட்டான் காந்தன்.

அவ்வருடம் நெல் விளைச்சல் அமோகமாக இருந்தது. தோட்டமும் பரவாயில்லை. வீடு மேய்ச்சல், புத்தாண்டு உடைகள், தளபாடங்கள் என்று நிறையவே செலவு செய்தனர். மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும். இவற்றில் பங்கு கொள்ள மணியம் இல்லையே என்பதில் அவளுக்குச் சரியான வருத்தம் தான். அவளுடைய துன்பத்துக்கெல்லாம் விடிவாக சில நாட்களின் பின் அந்தக் கடிதம் வந்தது.

அவளுக்கு இப்போது அடிக்கடி கடிதங்கள் வருவதுண்டு. கூட்ட அமைப்புக்கள், கடமை அறிவுறுத்தல்கள், சங்க நடவடிக்கைகள் என்று அடிக்கடி வரும். அவற்றுடன் இந்தக் கடிதம் தனியாக அவளைக் கவர்ந்தது. அது மணியத்தின் கையெழுத்து. அவளுக்கு ஒரு குறுகுறுப்புப் பரவியது. ஏனைய கடிதங்களைப் படித்துவிட்டு அதைத் தனியாகப் படிக்க விரும்பி வீட்டுக்குள் கொண்டு சென்றாள். "இத்தனை நாள் கழித்தாவது என்னுடைய நினைப்பு வந்ததே" என்று மகிழ்ந்து கொண்டவள் ஒரு இனிய எதிர் பார்ப்புடன் கடிதத்தைப் பிரித்தாள். இன்பக் கனவை எண்ணிப் பிரித்த அந்தக் கடிதமோ அவள் தலையில் இடியாய் இறங்கியது.

"நீ உங்கு ஆடுற ஆட்டமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இனியும் நான் உன்ர புருசனெண்டு சொல்லித் திரியாதே. நான் உனக்கேத்த மாப்பிள்ளை இல்லை. உன்ர பவிசுக்கு ஏத்தவனா பார். நான் இனி வரன். பிள்ளையளும் உன்னோடு தான் இருக்கிறாங்கள்..." என்று ஏதோ சொல்லியது அக்கடிதம்.

பார்வதி எவ்வளவு நேரமாக அழுது கொண்டிருந்தாள் என்பது அவளுக்கு நினைவில்லை. மது அவளருகே இருந்து விசும்பியவாரே கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தான்.

"அம்மா... அழாதையுங்கோ..."

"மது... மது... அப்பா... இனி... வரமாட்டாராம்..." என்று குலங்கினாள்.

"வராட்டி போகட்டும்... உங்களுக்கு நாங்களிருக்கிறம். அழாதையுங்கோ..."

விசும்பல் குறைந்து கொண்டிருந்தது. "அம்மா... சிரியுங்கோ..." அவள் கண்களை தன் பிஞ்சுக் கரத்தால் துடைத்தான் சிவா.

"ம்...ம்... சிரியுங்கோ... சிரியுங்கோ... ஹ... ஹ..." அவள் வெறுமனையாக சிரித்தாள்.

"அம்மா நீங்கள் இனி அழக் கூடாது. என்னாணை... உங்கட மதுவாணை... அழக்கூடாது..." மகனை அப்படியே இறக்கி உச்சி முகர்ந்தவள்...

"மாட்டன் அழமாட்டன்..." என்றாள் உறுதியாக.

கவலையை மறக்கவும் துன்பத்தைத் துறக்கவும் அவளிடம் கைவசம் மருந்து இருந்தது. அதுதான் கடின உழைப்பு.

வறுமை அவர்கள் வீட்டை அலங்கரித்தது போய் செல்வம் தலை காட்டத் தொடங்கியது. பசியும், பட்டினியும் பழங்கதையாகி விட்டது. கந்தப்புவும் மகனிடமிருந்து பிரிந்து வந்து மகளிடம் ஓட்டிக் கொண்டார். அதுவும் அவளுக்கு ஒரு பெரிய பலத்தைக் கொடுத்தது. விருந்தினர்கள் எப்போதும் வந்து போனார்கள். வழியில் கண்டாலும் மரியாதையாகத் தலையை அசைத்தனர். கிராமத்தில் நல்லது கெட்டது நடந்தால் வந்து யோசனை கேட்பார்கள். அவளும் கிராமத்தின் பொது நலன்களுக்கு நிறையவே நன்கொடை கொடுப்பார். இன்னும் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம் அது இது என்று பொதுக் காரியங்களிலும் ஈடுபட்டாள். பொழுதுகள் விரைவாக நகர்ந்தன. காலம் என்பது மனித மனங்களின் உணர்வுகளுக்கேற்பவே நகரும் என்பது எவ்வளவு மெய். நகர முடியாமல் ஊர்ந்து சென்ற வறுமைக் காலங்களை எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டு நகர்த்தினார்கள். "இப்போது தான் நாட்கள் விடியிறதும் தெரியாம. இருளுறதும் தெரியாம போகுது" என்பார் கந்தப்பு.

காந்தன், மது, சுதன், சிவா எல்லோருமே நல்ல திறமைசாலிகள். "ஊர் கண்ணை" படும்படியாக, விளையாட்டுப் போட்டிகளில் பரிசுகளைக் குவித்தனர். கலை நிகழ்ச்சிகளும் அப்படித்தான். அவர்கள் இல்லாத திருவிழா நிகழ்ச்சிகள் இல்லை எனலாம். எப்போதும் அயலிலுள்ள நண்பர்களையும் கூட்டி வந்து விளையாடவோ, சாப்பிடவோ செய்வார்கள்.

பார்வதி ஓய்வு நேரத்தில் மாணவர்களுக்குக் கல்வியில் உதவினாள். தவிரவும் எல்லாப் பிள்ளைகளையும், தன் பிள்ளைகள் போலவே உபசரிக்கும் பண்பும், அங்கு நிறைய இளம்பிள்ளைகளை வரவைத்தது.

காந்தனும், புவியும் நண்பர்கள். காந்தனைத் தேடி புவி அடிக்கடி வருவான். வந்தால் இருவருமாகக் கூடி அந்த நாவல் மரத்தடிக்குப் போய் விடுவார்கள். நீண்ட நேரம் எதையாவது பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு வருவார்கள். அந்த வீட்டில் பார்வதி ஒரு வழக்கம் வைத்திருந்தாள். யாரும் யாருடைய சுதந்திரத்திலும் தலை போடக் கூடாது. நாளில் ஒரு வேளையாவது அனைவரும் கூடி உண்ண வேண்டும் என்பவையே அதுவாகும். எனவே காந்தன் புவியுடன் அப்படி என்னதான் கதைக்கிறான் என்பதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு அடுத்தவனான மது அதனைக் கவனித்து விட்டான்.

காந்தன் புவியனை அனுப்பி விட்டு வீட்டுக்கு வந்தான். அப்போது மது ஒருவாறு சொல்லாக "அம்மா... காந்தன் பிள்ளையார்... புவியனுக்கு கடிதம் எழுதிக் குடுத்தவர்..." என்றான்.

"எனடா? அவனுக்கு எழுதத் தெரியாதே?" என்றாள் பார்வதி.

"அது... அது..." என்று இழுத்தான் காந்தன்.

"எனக்குத் தெரியும்... அம்மா... இவர் கந்தையற்ற பெட்டைக்குத்தான் கடிதம் எழுதி குடுத்தவர்."

"மெய்யேடா...?"

"அதம்மா அவனுக்கு எழுதத் தெரியும். வடிவா எழுத மாட்டான். அதுதான் எழுதிக் குடுத்தனான்."

"விசரா அதுகும் பிழைதானே"

"இன்னொருத்தனர் காதலியை... வர்ணிச்சு எழுத வெக்கமில்லையே" என்று கந்தப்பு கூறவே "கூ..." வென்று சிரித்தனர் மதுவும், சுதனும்.

காந்தனுக்கு கண் கலங்கி விட்டது. "அவன் கெஞ்சுகிறான் அம்மா" என்று பார்வதியின் முகத்தைப் பார்த்தான்

காந்தன். "அவனுக்கும் கூச்சமில்லையே" என்றவள் சரி சரி பேசாமப் போங்கோடா... என்றாள் மற்றவர்களைப் பார்த்து.

அதற்குப் பிறகு காந்தன் புவிக்கு கடிதம் எழுதிக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் அவன் கடிதம் எழுதுவதைப் பார்வதி கண்டாள். என்ன கடிதம் என்று

கேட்கவில்லை. அவனுக்கு வயது பத்தொன்பது. அவனைப் பற்றி முடிவெடுக்க வயது போதுமென்பது அவள் கருத்து. காந்தனும் பலமுறை எழுதிக் களைத்த பின் தாயிடம் வந்தான்.

"அம்மா ஒரு காதல் கடிதத்துக்கு ஒரு பொயின்ஸ் தாங்கோ" என்றான்.

"ஆருக்கு... எழுத..."

"அதையேன் உங்களுக்கு? எனக்கு ஒரு பொயின்ஸ் தாங்கோவன்."

"ம்... என்ன சந்தர்ப்பம் என்று கூற முடியுமோ?"

"ஓ வந்தால் எப்ப எங்க சந்திக்கலாம் எண்ட மாதிரி..."

"ப்பூ... சிம்பிள். வைகரையில், வைகைக்கரையில் வந்தால் வருவேன், எண்ட பாட்டை எடுத்து விடு"

"ஐடியா... ச்சா இதுக்குத்தான் அம்மா வேணுமெண்டிற..." என்றவாறே ஓடி அறைக்குள் நுழைந்தவன் எழுத ஆரம்பித்தான்.

பார்வதி சிந்திக்க ஆரம்பித்தாள். இவன் யாருக்கு எழுதுவான். இவனை யார் காதலிப்பாள்... இவனுக்கு தொடர்பு வைக்கக் கூடியதாயுள்ள இடங்களை நினைத்துப் பார்த்தாள். புவியனின் தங்கை மீனா... ச்சாய் அவளினர் எடுப்பும், சாய்ப்பும் இவனுக்குப் பிடிக்காது. மற்றது வயலுக்குப் போகும் வழியிலுள்ள வீடு. மலையகத் தமிழர்... ரட்சாமியுடைய மகள் பரமேஸ்வரி... அவளையும் விட்டால் குளக்கட்டடியில் இருக்கும் செல்லையருடைய வீடு. செல்லையருடைய மகளும் அவனுடைய மனதைக் கவர்ந்திருக்கலாம்.

"ம்... இருக்கட்டும் எப்படியும் ஒரு நாளைக்கு வெளியால வருந்தானே" என நினைத்துக் கொண்டாள்.

அன்று குணம் வந்திருந்தான். காந்தனும் அவனும் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பார்வதி குசினியினர் சிவரை மெழுகிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது தான் குணம் அவளைக் கூப்பிட்டு, அதைக் கூறினான். காந்தன் செல்லையற்றை பெட்டையை விரும்புறானாம். சினிமாவில் அதிர்ச்சியான காட்சியில் விழுமே அந்த 'டங்' காரம் பார்வதியின் நெஞ்சில்.

"இவற்ற மூஞ்சய ஆர் விரும்பிறதெண்டெல்லே பாத்தன். கடைசியா இவளே" என்றாள் பார்வதி.

"ஏன் அவளுக்கென்ன?"

"அவளுக்கொண்டுமில்லையா? உன்னில என்ன இருக்குதெண்டு அவள் நினைச்சாள்." என்றாள் பார்வதி கேலியாக. ஆனால் கந்தப்பு என்ன சொல்வாரோ என்ற பயமும் இருந்தது. இப்படியே யோசித்துக் கொண்டிருக்க சுந்தரி அந்தப் பெண்ணின் பெயர். அவர்கள் வீட்டுக்கு அவள் கடமைப்பட்டிருந்தாள். ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்வதால் உறவு பலப்படும் என்று கருதினாள். ஆனாலும் அவர்கள் இவளுடையவர்கள் அல்ல. மலையகத்து தந்தை, இலங்கைத் தாய். வறுமை தாண்டவமாடும் வீடு எப்படி?.

ஆனால் அவள் முடிவெடுப்பதன் முன் காந்தனுக்கு வயதும் பத்தொன்பது தான். அயலில் சில வாலிபர்கள் காணாமல் போயிருந்தார்கள். சுற்றாடலில் விளையாட்டுக்களில் சிங்கள இளைஞர்களில் போட்டி போடவும் வேண்டியிருந்தது. ஊருக்குள் அடிக்கடி திரைப்படக் காட்சிகளை தொலைக்காட்சிப் பெட்டி வைத்து நடத்திய ஒரு சிங்கள இளைஞர் பற்றி

வித்தியாசமான கதை பரவியிருந்தது. அவன் தான் இளைஞர்களைப் பற்றித் தகவல் கொடுப்பதாக பலரும் பேசிக் கொண்டனர்.

மயிலங்குளம் மாமடுவப் பகுதியிலிருந்து இறைச்சி, மீன் விற்க வருபவர்கள் இப்போது வருவதில்லை. ராசேந்திரங்குளத்திலிருந்து ஒரு புதியவர் சைக்கிளில் இறைச்சி, மீன் என்பவற்றைக் கொண்டு வந்தார். அவ்வப்போது புதிய தகவல்களைக் கொண்டு வந்தார்.

இதெல்லாம் பார்வதிக்குப் பிள்ளைகள் பற்றிய பயத்தை ஏற்படுத்தியது. அதற்கு துணை சேர்த்தது போல சுந்தரியின் அண்ணன் காந்தனுக்கு முன் வைத்து, அடித்து விட்டானாம். அது காந்தனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பார்வதியிடம் வந்து சொல்லி மனம் வருந்தினான். பார்வதிக்கு அவனைப் பார்க்க மன வருத்தமாக இருந்தது.

"நீ உன்னால காப்பாற்ற ஏலுமெண்டா கூட்டிக் கொண்டு வாறுதுக்கு... ஏன் அவனர் இவனர் கதைய" என்றாள். காந்தனுக்கு அதற்கான நாளையும் சந்தர்ப்பத்தையும் கூடக் கொடுத்தாள்.

சொன்னது போல சுந்தரி வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள். "அவனை நம்பி வந்தவளை அவன் எப்படியும் கைவிடாமல் ஏற்றுக் கொள்ளுறதுதான் முறை" எனப் பார்வதி கூறினாள்.

ஆனால் கந்தப்புவுக்கு மட்டும் மனம் சரியில்லை. எடி இந்த நாளையில... சரி கொடி கோத்திரம் தான் எங்கடயில்ல விடு ... எட ஒரு பொருள் பண்டமெண்டாலும் சீதனபாதனத்தோட முடிக்க வேண்டாமே... பேந்தும் போய் இடிக்கிணத்துக்கதானே விழுறியள். ... அ... காதலயெண்டாலும் ஏதும் கிடக்குதோ... கந்தப்பு விடாமல் புறுபுறுத்தார்.

"அப்பு அப்படிப் பார்த்தா அவனுக்கு மதிப்பில்லை, நான் முன்னமே சொல்லிப் போட்டன் எல்லோருக்கும்"

"என்னண்டு"

"உங்களால உழைச்சக் காப்பாத்த ஏலுமெண்டா கட்டுறதொழிய... பொம்பிளச் சொத்தில வாழ நினைக்கிறது கேவலம் எண்டு"

"ம்... அப்ப இதுக்கும் உனர் இடம் தான்." பார்வதி பேசாமல் வானொலியைத் திருகினாள்.

காந்தனும், சுந்தரியும் அடுக்களையுள் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மூத்தவள் மலரும், கரனும் விசயத்தைக் கேள்விப்பட்டு வந்திருந்தனர்.

மலருடைய கையிலிருந்த பேத்தி தூக்கா பார்வதியின் கைக்குள் தாவினாள். சுந்தரி பவிசாக எல்லோருக்கும் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். பார்வதிக்கு அவள் முன்னைவிட அழகாக இருப்பதாகப் பட்டது அவளுக்கும் மதுவுக்கும் ஒரு மாத வயசு வித்தியாசம்.

தூக்காவை தூக்கிக் கொண்டு பார்வதி புறப்பட்டாள். "மலர் எப்பன் நிண்டு போங்கோ... நான் செல்லையாண்ண வீட்ட போட்டு வாறன்" என்றபடி புறப்பட்டாள்.

அவர்களுடைய வீட்டிலிருந்து வயலுக்குப் போகும் பாதையில் ஒரு கால் மைல் தொலைவில் இருந்தது செல்லையா வீடு. பார்வதி போனபோது செல்லையா வீட்டின் முன் புறமிருந்த மிளகாய்த் தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். அவர்கள் வீடு என்று சொல்லக் கூடிய குடிசையுள் குனிந்து நுழைந்தாள் பார்வதி. சுந்தரியின் தங்கை ஓடி வந்து தூக்காவைப் பிடுங்கிக் கொண்டாள். அவளுக்கு நேரே இளையவளான சரோ, "இஞ்ச... பார்வதியக்கா... என்னட்ட வாங்கித் தாங்கோ என்று கெஞ்ச... வெளியே நின்றுருந்த செல்லையா வீட்டுக்குள் நுழைந்தவன் "த்தா... வந்தவங்கள இருக்கச் சொல்ல...ங் நீங்க அடிச்சிக்கிரீங்க என்று சினந்தவன் பார்வதியை இன் முகத்துடன் நோக்கி "இருங்க..." என்றான்.

"எங்க தாயக் காணேல்ல...?" என்ற பார்வதிக்கு வீடு இயல்பு நிலையிலேயே இருப்பது போல் பட்டது.

"அங்க கெணத்தடியில நின்னிச்சு. ...த்தா அம்மாவ கூப்பிடு" என்று பிள்ளைகளை ஏவினான். அதற்குள் தூக்காவுடன் போன மஞ்ச தாயை அழைத்து வந்தாள். பார்வதியைக் கண்டு நட்புடன் சிரித்தபடி வந்தாள் ராணி.

"என்ன உங்கட பக்கம் விசேசம் போல" என்றாள். அவர்கள் எப்போதும் அப்படித்தான். எதையுமே வேடிக்கையாகப் பேசும் சுவாவம். செல்லையா பார்வதி சொல்லப் போவதை கேட்க ஆர்வமாக இருந்தார்.

"சின்னப்பிள்ளையள் அவசரப்பட்டிட்டுதுகள்... இனி திட்டிக்கிட்டிப் போடாதையுங்கோ..."

"நாங்கள் ஏன் திட்டிறம்...?"

"இல்ல... தாய் தேப்பன் மனம் எரியக்கூடா... அதுகள் வாழப்போதுகள்"

"செய்து தரலாம் எண்டுதானே சொன்னது ஆரும் மறுப்பில்ல..."

"சரி சரி நடந்தது நடந்து முடிஞ்சது... இண்டைக்கு ஞாயிறு.. நாளைக்குத் திங்கள் ரெண்டு பேரையும் அனுப்பிறன். ஒரு வேளை சாப்பாட்டைக் குடுங்கோ..." என்று முடித்தாள் பார்வதி.

மஞ்ச தேரீர் கொண்டு வந்தாள். தூக்கா நீண்டதொரு பயற்றங்காயைக் கையில் பிடித்தபடி பார்வதியிடம் தாவினாள்.

தேநீரைக் குடித்ததும் செல்லையா வெத்திலை வல்லுவத்தை, நீட்டவே வாங்கி ஒரு 'வாய்க்கு' வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு எழுந்தாள் பார்வதி.

அதே மாதத்தில் எதுவித ஆடம் பரமும் இல்லாமல் இரண்டு சாட்சியங்களுடன் கலியாணப் பதிவு நடந்தது. இரண்டொரு மாதத்தில் அதே வளவுக்குள் தனிக்குடிசை ஒன்றைப் போட்டு மகனைக் குடித்தனம் வைத்தாள்.

மது மட்டுமே இப்போது குடும்பத்துக்கு உழைத்தான். வறுமை அவள் வீட்டை அலங்கரித்த காலம் மெல்ல மெல்ல அகன்று போனது. பசி என்ற சொல்லையும் அவர்கள் மறந்து போனார்கள். இருந்த ஐந்து பேரிலும் ஒருவர் இருவர் குறைத்து சாப்பிட்டது போய், தினசரி ஒருவர் இருவர் கூட சாப்பிடும் அளவுக்கு சமையல் விரிந்தது. தாளாத துன்பத்தையும், வறுமையையும் அனுபவித்த போது உறவென்று சொல்ல யாருமே இல்லை. பிள்ளைகளுக்கும் முழுமையாகத் தங்கள் உறவினர்களைத் தெரியாமல் இருந்தது. நால்வரும் கூடி ஒருநாள் பார்வதியிடம் கேட்கக் கூடச் செய்தார்கள். "இந்த ஊருக்க ஆர் எங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்கள்?"

"பொறுங்கோ யோசிச்சுச் சொல்லுறன்" என்றவள் சற்று நேரம் கழித்துச் சொன்னாள். "ஆரார் கஸ்டத்தில உதவுகினமோ அவையெய்லாம் சொந்தக்காறர்" என்று. ஆனால் இப்ப... அவர்களுக்கே ஆச்சரியம் அளிக்கும்படி யார் யாரெல்லாமோ உறவென்று வீட்டை நிறைத்தார்கள். மகிழ்ச்சியான பொழுதுகள், மன நிறைவான சந்தடிகள். பணத்துக்குத்தான் எவ்வளவு சக்தி. வழியிலே கண்டவர்கள் கூடப் பணிவாகத் தலையை அசைத்தார்கள். வழக்கென்று வந்து விட்டால் நீதி கேட்க ஓடி வந்தார்கள்.

மது... பார்வதியின் மனதில் ஒரு கோடி மலர் தூவினான். காந்தன் கூட வேடிக்கையாகக் கேட்பான் "அம்மா உங்கட உத்தம புத்திரன் எங்கு போட்டான்" என்று. சந்தரிக்கும் அவன் மீது அளப்பரிய மதிப்பு என்று தான் சொல்ல வேண்டும். கந்தப்பு கூட மதுவிடம் எதுவும் பகிடி விடமாட்டார். பேரன் என்பதை விட அவனை ஒரு குடும்பத் தலைவனாகவே மதித்தார். தம்பிகள் சுதன் சிவாவுக்கும் அவன் அதிகாரியல்ல நண்பன் தான்.

கோழிக் கூட்டுக்குள் இரவு பூனை புகுந்து குஞ்சொன்றை கொண்டு போய் விட்டது. அதைப் புனர்மைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டாள் பார்வதி. அங்கு

வந்த மது... "அம்மா உங்களுக்கு என்ன விருப்பம்?" என்று கேட்டபடி தடி எடுத்துக் கொடுத்தான்.

"எனக்கு உங்கள் தான் விருப்பம்"

"வேற... எதில."

பார்வதி கயிற்றை விரித்தபடி "உங்கட நல் வாழ்வில..."

"எங்கள் விடுங்கோ... உங்... களுக்கு, உங்களுக்கு என்ன விருப்பம்?"

"எனக்...கெண்டு இனி என்னடா இருக்கு?"

"இவள காலத்தில நீங்கள் விரும்பி... உங்களுக்கு கிடைக்காதது..."

"ம்... அது... இனியும் கிடைக்காது நான் மறந்திட்டன்..."

"கிட்டாதாயின் வெட்டென மற" எண்டு தெரியாதே?" மதுவுக்கு வியப்பாக இருந்தது. "என்...ன? ஒரு ஆசையுமில்லயே?"

"இருந்ததடா... நிறைய... இப்ப இல்ல..."

"என்னென்ன இருந்தது...?"

"சின்னில நான் நல்லாப் படிப்பன்."

"ம்..." கதைபோல தோன்றவே சிவாவும், சுதனும் அருகில் வந்தனர்.

"எப்பிடயும் கனக்க படிக்கோணும் என்று விரும்பினன்... அது குழம்பிப் போச்சு"

"பிறகு..."

"பிறகு உங்கள் கனக்க படிக்க வைக்கோணும் என்று நினைச்சன், குழம்பிப் போட்டியள். பிறகு... நல்லா தோட்டம் செய்து... காசு சேர்க்க வேணுமெண்டு..."

"உதுக்கு முதல் உங்கட சொந்த விருப்பமெண்டு"

"நல்ல சீல சட்ட வாங்கிக் கட்ட ஆசை, அது கிடைக்கேல்ல..." நகையள் போட விருப்பம். அது கிடைக்கேல்ல, வளந்த பிறகு... மூன்று வேளையும்...

ஒரு நாளைக்காவது சாப்பிடோணும் என்று ஆசைப்படுவன். கனநாள் இது இருக்காது. ஆனால் சில நாளைக்கு ஒரு வேளையும் சாப்பாடு இருக்காது... பிறகு... இனி கொப்பர நம்பி வேலயில்லயெண்டு நான் வேலயில துவங்கினன்... தொடங்கினதால வருமானமும் வந்தது. தன்மானமும் மிஞ்சிச்சு."

"அப்ப இப்ப... உங்களட்ட ரெண்டு சீலதானே கிடக்கு காச இருக்கு நிறைய வாங்குவமே?"

"எட... கட்டுற வயசில ஒண்டோட இருந்திட்டன் இனி ஏன்? வேண்டாம். அதோட... பழகிப் போச்சு."

"நீங்க சொல்...லுங்கோ! இந்த உலகத்தில நீங்க எதை விரும்பினாலும் உங்கட காலடியில கொண்டு வந்து போடுவன்" ஆவேசமாக கூறியபோது அவனுடைய கண்கள் பிரகாசித்தன. வியப்புடன் பார்வதி அவனைப் பார்க்க அவன் குழைந்தான்.

"அம்மா இந்த உலகத்தில நீ எதையெதை விரும்பிறியோ அதையெல்லாம் கொண்டு வந்து தர வேணும் அதுதான் என்ற ஆசை..."

"எனக்கெல்லாம் நீங்கள் தான். உங்கள விட எனக்கொண்டும் வேண்டாம். நான் தனிய எதையும் விரும்பேல்ல. நீங்கள் விரும்பிறது தான் எனக்கும்..." என்றாள். உண்மையில் பார்வதி அதைத்தான் விரும்பினாள். அவளுடைய பிள்ளைகள் எதையெதை விரும்புகிறார்களோ அதை அதை எல்லாம் கொண்டு வந்து கொடுக்க வேண்டும். கோழிக் கூட்டுக்கு கயிறு வரிந்து முடித்தபோது தேவி ஓடி வந்தாள்.

"மாமி உங்களையொருக்கா அம்மா வந்திட்டுப் போட்டாம்."

"ஏனாம்?"

"அய்யாவுக்கு ஒரு மாதிரிக்கிடக்கு அதான்."

தேவி கரனின் தங்கை. கரனுடைய தகப்பன் சென்ற ஒரு வருடமாக பாரிசுவாதம் வந்து படுக்கையில் கிடந்தார். அவருடைய இரண்டாள் தாரமான பாக்கியம் தான் அனுப்பியிருந்தாள்.

"ம்... இன்னும் சாப்பிடயில்லயடி சாப்பிட்டிட்டு வாறன் போ." என்றபடி பார்வதி சாப்பிடப் போனாள். ஏனோ சாப்பிட மனம் வரவில்லை, புறப்பட்டு வந்த பிள்ளையுடன் போனாள். அவர்களுடைய வீட்டுக்கு அடுத்த வீடு தாண்டி அடுத்த வீடு அவர்களுடையது.

கதிரவேலுவுக்கு சேடம் இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. "கனநாளா குளிக்க வாக்கேல்... வெள்ளை கரணும் தம்பியாருமா வந்து குளிக்க வாத்து கிடத்திற்று போனவை... இப்ப ஒரு மணியாச்சு 'சோத்த தீத்துவம்' எண்டு போனா... ஆள் முழிக்குதில்ல" என்றாள் பாக்கியம். பார்வதி ஒன்றும் பேசாமல் சாய்வு நாற்காலியில் கிடந்தவரை அவர்களின் உதவியுடன் கட்டிலில் தூக்கி வளத்தினாள்.

"பிள்ளையளுக்கு, சொந்தக்காரருக்குச் சொல்லி விடுங்கோ" என்றாள். செய்தி கேள்விப்பட்டு பக்கத்து ஒழுங்கையில் குடியிருந்த கரன் ஓடி வந்தான்.

"என்ன மாமி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவமே?"

"வேண்டாம் அந்தாளை அலுக்குலையாம்... டாக்குத்தர இஞ்சு கொணந்து காட்டுங்கோ..."

"என்ன செய்யுது?"

"அது பிரச்சனையில்... தூரத்துக்கு அதுதான் கொண்ணரவைக்கும். கொக்காவைக்கும்... தந்தி குடுங்கோ"

கரனுக்கு ஓரளவு விளங்கியதும் கண் கலங்கியது. என்றாலும் கார் பிடித்து ஒரு "டொக்டரை" கூட்டிவந்து பார்த்தான். சனம் கூடியிருந்தது. டொக்டரும் ஆறுதல் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

இரவு பத்து மணியளவில் கதிரவேலு இறந்து விட்டார்.

என்னதான் உட்பூசல்கள் இருந்தாலும் நன்மை, தீமை என்றால் ஒன்று கூடி விடும் பண்பாடு தமிழருக்கே உரியது. கதிரவேலுவின் செத்த வீடு உண்மையில், சிறப்பாகவே செய்யப்பட்டது. உறவினர்கள் வெளியூர்களிலிருந்தும் வந்திருந்தனர். பார்வதியின் இனசனமும் முன்னின்று அலுவல்களைச் செய்தனர். ஆனால் இவர்களுள் குறிப்பிடும்படியாக, பார்வதியின் அக்காள் பூரணியோ கணவனோ வரவில்லை. அநேகமானவர்களின் 'விடுப்பு'க் கேள்விகள் எழுந்த போதும் யாருக்கும் விடை தெரியவில்லை.

அன்று ஏதோ மறியல் போராட்டம் ஒன்று நடைபெற்றதாகவும், அதில் கலந்து கொள்ளப் போனதாலேயே பூரணியின் குடும்பம் செத்த வீட்டுக்கு வரவில்லை என்றும் பின்னர் தெரிய வந்தது. பூரணியே பெருமையாகக் கூறினாள்.

மறியல் போராட்டம் இறம்பைக்குளம் அந்தோனியார் ஆலயத்தில் நடந்ததாகவும், ஆரம்பத்திலேயே பொலிசார் அதைக்கண்ணீர் குண்டு வீசியும் பொல்லடி போட்டும் கலைத்து விட்டதாகக் கூறினார்கள். பார்வதிக்குப் பத்திக் கொண்டு வந்தது.

"நாசமாப் போவாள் தான் போறதுமில்லாம பிள்ளையளையும் கெடுக்கப் போறாள்" என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

சில நேரம் இயக்கப் பொடியள் பூரணி வீட்ட வந்து போறதாக கூட கேள்வி. ஆனால் பூரணியோ பார்வதியையோ, அவளுடைய பிள்ளைகளையோ மட்டுமல்ல முழு உறவினர்களையுமே விலக்கி வைத்திருந்தாள். ஆனால் இந்தப் பக்கம் ஏதும் அலுவலாக வந்தால் மதுவை மட்டும் 'ஏன்ரா அந்தப் பக்கம் வாறயில்ல' என்பாள்.

"நாடகம், உவளவையோட என்ன உறவு கொண்டாடுற நீ, அங்கால போகாத..."

"அவவட பணத்துக்கும், பவிசுக்கும் நாங்கள் பயமே..."

"வீட்டில குமர வைச்சுக் கொண்டு உள்ள நாட்டுப் பெடியளயெல்லாம் அண்டி வைச்சிருக்கிறாவாம்..."

"அவள் பெத்த தாயினர் சவத்துக்கே வரயில்ல... பிறகு அவயோட என்ன உறவு..."

பூரணியை இவர்கள் விலக்கினார்கள் என்பதைவிட, பூரணி இவர்களை விலக்கினாள் என்பதே மெய்.

இருந்தாற்போல ஒருநாள் பூரணி வசித்த சமளங்குளம் கிராமம் இராணுவத்தால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு, சில இளைஞர்களையும், அவர்களுடன் பூரணியின் மகனையும் கைது செய்து கொண்டு போனது. மேலும் பல இளைஞர்கள் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டு தெருவிலேயே மயங்கிய நிலையில் போடப்பட்டனர். பூரணியையும் அவளுடைய மகளையும் கூட கைது செய்து பின் விடுவித்தனர். பாவம் அவளுடைய மகன் சித்த சுவாதீனமற்ற நிலையில் ஆறு மாதங்களின் பின் திரும்பி வந்தான்.

அவவினர் ஆட்டத்துக்குப் பாவம் அந்தப் பொடியன் பலியானது தான் மிச்சம். நல்லா கண்டு கொள்ளுங்கோ... அவனர் கையில எம்புட்டுக் கொத்துப்பட்ட கோழி குறாவின மாதிரி திரியிற பொடியள... கந்தப்பு

புறுபுறுத்தார். பார்வதிக்கு நெஞ்சில் எப்பவும் நெருப்புத்தான். அவர்களுடைய சுதந்திரத்தில் தலையிடாமலும் அதே சமயம் பிள்ளைகள் நழுவி விடாமலும் கவனமாக இருந்தான்.

அன்று ஒரு ஐப்பசி வெள்ளி... விரதமிருந்து சாப்பிட்டார்கள். மது சேற்று வயல் உழவு செய்தான். மாலைவரை உழவில் ஈடுபட்டவன் மாடுகளைக் குளிப்பாட்டிக் கட்டினான். பார்வதி தேநீர் ஊற்றிக் கொடுத்தாள். தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டே "அம்மா.. ராசாவீட்ட ரீ.வி. காட்டுறாங்களாம் போகட்டே..." என்று கேட்டான்.

"போறெண்டா போவன். கனநேரம் நித்திரை முழியாம நேரத்தோட வந்திரு" என்றாள்.

மது மகிழ்ச்சியோடு ஓடிப் போய், அடுத்த வீட்டு பாபுவையும், எதிர் வீட்டு விக் கியையும் கூட்டி வந்தான். அவர்களுடைய வீட்டில் சமையல் முடியவில்லை என்றான் பாபு.

இரண்டு தட்டுகளில் சோற்றைப் போட்டு அவர்களுக்கும் கொடுத்து விட்டுத் தானும் வழமை போல தானே பரிமாறி உண்டுவிட்ட பின் மூவருமாகப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

காலை ஆறு மணி ஐம்பது நிமிடமாயிற்று. மதுவைக் காணவில்லை. பார்வதி அடுத்த வீட்டுத் தெய்வானை மாமியைக் கூப்பிட்டு "மதுவும், பாபுவும் வந்தவையே" என்று கேட்டாள். தெய்வானை மாமி சேலையைச் சரிப்பண்ணியவாறே வெளிக்கிட்டு வந்தவள்.

"என்ன ஒருத்தரும் வரவில்லையே... நான் உன் வீட்ட கிடக்கிறாங்கள் எண்டெல்லோ நினைச்சன்" என்று திகைத்தாள். பார்வதி ஒரு கணம் பொறுத்து... பொறுங்கோ தம்பி வீட்ட கிடக்கிறாங்களோ பாப்பம்... சிலநேரம் மாமன் வீட்ட கிடப்பாங்கள் என்றபடி இடைவேலியைத் தாண்டிப் போனாள். ஒரே வளவில் இருந்த வீட்டிற்கும் நடுவில் கிணறு இருந்தது. கிணற்றடியில் சாப்பாட்டுக் கோப்பையும் செம்பும் இருந்தது. 'இரவு சாப்பாட்டுடன் கிணற்றடிக்கு வந்திருக்கிறான் போல...' அப்ப மாமன் வீட்டதான் கிடப்பாங்கள் என தன்னை சமாதானப்படுத்தியவள்.

"கமலா பெடியள எழுப்பி விடு வயலுக்குப் போறேல்லையே விடிஞ்ச பிறகும் படுத்தா என்றாள்.

"ஆரை எழுப்பிற இஞ்ச ஒருத்தரும் வரவில்ல" என்றாள் கமலா. பார்வதிக்கு 'திக்' என்றது. 'அப்ப!.. எங்க போட்டாங்கள். மூன்று பேரும் திரும்பவும்

வீட்டுக்கு ஓடி வந்தாள். மற்றவர்களையும் கூப்பிட்டுத் தேடச் சொன்னாள். அவளுக்கு எங்கு போய்த் தேடுவது என்று தெரியவில்லை. மனம் வெந்து குழைந்தது. கண்களில் நீர் தழும்பத் தடித்தது. 'அழக் கூடாது தைரியமாய் இரு' என்று அடிமனம் ஒலமிட்டது. அவ்வேளை தெய்வானை மாமி அழுது கொண்டே ஓடி வந்தாள்.

"பிள்ள மோசம் போயிற்றம், கணவதியற்ற பெடியனையும், தவராசனையும் காணயில்லையாம். அஞ்சுபேரும் கூடி இயக்கத்துக்குப் போட்டாங்கள். ஐயோ என்ற பாபு..."

ஒப்பாரி பார்வதிக்கு எதிராகத் திரும்பியது. பார்வதிக்கு என்ன செய்வதென்றே விளங்கவில்லை. உண்மையில் இயக்கத்துக்குத்தான் போயிருப்பார்கள் என்றாள். இனி அவர்களை நாம் பார்க்கவே முடியாது. அவ்வளவும் தான் அவள் பிள்ளையும் தான் என நினைக்கவே முடியாமல் இருந்தது. என் மகன் என்னை விட்டுப் போகும் அளவுக்கு எதுவுமே நடக்கவில்லையே.. என்று உள்ளுக்குள் குமுறினாள்.

இரவு போகும் போது கூட இரகசியமாக வந்து முத்தமிட்டவன். நண்பர்கள் உணவருந்தும்வரை அவள் மடியில் படுத்திருந்தவன். தம்பியவை ஒழுங்காப் படியுங்கோடா என்று செல்லமாக கடிந்து கொண்டவன். மாடுகளை நுளம்பு கடித்துவிடும் என்று தீ மூட்டம் போட்டு விட்டு படத்துக்கு போனவன். எப்படி. போவான்? இருக்காது, அவன் என்னை விட்டு ஒரு இடமும் போகமாட்டான். அவனுக்கு நான் என்ன குறை விட்டனான்... பார்வதியும் பலதையும் நினைத்துக் குழம்பினாள். நேரம் செல்லச் செல்ல அவன் போய்விட்டான் என்பது உறுதியாகிக் கொண்டே வந்தது.

எந்த இலக்குமில்லாமல் தேடினாள். ஓடினாள். யார், யாரையோ விசாரித்தாள். விசரி இயக்கத்துக்குப் போனவன் எங்கயெண்டு தேடப் போற இக்கணம் ஆரன் ஆமிக்குச் சொன்னா... வீட்டோட கொழுத்திப் போடுவாங்கள். சத்தம் போடாம போயிரு என்றார் ஒருவர். உண்மைதான் என்ற பிள்ள இயக்கத்துக்குத்தான் போனான் என்று யாருக்கும் தெரியக் கூடாது..."

பார்வதி முத்துமாரி அம்மன் கோவிலின் வாசலில் குந்தியிருந்து குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

"ஐயோ என்ற மகனே" உன்ன எப்ப பாப்பன். இனி ஆற்றா எனக்கு சோறு போடுற, என்னை எப்பிடி எல்லாம் கற்பனை பண்ண வைச்சிட்டு போயிற்றியே... உனக்கென்ன குறை. ஏன் இயக்கத்துக்குப் போனாய், மனசுக்குள் ஏதேதோ ஓலம் 'ஐயோ...'

உனர் அழகு முகம் அதில பூக்கிற மாதிரி அந்தச் சிரிப்பு, வரிசைப் பற்களின் ஒலி என்னை பூரிக்கச் செய்யுமே...! அந்தச் சிரிப்பை நான் இனி பார்க்கவே முடியாதா... கடவுளே நான் என்ற பிள்ளய பார்க்கோணும், பார்வதி விம்மி விம்மி அழுதாள்.

ஐயோ அந்தக் காட்டு வாழ்க்கை வாழவும், கணநேரம் கூட நிம்மதியில்லாம ஒளிச்சொழிஞ்சு வாழ உனக்கென்னவியையே... ஏனய்யா போனாய். இனி... வந்தாலும் சனம் காட்டிக் குடுக்குமே இயக்கத்துக்கு ஓடினவன் எண்டு... பலதையும் நினைச்சுப் பதறியுளுதாள். நடைப்பிணம் போல வீடு வந்தாள். ஒருவருடனும் பேசவில்லை படுத்துக் கொண்டாள். ஒரே நாளில் அறுபது வயதின் முதுமை அவளையடைந்தது போல உணர்ந்தாள்.

ஏக்கம் வந்தது. தூக்கமும் வந்தது. நாட்கள் நகர்ந்து போயின. கண்களும் காய்ந்து போயின. உள்ளம் சிந்திக்கத் திணறியது. அவளால் அவனைத் தேடாமல் இருக்க முடியவில்லை. யாரோ ஒருவர் தந்த தகவலைக் கொண்டு சைக்கிளில் வவுனியாவின் காட்டுப் புறமொன்றுக்குப் பயணமானாள். காடும், விலங்குகளும் அவளுக்குப் புதிதல்ல... மது..மது மட்டும் கிடைத்து விட்டால் போதும். வவுனியா நகரத்திலிருந்து வடக்கே திரும்பி, தாண்டிக்குளம் வந்து அங்கிருந்து மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் கிரவல் பாதையில் பல மைல்களைக் கடந்து. களைத்த நிலையில் ஒரு புளிய மர நிழலில் இரு ஆயுதம் தரித்தவர்களைக் கண்டாள். அவர்களும் இவள் புதியவளாக இருக்கவே, மறித்துவிட, 'நான் உங்களைத்தான் தேடி வந்தேன்' என்றவள், மகனைப் பற்றியும் குடும்பநிலை பற்றியும் சொன்னாள். சற்று சிந்தித்த அந்த இளைஞன் "அவர் இஞ்சதான் வந்தாரோ தெரியா" என்றான்.

இல்ல இயக்கத்துக்குத்தான் என்று தீர்மானமாகச் சொன்னாள் அவள். அதுசரி அம்மா வேற இயக்கத்துக்குப் போயிருக்கலாம் எல்லே"

"ம்... நீங்கள் ஆர்?" என்று கேட்டாள்.

"எப்படித் தெரியுது"

"இது என்ன கிராமம்..." பதில் இல்லை.

"அம்மா நீங்கள் போங்கோ எங்களட்ட வந்திருந்தா நாங்கள் திருப்பி அனுப்புவம்" அவள் நின்றாள்.

"நாங்கள் எல்.பி.பி. சொன்னா செய்வம். நீங்கள் போங்கோ."

அவள் மௌனமாகத் திரும்பினாள். அன்று சனிக்கிழமை. ஞாயிறு போய், திங்கட்கிழமை பகல் பத்து மணிக்கு மதுவும் அவனுடன் போன நாலு பேரும் வந்து விட்டார்கள்.

பார்வதிக்கு நெஞ்சு அடைத்தது. மது எதுவும் நடவாதது போல் வேலையில் ஈடுபட்டான். காந்தன், ரவி, ஆனந்தன் இன்னும் பலர் அவனிடம் எதையோ கேட்க முயன்றனர். அவன் எதுவும் சொல்லவில்லை. இரவானதும் வழமைபோல அம்மாவின் மடியைத் தேடினான். ஐந்து நாட்களின் பின் மடியில் படுத்த பிள்ளையை பார்வதி கேட்டாள் "நேற்று ஆற்ற மடியில் படுத்தனி"

"... .."

"ஏன்ரா திருப்பி அனுப்பினவங்கள்"

"அங்க அவங்களுக்குச் சண்டையாம். இப்ப பயிற்சி குடுக்கேலாது. பிறகு கூப்பிடறதாம், எண்டு விட்டவங்கள்."

"அப்ப... பிறகு போறதே..?"

"பின்ன போகாமே?"

"ஏன்ரா அப்ப கள்ளன்மாரிப் போனனி... சொன்னா நான் கொண்டே விட்டிருப்பன் தானே இந்த அலைச்சலும் இல்லை, கவலையும் இல்லை." விரக்தியுடன் சொன்னாள் அவள். "இனி சொல்லிப் போட்டுப் போறன்" கொஞ்சம் கூட சலனமில்லாமல் சொன்னான் மது.

"ம்..." பார்வதிக்கு ஒரேயடியாக மனம் விட்டுப் போனது.

"ம்..." பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது அவளிடமிருந்து.

"உங்கள் கவனிக்காம போனதெண்டு கவலைப்பட்ட நீங்களே?"

"ச்சீக்... ஆரை ஆர் கவனிக்கிற, பிள்ளையள் வளர்ந்து பார்க்கப் போகுதெண்டோ, காப்பாற்றப் போகுதெண்டோ எந்தத் தாயும் நினைச்சு வளர்க்கிறதில்லை. நீங்க பிறந்த உடன் பால் சுரந்தது. அதை உங்களுக்குக் கொடுத்து வளர்த்தேனையொழிய, நீங்கள் என்ன காப்பாற்றுவியள் எண்டு நம்பித் தரவில்ல...ம்... என்னை நீங்கள் காப்பாற்ற வேண்டாம். நீங்கள் நாடு

போற்ற வாழுங்கோ... நாலுபேர் மதிக்க நடவுங்கோ... அது போதும்..." அவள் கண்கள் கலங்கியது. இலகுவாக மறைத்துக் கொண்டாள்.

கந்தப்பு எல்லாவற்றையும் கேட்டவாரே பாக்கு வெட்டிக் கொண்டிருந்தார். பார்வதி பேசி முடித்ததும், எட்டி வெற்றிலை எச்சிலைத் துப்பிவிட்டு, நிதானமாகச் சொன்னார்.

"உண்மையான விடுதலைக்கு சண்டை பிடிக்கிறதெண்டா பரவாயில்லை, இதென்னண்டா... தமிழனைத் தமிழன் அழிக்கிறான். உதே சுதந்திரம். அவங்களுக்க அடிபட்டு முடியட்டும். பிறகு ஆர் சிங்கள அரசை எதிர்க்கிறான் எண்டு பார்த்து அவனோட சேர்" என்றார்.

"ஆர் கடைசியா சிங்களவனை எதிர்க்கிற புலியன் மட்டும்தான்"

"என்னண்டு தெரியும்."

"இருந்து பாருங்கோ"

பார்வதி மௌனமாக இருந்தாள். சுதன் எல்லோருக்கும் சாப்பாடு கொண்டு வந்து கொடுத்தான். சாப்பாடு முடிந்ததும் அவரவர் படுக்கையில் படுத்தனர். சிவா அம்மாவுடன் படுத்தான். மது மறுபுறத்தில் படுத்தான். சுதன் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

'சறக், சறக்'கென சத்தம் எழ புழுதி பறந்து கொண்டிருந்தது. மண்வெட்டி அப்புறமும், இப்புறமும் புரண்டு புரண்டு மண்ணைக்கோலி வரப்பாக்கியது. தோட்டத்து மண் சுட்டது. வெயில் கொழுத்தியது. ஆனால் பார்வதிக்கு எதுவும் உறைக்கவில்லை. சிவாவின் சட்டையொன்றால் தலையை மூடிக் கட்டியபடி வாய்க்கால் அமைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அளவு கம்பில் கட்டியிருந்த கயிற்றுக்கு நேரே நான்கு முழத்துக் கொன்றாக வாய்க்கால் அமைத்து முடித்ததும் குறுக்கு வாட்டாக முழத்துக்கொன்றாக கோட்டு வாய்க்கால் இழுக்கத் தொடங்கினாள். சிவா அந்தத் தொங்கலுக்கும், இந்தத் தொங்கலுக்கும் ஓடி ஓடி கம்பைக் கழற்றிப் பிடித்து உதவி செய்தான். சுதன் சமையலைக் கவனித்தான். சுந்தப்பு கூட சமையலில் உதவினார். மது வேலைக்குப் போய் விட்டான்.

அவன் சிரமமாக உழைத்தான். வீடு கட்டி கூரை வேலை நடந்தது. நாலு அறையும் ஒரு மாலுமாகக் கட்டப்பட்டது வீடு. நாலு மகன்களுக்கும் ஒவ்வொரு அறையென்றும் தான் வெளி மாலுக்குள் கிடப்பதாகவும் கூறுவாள் பார்வதி. வீட்டு வேலைகள் ஓரளவு நிறைவடைந்தது. மதுவும் வீட்டோடு தங்கி விட்டான். சுதன், சிவா இருவரும் படிப்பில் கெட்டிக்காரராக இருந்தனர்.

நாட்டு நிலை மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது. பூரணியும் மகளை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விட்டாள். இராணுவம் பூரணியைக் கைது செய்து கொண்டு போனது. பூரணியின் மற்றப் பிள்ளைகள் பார்வதியின் பொறுப்பில் வந்தார்கள். எல்லோருக்குமே சலிப்பில்லாமல் உழைத்தான் மது. பார்வதியும் தோட்டம் செழிக்க உழைத்தாள். வயல் விளையும் தறுவாயில் பூரணி

விடுதலையாகி வந்தாள். அவளுடைய பிள்ளைகள் அவளுடன் போய் விட்டனர்.

இவ்வருட நெல் விற்பனையில் என்ன வாங்கலாம்., எனத் திட்டமிடப்பட்டது. சுதன், மது, காந்தன், அவன் மனைவி சுந்தரி, கந்தப்பு, பார்வதி எல்லோரும் கூடி முடிவெடுத்தனர்.

வீட்டுக்கு மின்சாரம் போடுவது, 'சாலி' வாங்குவது என்று வர பார்வதி ரி.வி வாங்குவது நலம் என்றாள். எல்லோருக்கும் அந்த யோசனை பிடித்தது. ஊரில் நான்கு ஐந்து வீடுகளுக்கு ரி.வி வந்து விட்டது. முன்னதாகவே மது சொன்னான். 'கறுப்பு, வெள்ளையா வாங்க வேண்டாம்..'

"அதுதான் வீட்டுக்கு வீடு விளக்குமாறு கிடந்தமாரிக் கிடக்கே" என்றான் சிவா. "அப்ப... கலர் ரீ.வி வாங்குவம்.

அந்த ஊரில் முதல் கலர் ரீ.வி தன் சேவையைப் பார்வதியின் வீட்டில் ஆரம்பித்தது. அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் மாலை ஐந்து மணிக்கே வந்து விடுவார்கள். பகலில் சுதனுடன் அவனுடைய பள்ளித் தோழர்கள், கல்வி ஒலிபரப்பில் படிப்பார்கள். இப்போது பார்வதிக்கு ஒரு நிம்மதி. ரீ.வி பார்க்கிறதாகக் கூறித்தானே மது இயக்கத்துக்குப் போனவன். இனி வீட்டில் இருப்பான்.

எங்கு பார்த்தாலும் இந்திய இராணுவத்தின் கதை தான். தொலைக்காட்சி பார்க்க வருபவர்களும் அதே கதை தான்.

"இண்டைக்கு வஸ்ராண்டில நல்ல கொழுவல்"

"இந்தியன் ஆமி ஒரு கடேல வீடி வாங்க சிங்களப் பொலிஸ் நக்கலடிச்சானாம்."

"பிடிச்ச சாத்து சாத்தென்று சாத்திப் போட்டானாம்."

"டேய் அவங்கள் எத்தின பேர் மூன்று நிமிசத்தில இலங்கை முழுக்கப் பிடிப்பாங்களாம்." மதுவுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது. பார்வதியும் அவன் கட்சி தான்.

"ராணுவம் ராணுவம் தான். முன்னர் மிலிரேறிக் காலத்தில... உவன் யப்பான் குண்டு போடக்க... என்ன அட்டுழியம் நடந்தது" இது கந்தப்புவின் வாதம். "உந்த விமானத்தளம் ஆர் கட்டின. வவுனியாவில அந்த நாளையில... உவன் சீமாம் பிள்ளையற்றை காணிக்க பிளேன் விழுத்தினவங்களல்லே... அந்த கப்பல் தகட்டில தான் உந்த சோறு தின்னுற வட்டக் கோப்பை அடிச்ச. உவன் ஓட்டுக் கந்தையன் உதுபோல எத்தின கோப்பை செய்து வித்தவன்."

ஏணி போன்ற அமைப்பிலான விமான செட்டைகளும் வெடித்த குண்டுகளின் பகுதிகளும் கூட கந்தப்புவுக்கு சாட்சியாக வீட்டில் இருந்தன. "நீ என்ன சொல்லு நாய் நாய் தான். ஒரு நாளைக்குக் கடிச்சே தீரும்."

"எப்படி அவள சவறாச் சொல்லுறியள்."

"எப்படியோ? நீ பிரபாகரன்ர சுதுமலைப் பேச்சு கேக்கேல்லயே"

"இல்ல... என்னவாம்"

"திரும்பவும் சண்டை வருமெண்ட மாதிரித் தானே சொல்லுமாப் போல கிடக்கு"

பல மாதிரியான அபிப்பிராயங்கள். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் முடிந்து சிலநாள்... தேங்காய் வாங்கி வரக் கடைக்குப் போன மதுவும், சுதனும் ஓடி வந்தனர். "அம்மா ஆரையோ குருமன் காட்டில சுட்டுப் போட்டாங்களாம்" கிசு கிசுத்தான் மது.

"ஆரையாம்?"

"தெரியா... புளொட் காறர் வந்து கடையப் பூட்டச் சொன்னவங்கள்"

"ஆமி வருவானாம் எண்டு"

"குருமன்காட்டில சுட இஞ்சயேன் ஆமி வாறான்"

"சத்தம் போடாதையுங்கோ இவங்கள் தான் ஏதோ செய்து போட்டார்கள் போல..."

"டேய்... ரீவிக்குச் சவுண்டக் குறை. நாய் குலைச்சாலும் கேளாது" ஒரு வித பயங்கரத்துடன் அன்றைய இரவுப் பொழுது கழிந்தது.

காலையில் செல்லத்துரை வீட்டுக்குப் போன சிவா வந்தான்.

"அம்மா பஞ்சாப் பிள்ளையார் வந்து கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறார்"

"எங்கடா?"

"நோனாக்கா வீட்ட"

"நீ ஏன்ரா அங்க போனீ அவங்கள் நிக்கிற இடத்துக்கு..."

"அவர் ஆரையோ சுட்ட கதை சொல்லுறார்"

"என்ன இழவுக்கடா அங்கயெல்லாம் போறாய்..." என்ற பார்வதி அவனிடம்

ரகசியமாகச் சொன்னாள். 'உதெல்லாம் ஒருத்தரிட்டயும் சொல்லாத பிறகு உன்னையும் சுட்டுப் போடுவாங்கள்.'

ஒரு வாரத்தில் கண்ணன், தனம் ஆகியோரைச் சுட்ட பஞ்சாப்பை புலிகள் சுட்டனர். பயங்கரம் தொடர்ந்தது. பஞ்சாப்பின் தாயின் கதறல் ஊரைப் பிளந்தது. "பெரிய வீரன். ஆயுதங்களில்லாமல் நிண்டவங்களைச் சுட்டவர். அவருக்கு ஒரு ஒப்பாரி" என்றான் மது.

மது இன்னும் தீவிரமாகவே இருந்தான். இவ்வுருடம் சுதன் க.பொ.த.சாதாரண தரப் பரீட்சை எழுதவிருந்தான். மது தீவிரமாகவே வேலை செய்தான்.

ரீ.வி வந்த பிறகு நிறைய இளைஞர்கள் வந்து போனார்கள். இலவச மின்சாரம் இல்லை. திருட்டு மின்சாரம் வடக்கு முழுவதும் பழக்கத்தில் இருந்தது. இரவும் பகலும் தொலைக்காட்சி தான். மதுவும், பாபுவும், அருச்சுனனும் கூட எப்போதும் ஒன்றாகத் திரிவார்கள்.

இந்நேரத்தில் தான் ஒருநாள் மது பார்வதியுடன் தோட்ட வேலை செய்து கொண்டிருந்தவன் மெதுவாகக் கேட்டான்.

"அம்மா கொஞ்சப் பெடியள் போறாங்கள், நானும் போகட்டே"

"எங்கடா"

இயக்கத்துக்கு..." பார்வதி திகைத்துப் போய் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

"எப்படா"

"நாளளக்கு அல்லது இந்தக் கிழமைக்க."

"பிறகு, போனா என்ன?"

"ஏன் எல்லாரும் சொல்லாமல் போகினம். நீங்கள் சொல்லிப் போட்டுப் போ... எண்டதால சொல்லுறன்.."

"பிறகு போகேலாதோ..."

"இப்ப போனா என்ன?"

"தம்பி படிக்கிறான். இப்ப ஐப்பசி வற மாதம் விட்டு அடுத்த மாதம் சோதினை. இப்ப நீ போனா அவனர் படிப்பு அவ்வளவுதான். தேப்பனுக்குப் பதிலாக

இவ்வளவு நாளும் படிப்பிச்சனி. அவன் நாளைக்கு அண்ணன் நிண்டு படிப்பிச்சான் என்று சொல்லமாட்டானே. ஆரூர் போகினம்."

"அதேன் உங்களுக்கு" என்றபடி அப்பால் போனான்.

மது மௌனமானான் இரண்டு நாட்களின் பின் ஊருக்குள் அவன் நண்பர்கள் சிலர் காணாமல் போனார்கள். மது போகவில்லை.

அந்த வருடம் க.பொ.த. பரீட்சை மார்கழியில் நடக்கவில்லை. பின் போடப்பட்டுப் பங்குணியில் தான் நடந்தது. மது ஏனோ தன் நண்பர்கள் போன பிறகு அதைப் பற்றிப் பேசவில்லை.

காலம் வேகமாக நகர்ந்தது. நான்கு நாட்களுக்கொரு ஹர்த்தால். கிழமைக்கொரு பகிஸ்கரிப்பு என ஊர் முழுதும் ஒரு ஒழுங்கில்லை. திடீர் திடீரென எங்காவது இனம் புரியாதவர்களின் மரணச் செய்தி அடிக்கடி ஊரடங்குச் சட்டங்கள் என ஊர் உறைந்து போய்க் கிடந்தது.

பார்வதியின் வளவுக்குள்ளேயே ஒரு சிறு வீடு கட்டிக் காந்தன் தனிக் குடித்தனம் வைத்திருந்தான். மலரும் அண்மையில் தான் குடியிருந்தான். மலரின் கணவன் ஒரு கடை வைத்திருந்தான். குத்தகைக் காணி பெற்று விவசாயமும் செய்தான்.

அமைதியான வாழ்க்கையாகத் தெரிந்தது. கடவுளே இப்படி அமைதியான நீரோடை போல என் வாழ்வு செல்ல வேண்டும் என்று அடிக்கடி இறைவனை வேண்டினான்.

திடீரென பண்டாரிக்குளத்தில் ஒரு கொலையும். இன்று மரக்காரம்பளையில் ஒரு கொலையும் நடந்து விடவே ஊரடங்குச் சட்டம் போடப்பட்டது.

"சரி அப்ப பொலிசுக்காரர் கொள்ளைக்கு வெளிக்கிடுறாங்கள் போல" என்றான் மது.

இந்த நேரத்தில் தான் கபிலனின் மனைவிக்குப் பிரசவ வலி கண்டது. இந்த கபிலன் தான் பார்வதியின் கணவனுக்கு வேலை தருவதாகக் கூறி அவன் வீட்டை விட்டுப் போவதற்குக் காரணமாக நின்றவன். இப்போது அவனுடைய மனைவியை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்ல முடியாது. ஊரடங்கு உத்தரவு இருந்தது. இது முதல் பிரசவமாதலால் பயிற்சி இல்லாதவர்களை அழைத்துப் பராமரிக்கவும் முடியவில்லை. அக்கிராமத்தில்

உள்ள பயிற்சி பெற்ற மருத்துவிச்சி பார்வதி மட்டுமே. மணியத்துக்குச் செய்த அநியாயம் அவனைப் பார்வதியிடம் போக அச்சமுட்டியது. பக்கத்து வீட்டில் இருந்த சிங்களப் பெண்ணான மெனிக்கா... அவனைக் கண்டித்தாள்.

"இந்த நேரம் மாட்டமெண்டு சொல்ல மாட்டாள். நீங்கள் போய் கேளுங்க" என்றாள். பிறகு என்ன நினைத்தாளோ நானே போய்க் கூட்டி வருவதாகப் புறப்பட்டாள். துணைக்குப் பேரனைக் கூப்பிட்டாள். "பியந்தா... பியந்தா... அத்தம்மாட்ட... எண்டக் கோ..."

தன் ஐந்து வயதுப் பேரனைக் கூட்டிக் கொண்டு பார்வதியிடம் வந்தாள். இரவு ஒன்பது மணி. செய்தியைக் கேட்டதும் ஒரு மறுப்புமில்லாமல் உடன் புறப்பட்டு வந்தாள் பார்வதி.

முதல் பிரசவம் தானே சுணங்கும் என்றவள் தேவையான முன் ஏற்பாடுகளைச் செய்தாள். இரண்டு தினங்களின் பின் ஒரு ஆண்குழந்தையைச் சுகமாகப் பெற்றெடுத்தாள் அந்தப் பெண். இரண்டு நாளும் பார்வதி வீட்டுக்கே போகவில்லை. கபிலனிடம் இயல்பாகவே கதைத்தாள். கபிலனின் தாயும் வந்திருந்தாள்.

இரண்டாம் நாள் அதிகாலையில் வீடு வந்தாள் பார்வதி. வீட்டில் அந்த நேரத்தில் படம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நாலைந்து இளைஞர்கள் படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"என்னடாப்பா விடிஞ்சம் முடியல்லயே" யாரும் காதில் போட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவள் குளித்து விட்டு வந்து உடை மாற்ற சிவா தேநீர் கொண்டு வந்தான். படம் முடிஞ்ச சனம் போக நன்கு நிலம் வெளித்து விட்டது.

"என்ன பிள்ள" என்று கேட்டார் கந்தப்பு.

"ஆம்பிளப்பிள்ள"

"ஆருக்கம்மா"

"கபிலண்ணைக்கு"

"அது சரி சுமந்து, நொந்து பெத்தவள் ஆரோ, கபிலண்ணைக்கு பிள்ள பிறந்திருக்காம்" மது நக்கலடித்தான்.

"உதென்னடா விடிய விடிய படம் பார்த்தா இண்டைக்கு பகல் வேலையென்னண்டு செய்யுற..." என்றாள் பார்வதி.

"அம்மா காந்தண்ணை நல்ல நித்திரை" என்றான் சிவா.

"நீ படுக்கயில்லயே..."

"சீ" என்றபடி வெளியே ஓடினான் சிவா. அவன் விடிய விடிய நித்திரை முழித்தாலும் பகலில் படுக்க மாட்டான். மேலெல்லாம் நெருப்பாகக் கொதிக்கும் காய்ச்சல் வந்தாலும் படுக்க மாட்டான். அப்பிடியொரு பிறவி. வேலையிலும் அலுப்பெண்டது கிடையாது.

"ம்... உந்தப் படம் பார்க்கிறதால, வீட்டுக்கு தரித்திரம்" என்றார் கந்தப்ப.

"படம் பார்த்தா தரித்திரம்"

"கொக்கான் வெட்டினா தரித்திரம்"

"பேன் பார்த்தா தரித்திரம்"

"தாயம் விளையாடினா தரித்திரம், வேறு என்ன என்ன... வேற..." சுதன் அடுக்க, "காட்ஸ் விளையாடினா தரித்திரம்" மது தொடர்ந்தான்.

"உண்மையா தரித்திரமேயம்மா?"

"ம்... உந்த விளையாட்டில ஈடுபட்டா எழும்ப மனம் வராது. பாத்தியே ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டா அங்கால இஞ்சால போகேலா எல்லாரும் கூடி உந்த விளையாட்டுத்தானே விளையாடுவினம்."

"ஓ... எங்கட மாமரத்தில ஒரே வெத்தில துப்பல் தான்."

"உப்பிடி பொழுதறியாம விளையாடினா வேலையொண்டும் செய்யேலா. வேலை செய்யாட்டி வருமானம் இல்லை, வருமானம் இல்லாட்டி தரித்திரம்தானே."

"அதுதானே அம்மாவுக்கு எல்லாம் தெரியும்."

"என்னன்டம்மா நீங்கள் உப்பிடியெல்லாம் கதைக்கிறீங்கள்."

"எல்லாம் அனுபவத்தில் கண்டதுதான்."

"என்ன சாப்பாடு... தேடினியள்..."

"உங்க ராத்திரிக் காய்ச்சின சோறு அப்படியே கிடக்கு சம்பல் இடிச்சா காணும்" என்றார் கந்தப்பு.

"பச்சை மிளகாய் சம்பல். நான் மிளகாய் ஆயுறன்" என்று ஓடிய சிவாவை மது மறித்தான்.

"டேய் இன்னும் நாளுக்காயேல்ல" அம்மா... போறானாம்... மது தாயிடமும் கூற பார்வதி நாளைக் கணக்கிட்டாள்.

"முந்த நாள் ரோகினி எண்டா. இண்டைக்கு திருவாதிரை ஆயட்டும்"

"நல்ல தறதறத்த மிளகாயா ஆய்" சிவாவை நோக்கிச் சத்தமிட்டாள். சுதன் தேங்காய் துருவ பத்து நிமிடத்தில் சம்பல் தயார்.

சாப்பிட்ட பின் பார்வதி உறங்கிப் போனாள். பாயை விரித்துக் கொஞ்சம் உடலைச் சரித்தாள். இரண்டு நாளாகத் தூக்கமில்லை. தன்னையறியாமலே உறங்கிப் போனாள். பன்னிரண்டு மணிக்கு எழுந்து முகம் கழுவிக்கொண்டிருக்க கபிலன் வந்தான். ஒரு நாளும் வீட்டுக்கு வராதவன். தயங்கியபடி வரவே கந்தப்பு வரவேற்றார்.

"வா தம்பி உள்ளுக்கு... வா."

"இல்லயண போகோணும் அக்கா... எங்க?"

"என்ன மாதிரி பார்வதி சிரித்தபடி கேட்டாள். ஏதும் பிரச்சினையே. இல்லையக்கா இதைத் தந்திட்டுப் போவமெண்டு..." பொட்டலமொன்றை நீட்டி, சிவா பாய்ந்து வாங்கிக் கொண்டான். அவனுக்குத் தெரியும் அம்மா பிரசவம் பார்க்கப் போனால், அந்த வீட்டிலிருந்து கற்கண்டு, இனிப்பு என்பன வருமெண்டு, பொட்டலம் நிறைய இனிப்பு, ரொபி, கேக்கும் இருந்தது. சிவா வேலி மூலைக்கு ஓடினான். "சேரன்...சேரன்..." சத்தமிட்டுக் கூப்பிடவே சேரன் ஓடி வந்தான். கணிசமான மிட்டாய்களை அள்ளியவாறே இருவரும் நாவல் மரத்தடிக்கு ஓடினார்கள்.

கபிலன் தேநீர் குடித்த பின் புறப்பட்டுப் போனான். "அப்ப வாறணண்ண" என்று கந்தப்புவைப் பார்த்துக் கூறியவன்.

"அக்கா பின்னேரம் வீட்ட வருவியள் தானே" என்று கேட்டான்.

"ஓமோம்.. பின்னேரம் போல வாறன்" என்றாள் பார்வதி. அப்போது

"அம்மா..." என்று கூவியபடி மது வேகமாக ஓடிவந்தான்.

"என்னடா?"

"ஆரோ இயக்ககாரர் தூசணமாக கத்திக் கொண்டு போறாங்கள்" சொல்லி வாய் மூடவில்லை. வீதியில் சடசடவென வெடிச்சத்தம் கேட்டது. அப்படியே உறைந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டனர். ஒரு ஐந்து நிமிடம் கழித்து சத்தமில்லை... மெல்ல நிமிர்ந்த பார்வதி பிள்ளைகளைத் தேடினாள். மது.

"மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

மது... மது... அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து பீறிட்ட ஓலம் அந்த பிராந்தியத்தை உறைய வைத்தது.

ஒரு மனிதன் அன்னை தந்தையரால் உருவாக்கப்படுகிறான். அவனது ஆன்மா அவனால் வளர்க்கப்படுகின்றது. ஆன்மாவில் கொள்கை, இலட்சியம் எல்லாம் அவன் சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பொறுத்து அமைந்திருக்கும். அதற்கு யாரும் தடை விதிக்க முடியாது. ஒருவனது கொள்கையும் இலட்சியமும், வாழ்க்கையும் அவனுடையது. அவனுடைய உடல் அவனைப் பெற்றவர்களுடையது. அது அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. எனவே ஆன்மாவை, உயிரை இழந்த உடலுக்கு அவர்களே உரியவர்கள். இறுதிக்கடன்களை அவர்கள் செய்வார்கள். ஆனால் இது இன்றைய தமிழீழம் இங்கு கொள்ளிக்கும், பட்ட கடனுக்கும் பிள்ளை வளர்ப்பதாக ஒரு அறிஞர் கூறிய மொழி பொய்யாகி, பிள்ளைகளுக்கே மண் போட கண்ணீரோடு காத்திருக்கும் பெற்றோரே நிறைந்து விட்டனர். நான் எனது உழைப்பில் தான் உண்கிறேன். யாருக்கும் அஞ்சமாட்டேன் என்பார் பார்வதி. என்றாலும் நாலுபேர் மதிக்க வாழோணும் என்பார் கந்தப்ப.

'அட எனக்கென்ன நாலுபேர், என்ற பிள்ளையள் நாலு பேரும் ஆளுக்கொரு மூலையில் பிடிச்சா என்ற சவம் தன்ர பாட்டில கடலைக்குப் போகும்' என்பார் அவள்.

"ம்..." பெரு மூச்சொன்று கிளர்ந்தது. பார்வதிக்குத் தலைமாட்டில் கைகொடுக்க வேண்டிய மதுவுக்குச் சுடலையும் இல்லை. துரோகிகள் பயந்து ஓடி வந்தவனை தங்கள் எதிரி என்று நினைத்து சுட்டதுடன், நில்லாமல் உடலைக் கூட அவர்கள் கதறக்கதற, கொண்டு போய் விட்டனர்.

'மது.. மது.. நீ விரும்பினபடி உன்ன விட்டனில்லையே...'. பார்வதி உள்ளுக்குள்ளேயே குமுறிக் கொண்டாள்.

"அவனுக்கு எங்கயோ ஒரு குண்டு காத்துக் கொண்டிருந்திருக்கு... அதுதான் அவனும் சுத்திச் சுத்தி இயக்கத்துகெண்டு வெளிக்கிட்டது" கந்தப்பு முணுமுணுப்பது கேட்டது. அவரால் இதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்வார். "நானும் வேட்டைக்குத் திரியிற காலத்தில எத்தின முறுகசாதிய சுட்டிருப்பன். அந்தப் பாவமெல்லாம் பிள்ளயளைச் சுத்துது. ம... மாதா, பிதா செய்யிறது மக்களுக்கு எண்டுறது பொய்யில்ல.." சில நாட்களில் லட்சுமியை நினைத்தும், சில நாட்களில் பிரமை பிடித்துப் போன நிலையில் சிறையிலிருந்து வந்த பேரனை (பூரணியின் மகன்) நினைத்தும், சில நாட்களில் மதுவை நினைத்தும் புலம்பிப் புலம்பி நிறையக் குடிப்பார். வெறிமுறியும்வரை கத்துவார், பின் சாப்பிடாமலே உறங்கிப் போவார். சுதனும், சிவாவும் முற்றத்து மண்ணில் உறங்கிப் போகும் பேரனை இழுத்தும், தூக்கியும் படுக்கையில் போடுவார்கள். இப்போதெல்லாம் காந்தன் வீட்டுக்கு வந்தால், பேரனுக்கு கசிப்பு வாங்கி வந்து கொடுப்பான். கந்தப்புவுக்கு அவனிடம் பாசம் அதிகம். தான் குடிக்கும் போது அவனுக்கும் ஊற்றிக் கொடுப்பார். பார்வதி கண்டித்தால்

"எடி அவன் வேலை செய்யுறவன். உடம்பு அலுப்பு எடுபடும். எப்பன் குடிச்சா என்ன?" என்பார். பார்வதி இதை பெரிது படுத்தவில்லை. காந்தனின் மனைவி சுந்தரிக்கு இது பிடிக்காது. கந்தப்புவிடம் வாதாடுவாள். "நீங்கள் தான் கெட்டுப் போனியள் அவருக்கு ஏன் பழக்கிறியள்" என்பாள். குடிப்பதால் ஒரு மனிதன் கெட்டுப் போவான் என்பதை கந்தப்பு நம்பவே மாட்டார்.

ஒரு நாள் பார்வதி வயலுக்குப் போய் விட்டாள். ஆம் இப்போதெல்லாம் அவள் பழையபடி உழைக்க வேண்டியிருந்தது. ஒன்று உழைப்பு அவளுக்கு வருவாயைத் தந்தது. மற்றது அவளுடைய துன்பத்தை மறக்கவும் உதவியது. எதுவுமே கடின உழைப்பில் மறந்து போகிறது. ஆம் இனி உழைப்புக்கு நிகர் எதுவுமே இல்லை.

கந்தப்புவுக்கு வயோதிபர் உதவி நிதியாக மாதம் நூறு ரூபா கிடைத்து வந்தது. அன்று அந்தப் பணத்துடன் சின்னப்புதுக்குளம் கிராமத்துக்குச் சென்றவர் நன்கு குடித்து விட்டார். எல்லா குடிகாரரையும் போல அவருக்கும் குடித்தால் தான் எல்லாம் நினைவுக்கு வரும். வரும் வழியில் கோவில்குளம் சந்தையருகே 'புளொட்' தங்ககம் ஒன்று உண்டு. அதனருகே வந்ததும் அவருக்கு பேரனின் நினைவு 'பிச்சக் கொண்டு' வந்தது.

"ட்டேய்... என்னடா மயிர் இயக்கம்... சோத்துப் பார்சல்.

ஏலுமெண்டா... ஆமியோட அடிப்பட்டுப் பார். தூங்கியள் அப்பாவிப் பொடியள சுட்டு. சுட்டு சண்டித்தனம். டேய் நானும் வேட்டைக்காறந்தான். வைச்சா

குறி தப்பாது. என்னெயிற துவக்கப் பறிச்சுப் போட்டாங்கள். வீட்டுக்கு வீடு தூங்கி நாயன்... சிங்களவனோடு காட்டு பாப்பம் உனர் கெப்பர..."

கந்தப்புவின் வெண்கலக்குரல் ஊரைக் கூட்டியது. என்றாலும் இயக்கத்தைப் பற்றி அவர் பேசுவதால். எல்லோரும் தத்தம் வேலைகளுள் புகுந்து கொண்டார்கள்.

முண்டா பனியனுடன் வெளியே வந்தவனொருவன் கந்தப்புவை தாறுமாறாக அடித்துப் போட்டான். தன் மானங் கொண்டு மட்டும் அடித்ததோடு நில்லாமல் வீதியோரமாகப் போட்டு விட்டான். வலது கை வீங்கி கால் முறிந்த நிலையில் கிடந்த கந்தப்புவை ஊரவர் தூக்கவோ, பார்க்கவோ பயந்தனர். மாலை ஆறு மணிவரை கந்தப்புவை காணாமல் போகவே பார்வதி தேடிப் போனாள்.

சைக்கிளில் உட்கார முடியாத நிலையில் கிடந்த கந்தப்புவை உடன் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போகவும் முடியவில்லை. ஆறுமணிக்கு ஊரடங்கு அமுலில் இருந்தது. அருகிலிருந்த ஒரு உழவு யந்திர முகாமையாளரிடம் கெஞ்சி உழவுயந்திரப் பெட்டியில் போட்டு அவரை வீட்டுக்குக் கொண்டு போனபோது அவருக்கு நினைவில்லை. பார்வதி அழவில்லை, ஏனோ மதுவின் மறைவில் கூட அவள் அழவில்லை. மனம் வெந்து குழைந்தது அழ வேண்டும் போல... இந்த அக்கிரமங்களுக்கு முடிவே கிடையாதா?

"அப்பு... என்ற அப்பு..." நாத்தமுதழுக்க அழைத்தாள்.

"ம்..." மென்ற முனகல். "அப்பு காலமயிருந்து சாப்பிட்டிருக்க மாட்டிங்களே... எழும்புங்கோ சாப்பிட..."

மெல்ல சுண் விழித்த கந்தப்பு கையுன்றி எழ முடியாமல் முழங்கை முதல் விரல்கள் வரை வீங்கி நீலம் பாரித்து... கால்கள் ஒரு கால் முறிந்து விட்டது. மற்றக்கால் தப்பி விட்டது. சுதனும், சிவாவும் தலையைத் தூக்கிப் பிடிக்க தலையணையை உயர்த்தி வைத்தாள்.

அப்பு கொஞ்சம் கஞ்சி குடியுங்கோ? கரண்டியும் கையுமாகப் பார்வதி கெஞ்சினாள். கந்தப்பு அவளை நிதானமாகப் பார்த்தார். அவருடைய கண்கள் எங்கோ நிலைத்தன. முன்பொரு நாள் வறுமை. உணவில்லை என்ற நிலையில் கஞ்சி வைக்க வேண்டியதாயிற்று. லட்சுமி! அவர் மனைவி கஞ்சியைக் கொண்டு வருகிறாள்.

"ஏண்டி கஞ்சியே... கஞ்சி குடிச்ச வளர்ந்த உடம்பே இது... ஆங்... பட்டினி கிடந்தாலும் கந்தப்பன் எது... இந்தக் கந்தப்பன் கஞ்சி குடியான்.

வன்னிப்புற கிராம விவசாயிகளுக்கே உரியதான உணவுப் பெருமையது. பச்சையரிசிச் சோறும், தயிரும், மான், மரை, பன்றி இறைச்சியும், வத்துக்குளத்து மீனும், பாலைப்பாணி, இலுப்பப்பாணி, தேன் வகையும், காளான் அல்லையும், கொட்டியும், தேவையான மரக்கறி, இலக்கறி... என்ன குறை? வன்னி மண்ணின் வளம் இயல்பாகவே அங்கு வாழும் மக்களுக்கு கர்வத்தை ஏற்படுத்துவது என்பது நூறுக்கு நூறு உண்மை. கரண்டியில் பருகுவதற்கு வசதியாக, கஞ்சியைக் கையில் பிடித்த போது கந்தப்பு மறுத்ததோடு, இடது கையை ஊன்றி நிமிர முனைந்தார். முதுகில் கை கொடுத்து நிமிர்த்தி விட்டாள் பார்வதி. சிவா தலையணையை ஒழுங்காக வைத்தான்.

அவ்விடத்திலேயே வைத்து முகம் கழுவிய பின் தேநீர் மட்டும் குடித்தார். காரொன்றைப் பிடித்து வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றான். உடனடியாகவே அனுராதபுரம் வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். மிக நெருங்கிய நண்பனான அம்புலன்ஸ் சாரதி சிறிசேனா பார்வதியைத் தேற்றிவிட்டுச் சென்றான். உடனேயே பின் தொடர முடியவில்லை. அங்கு அவளுக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாருமில்லை. மறுநாள் காலை புறப்பட்டு மத்தியானம் போய்த் தந்தையைப் பார்த்தாள்.

கால் முறிந்து கையிலும் நரம்பு பிசுகியுள்ளது என்றார். உடன் எவரையும் நிப்பாட்டத் தேவையில்லை என்றார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர்களின் கிராமவாசியான, மரத்தறையைச் சேர்ந்த மாட்டின் என்பவரின் மகள் மங்கலிக்கா அந்தப் பிரிவில் தாதியாகக் கடமையாற்றுவதாகவும் கூறினார் கந்தப்பு. அந்தப் பெண் மங்கலிக்கா பார்வதியைப் பார்த்து சிரித்து விட்டுப் போனாள்.

ஒரு மாதத்தின் பின் கந்தப்புவை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தனர். கையில் தடியூன்றியபடி அங்குமிங்கும் நடந்து திரிந்தார். கந்தப்பு சுகமாகி வந்தபின் இயல்பு நிலைக்கு வந்தது வீடு. ஆனால் எவ்வளவு நாட்களுக்கு.

சின்னச் சின்ன வெள்ளைத்தாள்களில் தனக்குப் பிடித்தவர்களின் உருவங்களை வரைந்து பார்ப்பது பார்வதியின் ஒரு பொழுது போக்கு. அந்த வார்த்தை தவறாகக் கூட இருக்கலாம். அவளுக்குத்தான் போக்குவதற்குப் பொழுதில்லையே. மனக்குழப்பம் தாங்க முடியாது போய் விட்டால் அவள் ரொம்பவும் துண்டு போவாள். வேலை செய்ய முடியாமல் கைகால்கள் சோர்வடைய எங்காவது தனிமையில் உட்கார்ந்து விடுவாள். வாய் விட்டு அழ முடியாமல் மனமெல்லாம் கனத்து நெஞ்சுக்குழிக்குள் பாரிய

இயந்திரங்கள் வேலை செய்வது போல இரையும் அதிர்வுமாக இருக்கும். சில நேரங்களில் மயங்கி விடுவாள். சிவாவும் கந்தப்புவும் இதைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

"ஒரு மனிசர் கவலையெண்டா... வாய்விட்டு அழோணும்... எல்லாத்தையும் உள்ளூக்க வைச்சா விசராக்கப் போகுது"

"அப்பு அவ இனி அழமாட்டெண்டு சத்தியம் செய்து போட்டா..."

"எப்படா...?"

"அப்பா போன நேரம் மதுவுக்கு சத்தியம் செய்தவ?"

"உவ சத்தியம் செய்யிறதில கெட்டிக்காரி..."

"அப்பு இன்னொண்டு தெரியுமே...?"

"என்னடா...?"

"அம்மா எங்கள் கீறி வைச்சிருக்கிறா..."

"மெய்தானோ...?"

"பொறுங்கோ காட்டுறன்" என்ற சிவா மேசை லாச்சியைக் குடைந்து சில தாள்களைக் கொண்டு வந்தான்.

கந்தப்புவின் முன் ஒவ்வொன்றாகப் பரப்பினான். ஒன்றில் காந்தன் பாடசாலை அடையாள அட்டையைப் பார்த்து வரைந்த பென்சில் ஓவியம். இன்னொன்றில் மது... அவ்வளவு சரியாக வரவில்லை. சுதனைக் கொப்பியிலேயே வரைந்து இருந்தது.

சிவா "இது நான்" என்றான் வாயெல்லாம் பல்லாக.

"உந்த உடைஞ்சு பல்லும் சொண்டும் அப்படியே இருக்கடா" மற்றது சில முகங்கள்... அவற்றுள்... அவை அடையாளமின்றித் தான்தோன்றியாக வரைந்தவை.

திடீரென்ற ஒரு காற்று வீசவே, படத்தாள்கள் பறந்தன. பார்வதி ஓடிப் பொறுக்கினாள். மது வாசலைத்தாண்டி வெளியே விழ, அதை எடுத்துவர

சிவா பறந்தான். மதுவை வைத்து விட்டு சிவாவை எடுக்க ஓடினான். சுதன் சூழன்று சூழன்று மற்றத் தாள்களுடன் விட்டுக்குள்ளேயே சுற்ற, சிவா தொலைவுக்குப் பறந்தான். காற்று சுழித்து சுழித்து அவனை மேலே மேலே... அவன் கைக்கு எட்டவில்லை.

சிவா...சிவா..." வாய்க்கால் வரம்பில் மோதுண்டு விழுந்த பார்வதி அழுத் தொடங்கினாள். சிவா ஓட கந்தப்பு மறித்தார்.

"அழட்டும் விடு.." அவன் காதில் கந்தப்பு கிசுகிசுத்தார். சிவா மௌனமாகப் பார்த்தக் கொண்டு நின்றான். ஓலமாக, குழறலாக, விசம்பலாக, வெறும் கண்ணீராக அவளுடைய துயரங்கள் வடிந்து விழியோரம் காய்ந்து உலர்ந்து கண்களில் கனலேறியது. பொழுது உச்சிக்கு வந்திருந்தது.

"அம்மா வாங்கோ வெயிலாக்கிடக்கு"

"சிவா... சிவா... என்ற குஞ்சு..." மறுபடியும் விசும்ப ஆரம்பித்தாள் அவள்.

"என்னம்மா காணும் அழுதது..."

பார்வதி எழுந்தாள். சிவாவை அணைத்தவாறே வீட்டுக்குள் போனாள். மேசை மீது பாரம் வைத்திருந்த காகிதத்தில் வரைந்த மது அவளைக் கோபமாகப் பார்ப்பது போல... இல்லை... பரிதாபமாகப் பார்ப்பது போல... ஊகும் வேடிக்கை பார்ப்பது போல...

"விசரம்மா... எனக்கு... அழமாட்டெண்ணட்டல்வே சொன்ன நீங்க"

"சுய கட்டுப்பாடு வேணும்"

"ஒருவர் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டா.. அவர் இல்லாத போதும் அதைக் காப்பாற்ற வேணும்" மறுபடி மறுபடி மது. இல்ல நான் காப்பாத்தேல்ல... நீ கேட்ட நேரம் இயக்கத்துக்கு விடுவன் என்று சொன்னான்... நீ கேக்கயுக்க விடேல்ல... நான் பாவி உன்ர ஆசையை நிறைவேற்றியிருந்தா... நீ இப்படி நிராயுதபாணியா... ஏதும் செய்ய முடியாதவனா... ஒரு சாவு உனக்கு வந்திருக்காது... இனி என்ற ஆயுளுக்கும் நான் வேதனைப்பட வைச்சிட்டன்... எல்லாம் என்னால. உன்னைக் கொண்ட பாவி நான்தான்..." தூக்கம் வரும்வரை அழுதாள் பார்வதி. மறுநாள் காலை வழமையான கடமைகளில் ஈடுபட்டாள்.

ஊரெங்கும் இதே பேச்சு. அவரவர் மனங்களில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் வெளியே காட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. காரணம் இந்திய இராணுவம் வெளியேறப் போகும் செய்தியால் அப்பகுதியிலிருந்த 'ரெலோ', 'புளொட்' போன்ற இயக்கங்கள் குழம்பிப் போய் இருந்தன. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் இயக்கத்தால் தொண்டர்படை, தமிழ்த் தேசிய இராணுவம் என்ற பெயரில் சேர்க்கப்பட்ட சிறுவர்கள் அப்புறப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சில பெற்றார் அவர்களை ரகசியமாகக் கடத்தி ஒளித்து வைப்பதிலும் ஈடுபட்டனர். சிலர் தாமாகவே தப்பியும் ஓடினர். ஆனால் பலவந்தமாக இவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்தவர்கள் இப்போது தம்மைக் காத்துக் கொள்ள வழி தெரியாமல் அலைந்தனர். ஓடியவர்களைத் தேடி வினைக்கெடாமல், தாம் ஓடுவதற்கான வழியைத் தேடினர்.

இந்நிலையில் தான், அந்தக் கிராமத்தின் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் சுமார் ஐம்பது, அறுபது பேர்வரை 'புளொட்' இயக்கத்தினரால் கடத்திச் செல்லப்பட்டனர். இவர்களில் சுதனும் அடக்கம், மதவாச்சி வழியாக செட்டிகுளம் முசல் குத்திக் காட்டுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட இவர்கள் இரவோடிருவாக காவலுக்கு நிறுத்தப்பட்டனர்.

முதல் நான் மன்னார் வீதி வழியாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ்வின் உடமைகளைக் கடத்திய போது, நெலுக்குளம் பகுதியில் வைத்து எல்.ரி.ரி.ஈ யினரால் தாக்கி அழிக்கப்பட்டனர். எனவே தான் 'புளொட்' இயக்கம் தன் பாதையை மாற்றியதுடன் இந்திய இராணுவத்தின் பாதுகாப்பையும் பெற்றுக் கொண்டது.

இரவு காவலில் விடப்பட்ட சுதன், ரவி, தேவராஜ், மேலும் நால்வர் ஆயுதங்களுடன் தப்பி ஓடி விட்டனர். காட்டுக்குள் ஓடி விட்ட இவர்களைத்

தேடி 'புளொட்' உறுப்பினர்கள் புறப்பட அதே நேரம் அந்த தங்கத்தை எஸ்.ரி.ரி. யினர் தாக்கினர். இந்தத் தாக்குதலில் அநேகர் கொல்லப்பட்டும், பலர் சிறைபிடிக்கப்பட்டும், விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அந்தப் பிரதேசம் வந்தது. ஆனால் கடத்தப்பட்ட மாணவர் பலர் கொல்லப்பட்டனர். மிகச் சிலரை விடுதலைப் புலிகள் மீட்டு பெற்றோரிடம் ஒப்படைத்தனர். பார்வதியும் சுதனைத் தேடி பலமுறை முகாமுக்குப் போனாள். ஆனால் சுதனைத் தங்களிடம் இல்லையென்று கூறி விட்டனர். மேலும் தப்பியோடியிருக்கலாம் என்று நம்பி பார்வதி அலைந்தாள்.

அப்போதுதான் அன்னலட்சுமி என்ற அந்தப் பெண் ஒரு கடிதத்தை அவளிடம் தந்தாள். திருமதி மணியம் உங்கள் மகன் சுதன் எமது ஆயுதங்களுடன் தப்பியோடி விட்டான். எப்படியும் அவன் வீட்டுக்கு வருவான். ஆயுதத்துடன் ஆளையும் எம்மிடம் ஒப்படைக்கவும். தவறினால் குடும்பத்துடன் அழிக்கப்படுவீர்கள். இப்போது நாங்கள் இல்லாவிட்டாலும், எப்படியும் மீண்டும் வருவோம். உடன் சுதனையும் ஆயுதத்துடன் சரணடையச் செய்யவும்.

இப்படிக்கு,

வாசன்.

கடிதத்தை பலமுறை படித்த பார்வதி பற்களை நொறுமினாள். 'அவங்கள் தான் சரி' இவரட்ட சரணடைய அவனென்ன பேயனே' என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். அவளுக்கு அந்தப் பகுதிக் கிராம மக்களையெல்லாம் ஓரளவுக்குத் தெரியும். சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு நாள் முழுதும் அலைந்தாள். மிக நம்பிக்கையானவர்களிடம் சொன்னாள். "வழி தவறி வருவார்கள். காப்பாற்றுங்கள்". பாவற்குளம், நேரியகுளம், போன்ற இடங்களில் தேடினாள். இரவான பின்பே வீடு வந்தாள். கந்தப்பு எதுவுமே கேட்கமாட்டார். தான் ஏதாவது கேட்டு மனத் துயரைக் கூட்டிவிடுவேனோ என்று பயம்.

மூன்று தினங்களில் முற்றாகப் புளொட் வெளியேறி விட்டது. அவர்கள் எங்கும் காணப்படவில்லை. நாலாவது நாள் காலை சுதன் வவுனியா நகரில் ஒரு பிச்சைக்காரனைப் போல, சாரம் கிழிந்து, மெலிந்து, தலைமயிர் பறக்க வந்து இறங்கினான். ஆளை அடையாளம் தெரியவில்லை. பூரணியின் இளைய மகன் பாடசாலைக்குப் போனவன். பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் இவனைக் கண்டான். கோவில்குளத்தின் நிலை ஆபத்தானது என கருதி தன் பள்ளித்தோழன் ஒருவன் வீட்டில் சுதனை ஒளித்து வைத்தான். கேள்விப்பட்டதும் பார்வதி ஓடிப் போனாள்.

"காலம் உந்தப் பல்லியடிச்சது, எனக்கொரு சந்தேகம் உது ஏதும் நல்லதுக்குத்தான். சொல்லும்" என்றார் கந்தப்பு.

"ஏழு நாளா சாப்பாடில்ல, மோட்டையில் தண்ணி குடிக்க நடந்து, நடந்து வழி மாறும், திரும்பித் திரும்பி ஓரிடத்துக்கே வருவம், வழியில ஆளை அடிக்கப் பாத்தது. தப்பிட்டம். எங்கட கையில துவக்கு வயித்தில பசி, முன்னுக்கு மயில் ஒருவருக்கும் சுடத் தெரியா... விழாங்காய சப்பினம்... புத்தளத்துக்குப் போகப் பாதை தெரியும் எண்டான் ஒருவன். அவன் நாள் முழுக்க நடத்திப் போட்டு, வழிமாறிப் போச்செண்டான். கடைசியா ஒரு முசலிம் கிராமம். ஒரு பெரியவர் கூட்டிக் கொண்டு போய் எங்கட கதையக் கேட்டார். பிறகு அவர் தான் விடுதலைப் புலியளட்ட விட்டு ஆயுதங்களைக் குடுத்துப் போட்டு வாரம். எல்லாரையும் விடயில்ல நாங்கள் பள்ளிக்கூடம் போற நாலுபேர் தான் வந்த நாங்கள்."

சுதன் கொஞ்ச நாளா தாங்கள் தப்பி வந்த வரலாற்றை நண்பர்களுக்கெல்லாம் சொல்வான். கிராமமே வெறிச்சோடியிருந்தது. ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் மரணம் அல்லது உயிருடன் பிள்ளைகளைப் பறி கொடுத்தவர். இராணுவத்தால் சுடப்பட்டவர். இப்படியே நாடு சோகமாகி விட்டது.

எண்பத்தொன்பது ஆனி மாதம் பதினேழாம் திகதி தொடங்கிய சோகம். வாலிபர்கள் தமிழ்த்தேசிய இராணுவத்துக்காகக் கடத்தப்பட்டனர். அன்றிலிருந்து பாழ்பட்ட நகரமாக தமிழீழம் மாறியது. வீதிகளில் பெண்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று ஒப்பாரி வைக்கும் காட்சி எங்கும் தெரிந்தது. கரிய நிற உடையணிந்த இயக்கம் ஒன்று அதுவே நாகரிகம் என்று ஊரிலுள்ளோரும் கரிய உடை அணிவது அதிகரித்தது. வாலிப நெஞ்சங்களில் கருமை முக்கிய இடம் பிடித்தது.

பக்கத்தில் குடியிருந்த காந்தனின் மனைவி சுந்தரிக்கு அழகான நீண்ட கூந்தல். கறுப்பு அரைப்பாவாடை அணிந்து தலைமயிரை விரித்து விட்டு இரு கன்னப்பகுதிக்கும் 'கிளிப்' சொருகியிருந்தாள். மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு வந்து பார்வதி வீட்டு முற்றத்தில் பலா மர நிழலில் இருந்த சுதனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தாள். சுந்தர்ப்புவும் இருந்தார். "பாஞ்சாலி சபதம் முடிக்காம, கூந்தல் முடிக்கயில்ல, அவள் தலைவிரி கோலமாகத் திரியத் திரியத்தான் நாடழிஞ்சது." சிவா நிமிர்ந்து பார்த்துச் சிரித்தவன்.

"அப்பு, அப்ப சரஸ்வதி, பார்வதி, லட்சுமி எண்டு எங்கட கடவுள் எல்லாம் தலைவிரிச்சிட்டுத்தானே நிற்குது."

"அப்படிக்கேளடா எண்டான் சுந்தரி" சுந்தரி தன் மகனைத் தன் மடியில் வைத்திருந்தாள். பார்வதியும் அவ்விடத்தில் வந்த உட்காரவே, சுந்தரி நகர்ந்து அவளருகே இருந்தாள். பார்வதி சுந்தரியின் தலையில் பேன் பார்க்க ஆரம்பித்தாள்.

"சனியன் குடி கொண்டாத்தான் கருப்பு வேகம் கொள்ளுற"

"சும்மா விடுங்கோ இப்ப தமிழனை சனியன் பிடிக் கேல்ல அதமங் கொண்டாடுறான்" என்றாள் பார்வதி.

"நீ ஏன் தமிழனெண்டு கதைக்கிறாய். ஒவ்வொருத்தன் செய்யிறதாக்கு."

பார்வதி சுந்தரியின் தலையில் இருந்து பெரிய மொழியன் ஒன்றைக் குத்தினாள். "உதுதான் ஓடி ஓடிக் கடிச்சது" என்ற சுந்தரி... காதடியைச் சொறிந்தாள். பரபரவென்று மயிரைக் கோதியவாறே கையை காதோரம் கொண்டு போனாள் பார்வதி.

"தங்கு.. ஓட்டுக் குஞ்சு உவன் காந்தன்ர தலையிலும் பேன் கிடக்கும்."

"பின்ன...? ஞாயமாக் கிடக்கு.. பாக்க விட்டாத்தானே" என்றாள் சுந்தரி.

"டேய் சிவா... உதில போய் பத்துச்சேத்துக்கு சுண்ணாம்பு வாங்கியாவன்" என்றார் கந்தப்பு.

"எனக்குப் பத்திச்சாம்"

"எட இல்லையடா... இவளதான் கிடக்கு."

"ரீங்ரீங்... ரீ...ங்... ரீங் ரீங்" இரண்டு கைகளையும் சாரதிபோல் முன்னே பிடித்து காரோடுவது போல திரும்பினான். "ரீங்... ரீங்...ரீங்..."

"என்னடா அது?"

"என்ற வஜிரோ திரும்புது. "ட்றீம்... பஜிரோ கடைக்கு ஓடியது.

அது தை மாதம் திடீரென்று ஒரு நாள் கோவில் குளம் கிராமத்தையும், சுற்றாடலில் இருந்த கிராமங்களையும், புலிகள் வளைத்துப் பிடித்தனர். மிஞ்சி இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக ஒளித்திருந்த விரைதிகள் பிடிபட்டதுடன் அந்தப் பகுதி எங்கும் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தது. பார்வதிக்கு மட்டுமல்ல அநேக மக்களுக்கு நிம்மதி, ஆனால் விரைவிலேயே இரண்டாம் கட்ட ஈழப்போர் தொடங்கியது. திடீரென வவுனியா நகரம் போர்க்கோலம் பூண்டது.

"ம்..." இப்பிடி திடீரென்று புலியளுக்கும், ஆமிக்கும் சண்டை வருமெண்டு எதிர்பார்த்தது தானே. ஆனா வவுனியாவுக்குக் கடைத்தெருவுக்குக் கூட போக ஏலாம வருதெண்டு கண்டதே..." கந்தப்பு மிகவும் அங்கலாய்த்தார். ஊருக்குள் அவரைப் போன்றவர்கள் மிகவும் கஸ்டப்பட்டார்கள்.

"சாய்க்... வாய்க்க போட வெத்தில இல்லாம..."

"சாப்பாடில்லாட்டியும் இருக்கலாம் வெத்தில போடாம இருக்கேலா."

சிவர் மாற்று நடவடிக்கைகளில் இறங்கினார். துளசி இலை வெற்றிலையாக மாற, தென்னங்குரும்பைகள் பாக்கின் இடத்தை நிரப்பின. மற்றது சாராயம்... கசிப்புக்காரணும் வர மாட்டான். வைத்தியசாலைக்குப் போக முடியாது. மேற்கே நெலுக்குளம், வடக்கே தாண்டிக்குளம், கிழக்கே சின்னப்புதுக்குளம், எல்லையாக நகரத்தில் ஆமி நிலை கொண்டான். மக்கள் வெளியேறி ஓமந்தையிலும், அதற்கப்பாலுமாக இடம் பெயர்ந்தனர்.

'நிண்டது நிக்க' சண்டை தொடங்கியதால் சனத்துக்கு மிக அலைச்சலாகி விட்டது. வவுனியா விமானத் தளத்தில் புதிய புதிய விமானங்கள் வந்திறங்கின.

"உது இந்தியனாமியினர் ஊத்தைப் பிளேன் (உருமறைப்பு செய்யப்பட்டது) என்றான் சேரன். சிவாவுக்கு சந்தேகம் அப்ப உது ஆற்ற சீனாக்காறன்றயே" அது வெளியேறி வவுனியாக் குளத்தின் மீது பீப்பாக் குண்டுகளைப் போட்டு விட்டன.

உலங்கு வானூர்தியும் பல பக்கமும் சுட்டது. காது வெடிக்கும்படியான எறிகணைச் சத்தம். சனம் பாத யாத்திரையாகவே ஓமந்தைக்குப் போயினர்.

ஓமந்தையில் இருந்து கல்மடு, பூவரசன்குளம், அப்படியே மடு தேவாலயம், அங்கிருந்து விடத்தல் தீவு, அப்படியே இந்தியாவென்று சென்றனர். ஆசிகுளம், கோமரசன்குளம், மருதன்குளம், சமளங்குளம், போன்ற கிராமங்கள் அசையவில்லையென்றே கூறலாம். கோவில்குளம் விமானத்தளத்தின் அருகில் இருந்ததுடன் விமானத்தள விசாலிப்பு, இராணுவம் இரவில் அயல் வீடுகளைத் துளாவுதல், வெடியோசை போன்றவற்றால் கலவரப்பட்டு வெளியேறினார்கள். அனேகமாக விமானத்தளத்தின் பின்புறமாக அமைந்திருந்த தச்சன்குள கிராமவாசிகள் முற்றாக வெளியேறி, கோவில்குளம் பாடசாலையில் வந்து தங்கியிருந்தனர்.

காரணம் ஒருநாள் ஆடு மேய்க்கச் சென்ற அறுபது வயது மூதாட்டியொருவர் சிங்களப் படையினரால் மிக மோசமான பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதுடன், மேலும் ஒரு பதினொரு வயதுச் சிறுமியும், ஒரு காப்பிணிப்பெண்ணும் இந்நிலைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். அந்தப் பெண்ணின் கணவனும் பலமாகத் தாக்கப்பட்டு பற்றைக்குள் வீசப்பட்டான்.

வவுனியா நகரின் தெற்கே உள்ள கோவில்குளத்திலிருந்து மக்கள் சாரி சாரியாக ஆடுகள், மாடுகள், வண்டிகள், சகிதம் குழந்தைகளையும் கொண்டு வெளியேறி சின்னப்புதுக்குளம் மில் வீதியால் வவுனியா குள வெளியால் இறங்கி நடந்தால், வவுனியாவின் வடக்குப் புறத்தேயுள்ள பூந்தோட்டம் என்னும் கிராமம், வெறும் வண்டிப் பாதையூடாக இக்கிராமத்தையடைந்து அங்கிருந்து மகாரம்பைக்குளம், தம்பனைச்சோலை, சாந்தசோலை என்னும் கிராமங்களைக் கடந்து யாழ் கண்டி வீதியைப் பேயாடிகூழாங்குளத்தில் சந்திக்கலாம். அங்கிருந்து வடக்கே மூன்று மைல் ஓமந்தை. கோவில்குளத்திலிருந்து நேராக ஓமந்தை ஒன்பது மைல், ஆனால் இப்போது வரும் நடைபாதை ஒரு பதினாறு மைல் வரும்.

வவுனியா குளவெளியில் கிழக்கே காட்டு மாங்குளம் இராணுவ முகாம், தென் மேற்கே வவுனியா பிரதான இராணுவமுகாம், நகரமும் இருந்தன.

அங்கே சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது. இந்த ஆபத்தான பாதையைக் கடந்து மக்கள் போகும்போது எறிகணைத் தாக்குதலிலும், விமானக் குண்டிலும் மக்கள் இறந்ததுண்டு. காயம் பட்டால் இதே வழியாகச் சென்று தாண்டிக்குளம் மரக்காரம் பளை ஊடாக, நெலுக்குளம் மன்னார் வீதி வழியே பூவரசங்குளம் வைத்தியசாலை தான். நான்கு பிரசவக் கட்டிடங்களும், எட்டு நோயாளருக்கான கட்டிடங்களும் மட்டுமே அங்கு உண்டு. ஒரே ஒரு மருத்துவர், ஒரு மருத்துவிச்சி, ஒரு மருந்து கலப்பவர்.

அது பரவாயில்லை. ஓடாமல் ஊரோடு நிற்கும் மக்களின் நிலை மிக பரிதாபம். சீனி இல்லை, மண்ணெண்ணெய் இல்லை, சாதாரண பாவனைப் பொருட்கள் எதுவுமில்லை. பெரிய முதலீட்டாளர்கள் நகரக் கடைக்குச் செல்ல முடியவில்லை.

பார்வதி எப்போதுமே தேவைக்கு மேல் பொருட்களை வாங்குவதில்லை. நெல் மூட்டையில் இருந்தது. அது தவிர மற்றப் பொருட்கள் மிக அவசியமாகத் தேவை. சொல்லி வைத்தாற் போல கையிருப்பில் பணமும் மிக சொற்பமாகவே இருந்தது. இன்னும் ஒருநாள், இருநாள் தாக்குப் பிடிக்கும்.

"என்ன தொழில் செய்யிற"

"எதைச் செய்தாலும் விக்க வேணும். சரி இப்ப காசிருந்தாலும் பொருள் வேணும் எல்லோருடைய கவலையும் அதுவாக மலருடைய கடைசி மகள் வந்து 'விக்கா தாங்கோ' என்று அடம்பிடித்தாள். பார்வதியின் வீட்டில் எது குறைந்தாலும், சிறு பிள்ளைகளின் தின் பண்டங்கள் குறைவதில்லை. கந்தப்புவுக்கு காலைத் தேநீருடன் ஏதாவது கொறிக்க வேண்டும். சண்டை தொடங்குவதற்கு முதல் நாள், இல்லை அன்று தான் அந்தப்பகுதி 'ஏரியாக்காப்பிள்ளை (பிரதேசப் பொறுப்பாளர்) நளாயினியும், செண்பகாவும் வந்திருந்தனர். அவர்களுக்கென பிஸ்கட் வாங்கப் போய் ஒரு கிலோ பையாகவே வாங்கி வைத்திருந்தாள். கந்தப்பு அதை தன்னுடைய பெட்டியில் வைத்திருந்தார்.

"இஞ்ச வாம்மா" என்று பூட்டியைக் கூப்பிட்டுக் கொடுத்தார். மலருடைய கணவன் கரன் முன் சந்தியில் கடை வைத்திருந்தான். திடீரென்று முன்பொரு நாள் வந்த இந்திய இராணுவம் கடையைக் கொள்ளையடித்ததுடன், அவளையும் தாறுமாறாக அடித்து கையை முறித்துப் போட்டனர். அவனுடைய தம்பி ஒரு விடுதலைப் புலியாக இருந்தது தான் காரணம். நல்ல வேளையாக மலர் ஒழித்துக் கொண்டாள். அதன் பிறகு கடையை மூடி விட்டார்கள். தோட்டம் செய்வதுடன் நின்று விட்டனர்.

அவர்களுடைய பலாமரத்தில் பெரியதொரு பழம் பழுத்திருந்தது. அதை வெட்டி எல்லோரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்க. ஒருவர் முற்றத்தில் வந்து நின்றார். முன் ஒரு போதும் அவனைக் கண்டதாக பார்வதிக்கு நினைவில்லை.

"அக்கா... கந்தப்பு வளவு..."

"இதுதான் ஆர்வேணும்?"

"பார்...வதி...யக்கா" கையைத் துடைத்தவாறே வந்த பார்வதி, "வாங்கோ... உள்ளுக்கிருங்கோ...என்னவேணும்?" என்றாள்.

அவன் சைக்கிளால் இறங்கவில்லை. "அக்கா கிட்ட வாங்கோ" என்று அழைத்தான். பார்வதிக்கு விசயம் புரிந்தது.

அவள் கிட்டப் போக சிவா கையிலெடுத்த பலாச்சளையுடன் போனான்.

"போயிருந்து தின்னடா..." என்று அவனை அட்டடியவள், அவன் சொன்ன விடயத்தைக் கேட்டதும் "நில்லுங்கோ 'டக்' கென்று வாறன்" என்று 'டக்'கென்றே புறப்பட்டுப் போனாள்.

"இண்டைக்கு கற்கண்டோ, சாக்கரையோ வரும்" என்றான் சிவா.

"இன்னும் நாளிருக்குங்கோ... உந்த செல்லடிக்க அடிக்க பிள்ள பயந்தபடியே அதிர்ச்சியிலயே வலி துவங்கிட்டுது" விமானத்தளத்தின் அருகே அதன் எல்லையிலேயே இருந்தது அந்தப் பெரிய வீடு. இரண்டு நகைக்கடைகளுக்குச் சொந்தக்காரர்கள்.

"திடீரென சண்டை வந்திட்டுது. இல்லாவிட்டால் யாழ்ப்பாணம் கொண்டு போயிருக்கலாம்."

"வாகன ஓட்டமில்லையே" என்றாள் பார்வதி.

"எங்களட்டக் கார் நிக்ருது." பேசிக் கொண்டே வேலை பார்க்க விரைவாகவும், சுகமாகவும் ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

வேலைகளை முடித்து அவள் புறப்பட வீட்டுக்காரர் ஒரு பொட்டலத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து அவளை மரியாதையாக வணங்கினார்.

"என்ன இது" என்றாள் அவள்.

"கொண்டு போங்கோ. முப்பத்தொண்டுக்குத்தான் செய்யுற. ஆனா நிலமை சரியில்ல... நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் போட்டாலும் கடன் பாருங்கோ"

பார்வதி நன்றியுடன் பெற்றுக் கொண்டாள். எத்தனையோ ஏழைகளுக்கு இலவசமாகச் செய்யும் சேவை. இவர்களிடம் வாங்குவதில் தவறில்லை. அத்தோடு இப்போது அவளுக்கு அது தேவை. ஒரு சேலையும் நூற்றைம்பது ரூபா கொண்ட ஒரு உறையும்., அழகாக பொட்டலம் கட்டப்பட்டிருந்தது.

மலருடைய கணவன் வந்தான். கந்தப்புவுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"சின்னக்குளம் சங்கக்கடையில மா, அரிசி மட்டும் குடுக்கினம். கூப்பனுக்கு வாற மாத சாமானும் சேத்து தருகினமாம்" என்றான்.

"தோட்டத்தில ஆய வேண்டிய கத்தரிக்காய், கறிமிளகாய் எல்லாம் முத்துது. கொண்டே சந்தியில வைச்சு விக்கலாம் எண்டு பாக்கிறன்"

அப்பகுதி விவசாயிகளின் உற்பத்தி சிங்களவர்களினாலேயே பெருமளவு கொள்வனவு செய்யப்படுகின்றது. 'கெபிரிபொலாவ சந்தைக்கும், மதவாச்சி, அநுராதபுரம் போன்ற ஊர்களுக்கும் ஏராளமான மரக்கறி போகும். மன்னாருக்கும் இங்கிருந்து தான் போகும். இப்போது சந்தையில்லாததால் விவசாயப் பொருட்களும் தேங்கின.

"என்ன தம்பி... சின்னக்குளம் சந்தியில் சிங்களவர் வந்து மரக்கறி எடுத்தவங்களாமே" என்று கேட்டார் கந்தப்பு.

"அவங்களுக்கு தினமும் லொறிகக் கணக்கில கொண்டு போனவங்களுக்கு... இப்ப ஒரு கிழமையா... ஒண்டும் போகேல்லத்தானே"

"எல்லாரும் குடுக்கேல்ல...பெரிய தோட்டக்காரர்தான் போட்டவங்களாம்."

"நாளைக்கு நான் கொண்டு போய்ப் பாக்கப் போறன்" என்றான் கரன்.

மறுதினம் கொண்டு போன கத்தரிக்காயை விற்றான். மாலையில் இரண்டு கடையில் திரிந்து சீனி, வெற்றிலை, பாக்கு போன்றவற்றை வாங்கினார்கள். இரவில் பல குடும்பங்கள் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து படுத்தார்கள்.

பார்வதி, மகள் மலர், மகன் காந்தன் ஆகியோருடைய குடும்பங்கள் அவசரகால நிலையைப் பொறுத்து ஒரே உலைச் சமையலாகி விட்டது. அடுத்த சில நாட்களில் கரன் பார்வதியிடம் சொன்னான்

"நானும் சந்தியில சில்லறை யாவாரம் செய்யலாம் எண்டு பாக்கிறன்."

"ம்... செய்யலாம் தான் கவனம் ஆமி வந்திடுவான்."

"ஓமந்தை பூந்தோட்டம் பகுதிச் சனமெல்லாம் வருது..."

"சிங்களவரும் மடுக்கந்த, அட்டமஸ்கட, காட்டுமாங்குளம் எல்லாம் இஞ்சான் வறாங்கள் சாமான் வாங்க."

"சரி செய்யில் செய்யுங்கோ..."

"கன நானுக்குப்பின் துவங்கிறன் கைவியளம் தாங்கோ" என்றான் கரன். பார்வதி வீட்டுக்குள் போய் நெல்மணிகளும், பூவும், காசும், நூற்றியொரு ரூபாவும் ஒரு வெற்றிலையில் வைத்து எடுத்துக் கொண்டு வாங்கோ" என்றாள். சுவாமி படத்தின் முன் வணங்கி இரு கைகளாலும் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான் கரன்.

"யாவாரம் பிழையில்ல" என்று கருத்து வர இதே சந்தையைக் கோவில்குளம் சந்தைக்கு கொண்டு போகுமாறு பொலிஸ் வந்து சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

கோயில்குளம் சந்தைக்கு மண்ணெண்ண, பற்றறி, சீனி மூடை என்பனவும் கசிப்பும் சிங்களவர் கொண்டு வந்து மொத்தமாக விற்பனர். கசிப்புக் கடைகள் பகிரங்கமாகவே திறக்கப்பட்டிருந்தன.

கரன் மரக்கறி விற்க முதல்நாள் மாலையே பார்வதி மரக்கறிகளைத் தோட்டங்களில் கொள்வனவு செய்து கொண்டிருந்தாள். சிவா ஒரு பத்து மணிக்குத் தேநீர் கொண்டு போவதுடன் அத்தானுக்குத் உதவியாக நிற்பான். சுதன் 'புளொட்' காறரிடம் தப்பி வந்தவன் என்பதால் அவனை யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டிருந்தான். இப்போது நிலமை மோசமாகி, வாகன ஓட்டமில்லை. சுதனை மீண்டும் கொண்டு வர முடியவில்லை.

"ஏதும் நடந்தாலும் எல்லாரும் கிட்ட இருக்கிறதான் நல்லது, நான் சைக்கிள்ள போய் பாக்கப்போறன்" என்றாள் பார்வதி.

"யாழ்ப்பாணம்... சைக்கிள்ள போகவோ... கரன் மறுத்தான்.

"அப்பிடியெண்டா நான் போறன் நீங்கள் கடையைப் பாருங்கோ"

"... .."

"இடத்த விட்டா பேந்து பிடிக்கேலா"

"சரி" என்றாள் பார்வதி கரன் யாழ்ப்பாணம் போய் விட்டான். அவள் மிகவும்

பிரபலமாகியிருந்தாள். கூலி வேலை செய்தவள், இன்னும் மருத்துவாதியாக, பேச்சாளராக, என்றெல்லாம் அவளைத் தெரியாதவர்கள் இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

பேச்சு வார்த்தை நடந்த இடையில் எழுச்சிப் பேரணி அது இது என்று அரசியலிலும் இறங்கியிருந்தாள். அவளைச் சந்தையில் மரக்கறி வியாபாரியாகவும் மாற்றியது இயற்கை. அவளைத் தெரிந்தவர்கள் அவளிடமே பொருட்களை வாங்கினார்கள். சந்தைக்கு வரும் பொருட்களைப் போட்டியிருந்தாலும் சலபமாகக் கொள்வனவு செய்ய முடிந்தது. மத்தியானம் ஒரு மணிக்கே சாக்கை உதறிச் சைச்சினில் கட்டி விடுவாள். அவளுக்கு சிங்கள நண்பர்களும் இருந்தனர், அந்த இக்கட்டில் சிங்களப் பெண்ணொருத்திக்குக் குறைப் பிரசவம். காட்டு வழியாக ஆமிக்குத் தெரியாமல் (2ஆம் கட்டையில் கஜபா ரெஜிமெண்ட் முகாம் இருந்தது) அட்டமல்கட கிராமத்தில் வைத்து அதைப் பராமரித்து தாயைக் காப்பாற்றினாள்.

கரன் ஐந்து தினங்களின் பின் சுதனுடன் திரும்பி வந்தான், மீண்டும் கரன் சந்தைக்குப் போனான். இப்போது தான் ஈற்பெரியகுளத்தில் மாட்டுத் தரகன் 'ராஜா' என்பவனுடைய வீட்டில் 'புளொட்' காற்ர் மறைந்திருப்பதாக அவளுக்கு நம்பத் தகுந்த செய்தி கிடைத்தது. சுதனை நினைக்கக் கவலையாக இருந்தது.

"உவனை மட்டுமெண்டாலும் பாட்டியோட கொண்டே விடுங்கோ" என்றாள் சுந்தரி. ஆனால் மறுநாள் அதிகாலையிலேயே வியாபாரத்துக்குப் போன கரனுடன் சிவாவும் போய் விட்டான்.

"சரி மத்தியானம் போவம் உடுப்புகளை எடுத்து வை" என்றாள் பார்வதி. ஆனால் அன்று பத்து மணிக்கே தெற்கே ஆலடி ஒழுங்கையாலும், மேற்கே மில் ஒழுங்கையாலும், வடக்கே சின்னப்புதுக்குளம் வீதியாலும் ஆமி புறப்பட்டுச் சந்தையைச் சுற்றி வளைத்தான். சிவா சந்தையிலிருந்து பணத்தை மட்டும் அள்ளிக் கொண்டு முன்புறமாக அதாவது கிழக்குப் பக்கம் தெற்கிலுப்பைக்குளம் வழியாக தப்பி வீடு வந்தான். அவனுடன் மேலும் சிலர் பார்வதி வீட்டில், கிளிநொச்சி, பூவரசங்குளம், கல்மடு போன்ற இடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்தார்கள்.

பார்வதி வீட்டின் முன் ஒரு வளவு, கரனின் தோட்டம் அதனையடுத்து வருவது ஆலடி ஒழுங்கை, இது கோவில்குளம் பிரதான வீதியில் இருந்து மேற்கே கண்டி வீதியை மூன்றாவது மைல் சந்திக்கும். கோவில் குளம் பிரதான வீதி ஆலடியில் திரும்பி நூறுயார் போனதும் வலப்புறம் பிரதான

விமானப் படைத்தளமும், ஓடுபாதையும், இடப்புறம் குடிமனைகளும் உண்டு. குடிமனைகளின் பின்புறம் காடு இதுதான் தச்சன்குளம்.

சாரிசாரியாக அந்த வீதியில் ராணுவம் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. பார்வதி சிவாவையும், சுதனையும் கூட்டிக் கொண்டு தப்பி வந்த மற்றவர்களுடன் இராணுவ முகாமின் பின்புறமுள்ள காட்டுக்குள் போனார். மாலை மூன்று மணிக்கு இராணுவம் சந்தைப் பகுதியில் பிடித்த இள வயதுத் தமிழர்கள் சுமார் இருநூறு பேரைக் கொண்டு சென்றனர். அவர்களில் கரனும் இருந்தான். எரியுண்டும், உடைக்கப்பட்டும் கிடந்த வவுனியா நகரைக் காட்டிய பின் வவுனியா மரக்கறிச் சந்தையின் பின் புறம் எல்லோரும் வரிசையாகச் சுவருக்கு முகத்தைக் காட்டி, கைகளை உயர்த்தி நிற்கும்படி கட்டளையிட்ட பின்னர், மாலை ஆறு மணிக்குப் பின் பத்துப் பன்னிரண்டு பேரைத் தவிர மற்றவர்களை ஆடு மாடுகளைப் போல "திரும்பிப் பாராமல் ஓடுங்கள்" என்று அடித்து விரட்டினர். கரனும் ஓடி, வந்தான். சுதனை இனி அங்கே வைத்திருப்பது சரியில்லை, அரிசி, மரக்கறி, உடுப்பு போன்றவற்றைக் கட்டி சுற்றுப்பாதை வழியாக சுதனையும், சிவாவையும் பூவரசன்குளத்திலுள்ள சுந்தரியின் பாட்டி வீட்டுக்கு கூட்டிச் சென்றாள். அவள் பார்வதியின் ஆத்ம சினேகிதியும் கூட.

பார்வதியைக் கண்டதில் சின்னம்மாவுக்கு பரம சந்தோசம். மரைவற்றல் கறியும், அவளுக்கும் பிடித்த வட்டுக்காய் சுண்டல், குருவித்தலை பாகற்காய் குழம்பு, பச்சயரிசிச் சோறு என்ற ஒரு நல்ல சமையல் நடந்தது.

அத்துவானக் காட்டின் நடுவே சுமார் இருபது குடும்பங்கள் வரை அங்கு வசித்து வந்தனர். சின்னம்மாவும், கணவனால் கைவிடப்பட்ட அவள் மகள் பாமாவும். பேத்தி ரதியும் அங்கு தனித்தே வாழ்ந்தனர். மிக ரம்மியமாக இருந்தது. சூழல் மயில்கள் முற்றத்தில் குவிந்து குவிந்து தானியங்கள் பொறுக்கின. மர அணில்கள் 'கிட்றீச் கிட்றீச்' என்றழைத்து விட்டு துள்ளியோடின. காட்டுக் கோழிகள் ஒன்றையொன்று துரத்தின. ... பல்வேறு பட்சிகளின் கானம் செவியை நிறைத்தன. தேவையற்ற சந்தடிகள் இல்லை. இங்கேயே தங்கி விடலாமா? என்றிருந்தது பார்வதிக்கு. விளக்கு இல்லை. மாலையிலேயே அவர்கள் சாப்பிட்டு விட்டனர். பார்வதி கொஞ்சம் பழக்க தோசம் பொறுத்துச் சாப்பிடுகிறேன் என்றாள்.

பெரிய பெரிய வீரைக் குற்றிகளைச் சேர்த்து முற்றத்தில் பெரிய தீ மூட்டம் போட்டு விட்டனர். அந்த வெளிச்சத்தில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பழைய நினைவுகள், புதிய நிலைகள், எதிர்காலம், அண்மையில் படித்த நல்ல புத்தகங்கள். பார்த்த நல்ல படங்கள், பாடல்கள். அரசியல் நிலைகள், விடுகதைகள், புதிர்க்கணக்குகள். நகைச்சுவை நாடகங்கள் என இரவு ஒரு

மணியாகியும் இருவரும் உறங்கவில்லை. சிவா லேசாக எழும்பிப் பார்த்தான்.

"என்ன...? இன்னும் புராணம் முடியேல்லயே?" சின்னம்மா சிரித்தாள். இனி பேச்சு அவனைப் பற்றியது.

"இந்த... சுள்ளன அழிக்க கொஞ்சபாடே பட்டது."

"இப்பவும் உவையக் காப்பாத்திறதிலதானேவாணாள் போகுது. ம்... அப்பிடியும் ஒண்டைக் காப்பாத்தேலாம போச்சு..."

"சரிசரி இப்ப அதையேன் நினைக்கிறாய்."

"ஒரு நோய் நொடி வந்து... பாய்படுக்கையில் கிடந்து... போறது வேற விசயம். இது நிண்டது நிக்க துடிக்கப் பதைக்க..." பார்வதியின் குரல் தேய்ந்தது. "ம்... அவனர் காலம் அவ்வளவுந்தான் விடு..."

மேற்கொண்டு இருவரும் மெளனமாகி உறங்கிப் போனார்கள்.

காலையில் பக்கத்து வீடு ஒன்றிலிருந்து பால் போத்தலுடன் ஒரு வயதான பெண் வந்தாள். "நீங்கள் வந்திருக்கிறியள் என்று பேரன் சொன்னான். அதுதான் பால் கொணந்தன்."

"எனக்கு உங்கள..."

"நினைவில்லப் போல... என்ற மோளுக்கு... உந்த சின்னவனுக்கு நீங்க தானே பாத்தது..."

"அட்டட்ட... நீங்களே!..." அவளுக்கு உண்மையில் நினைவுக்கு வரவில்லை.

"ஆ... அன்னத்தினர் தாய்" பார்வதிக்குத் தலையைச் சுற்றியது. "எந்த அன்னம். எத்தனை பிரசவம் பாத்திருப்பன். இது நினைவில்லை" அவளுடைய பரிதாப நிலை சின்னம்மாவுக்கு விளங்கவே.

"ராசேசு வீட்ட வைச்சு பார்த்தாய் அந்தப் பிள்ளை" என்றாள். பார்வதிக்கு நினைவு வந்தது.

"எனோய் நீ மறக்கேல்லயே..." என்றபடி அந்தக் கிழவியைக் கட்டிப் பிடித்தாள். ஒருவருக்கொருவர் நலம் விசாரித்த பின் பார்வதி புறப்பட்டாள்.

சுதனும், சிவாவும் சின்னம்மாவுடன் நின்றனர். பாடப்பூத்தகங்களும், வானொலிப் பெட்டியும் கொண்டு வந்திருந்தாலும், அவர்கள் புதிய சூழலில் காடுகளையும். வயல்களையும் சுற்றித் திரிந்தார்கள்.

மறுமுறை உணவுப் பொருட்களுடன் பார்வதி வந்த போது பிரச்சினைகள் ஓய்ந்திருந்தது. இரண்டு தினங்களுக்கு ஒரு தடவை வந்து வந்து பிள்ளைகளைப் பார்க்க போகவர, இருபத்தாறு மைல் சைக்கிளோடி முடிக்க வேண்டும். இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. "பிரச்சினையைக் காணெல்ல...வாங்கோ வீட்ட போவம்...அப்படி ஏதுமெண்டா திரும்பி வருவம்" என்றான் பார்வதி.

சுதனும் சிவாவும் உற்சாகமாகப் புறப்பட்டனர். திங்கட்கிழமை காலையில் கரன் சந்தைக்குப் போய் விட்டான். மற்றவர்கள் தோட்டத்தில் வெங்காயம் பிடிங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பத்து மணிக்கு மலர் சிவாவைக் கூப்பிட்டு "கொத்தானுக்கு தேத்தண்ணி குடுத்திட்டு வாடா" என்றான்.

முகுந்தன் பார்வதியின் கடைசித் தம்பி. எழுபத்தியேழாம் ஆண்டு கலவரத்தின் போது இந்தியாவுக்கு ஓடினவன். அங்கேயே அகதி முகாமில் ஒரு பெண்ணை விரும்பி திருப்பதியில் திருமணம் செய்து கொண்டு வந்தான். நான்கு வருடங்களின் பின் இந்தியப் படை வரவுடன் வந்து, தலைமன்னாரில் மனைவியுடன் அவர்கள் வீட்டிலே, இந்தியாவிலிருந்து வரும் போது நல்ல பட்டுச் சேலைகள், சில்வர் பாத்திரங்கள் என்று நிறையவே கொண்டு வந்தான். மீண்டும் பிரச்சினை வரவே, ஏராளமானவர்கள் இந்தியாவுக்குப் போகிறார்கள். என்பதால் இவனும் அத்தோடு மறுமுறையும் இந்தியாவுக்குப் போக விரும்பினான்.

"அக்காச்சி பெடியள இங்க வச்சிருந்து குடுக்கப் போறாய். நான் இந்தியாவுக்குப் போறன். உவன் சிவாவையெண்டாலும் என்னோட விடு" என்றான்.

கந்தப்புவும் அதுவே சரி என்றார்... ஆனால் தம்பி முகுந்தன் இவ்வளவு அக்கறையாக கேட்டதற்குக் காரணம் காசு. பார்வதியிடம் தான் பயணத்துக்குக் காசு கேட்டான்.

"சிவா என்னடா போறியே"

"நீங்கள் வரயில்லயே?"

"பாப்பம் ஆகக் கூடினா வருவம்"

"அப்ப நான் உங்கனோட வாறன்" முகுந்தன் விடவில்லை. "அம்மா எல்லாரையும் கூட்டி வர கரைச்சல் நீ என்னோட வா."

'சரி'

பார்வதி ரெண்டாயிரம் ரூபா கொடுத்தாள். சிவா தேநீர் கொண்டு போக முகுந்தனும் கூடப் போனான். சந்தையில் இந்தியாவுக்குக் கொண்டு போகக் கூடிய பொருட்கள் வாங்குவதற்காக.

பத்தரை டசின் சவர்க்காரமும், அரை டசின் ரோச் லைட்டும் வாங்கி எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். போகும் போது சிவாவுக்கு வழியில் கண்ட ஒருவர் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தினார். மீண்டும் திரும்பி வரும் போது கவனமாகப் பார்த்தான். அவனுக்குத் தான் நினைத்தது உறுதியானது. வீட்டுக்கு வந்தவன் சைக்கிளை விட்டு விட்டு தாயிடம் ஓடினான். வெங்காயம் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தவள்

"என்னடா"

"அம்மா புளொட்காறர் வந்திட்டாங்கள்."

"எங்கடா" பதற்றத்துடன் நிமிர்ந்தாள் பார்வதி.

"தாசனும், செல்வனும் மாஸ்ரர் வீட்டடியில கண்டனான். போகக்க நிண்டவங்கள். வரக்க தான் உங்கயோடா இருக்கிறியள் என்று கேட்டவன். நான் ஓம் எண்டு சொன்னனான்."

போச்சு அவனுக்கு இவங்களைத் தெரியும். விளையாட்டுப் போட்டிகளில் பெருமளவு பரிசுகளைப் பெறும் சிவாவையும், சுதனையும் அவர்கள் கவனித்தே வந்தனர். பார்வதி மேலும் சிவாவைக் கேட்டாள்.

"ஓமக்கா ஆமியும் வந்தவன். சந்தைக்க ஓண்டும் செய்யேல்ல, யாவாரம் செய்யச் சொல்லிப் போட்டான்."

"சனம் மெல்லக் கலையது... புளொட்காறர் சாராயப் போத்தலோட மில்லுக்க போறாங்கள். ஆமியும் போறான் பார்ட்டி போல."

பார்வதி வெளியேற வழி பார்த்தாள். சின்னப்புதுக்குளம் பாதை இராணுவத்தால் மறிக்கப்பட்டிருந்தது. சந்தைக்கு வந்த தமிழர்களைக் கொண்டு பதுங்கு குழி வெட்டு வித்தார்கள். என்று கேள்விப்பட்டாள்.

"ச்சய்க்" நேற்றுத் தானே போய் பொடியளக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தன். மறுபடியும் ஊரிலுள்ள வாலிப வயதினருடன், இராணுவ முகாமின் பின்புறமுள்ள காட்டில் தஞ்சமடைந்தனர். பதற்றத்துடன் பொழுதைக்

கழித்தனர். ஆயினும் போக வேண்டியவர்களுடன் பார்வதி கந்தப்புவையும் சேர்த்தாள். முகுந்தன் சிவாவை இந்தியாவுக்குக் கூட்டிப் போவதாகச் சொன்னான். அத்தோடு நாளளக்காலையில் புறப்படுவதாகவும் கூறியிருந்தான். சுந்தரியும், காந்தனும் கூட புறப்பட்டார்கள். வீடு, காணி, பயிர் பச்சையெல்லாம் கரன் பொறுப்பேற்றான்.

மாலை ஆறு மணியளவில் பார்வதி. முகுந்தன், சுதன், சிவா சுந்தரி, காந்தன் எல்லோரும் பின்புறமாக உள் கிராமத்தின் வழியாகப் புறப்பட்டு அட்டமஸ்கட சிங்களக் கிராமம் ஊடாக மடுக்கந்த சந்திக்கு வந்து, அவ்வீதியூடாகக் குளப் பகுதிக்கு இறங்கி முள்ளுப் பற்றைகளைக் கடந்து காத்தார் சின்னக்குளம் செல்லும் வண்டிப் பாதையை அடைந்து முகுந்தனுக்குக் காத்திருந்தனர். முகுந்தன் கந்தப்புவை சைக்கிளில் ஏற்றி வருவதாகக் கூறவே, மற்றவர்கள் முன்னே சென்றனர். மாலை ஏழு மணிக்குப் பூந்தோட்டக் கிராமத்தையடைந்த பின்னர் தான் நிம்மதியாக மூச்சு விட்டனர். ஆனால் முகுந்தனைக் காணவில்லை. மேலும் அநேகர் இவர்களைப் போல் வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய தகவலின்படி கோவில்குளம் சந்தைவரை வந்த கந்தப்பு தன் சொந்த மண்ணைவிட்டு வர முடியாது என்று கூறி திரும்பி விட்டார் என்றும் முகுந்தன் நாளைக்காவது அவரை அழைத்துக் கொண்டு வருவதாகத் தகவல் அனுப்பியிருந்தான்.

"சிவா தூக்கு சாமானெல்லாம்" பார்வதி கூற அவன் அவற்றைச் சைக்கிளில் கட்டினான். காந்தனும், சுந்தரியும் அவர்களுடைய மகன் தனஞ்செயன் ஆகியோர் ஒரு சைக்கிளிலும், சிவாவும், பார்வதியும், ஒரு சைக்கிளிலும், சுதனும் மூடைகளும் ஒரு சைக்கிளிலுமாக பயணம் தொடர்ந்தது. காலையில் தேநீர் மட்டும் பகல் முழுதும் எதுவும் சாப்பிடவில்லை. மரக்காரம்பளைக்கு வந்த போது ஒரு கடையில் பாண் கேட்டார்கள். "இல்லை" என்றான் கடைக்காரன். ஆளுக்கொரு 'பிளேன் ரீ' குடித்த பின் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். இரவு பயங்கர ஆணைக்காட்டில் பயணஞ் செய்த போதும், பயங்கரம் உறைக்கவில்லை. பதினொரு மணிக்குச் சின்னம்மா வெளியே வந்தாள். கும்பலாக வெளியே வந்து சேர்ந்த விருந்தினரைக் கண்டதும் "பிள்ள பாமா எழும்பு" இஞ்ச விருந்து வந்திருக்கு. "ஆக" அந்தக் கிராமமே உறங்கியிருந்த நேரத்தில் அந்த வீடு விழித்துக் கொண்டது. பாமா அந்த இரவில் உலை வைத்து சோறாக்கி, கறிவைத்து எல்லோருக்கும் கொடுத்தாள்.

சென்ற வாரம் சின்னம்மாவின் பிள்ளைகள் அங்கு தங்கியிருந்தனர். அவர்களுக்கும் அங்கு தான் சாப்பாடு. அவர்களும் கோவில்குளத்திலிருந்து தான் வந்தவர்கள். இப்போது அவர்கள் மடு தேவாலயத்துக்குப் போய் அங்கிருந்து இந்தியாவுக்குப் போகக் காத்திருந்தனர். சுந்தரியின் பெற்றோரும் அங்கிருந்தனர். மறுநாள் சுந்தரியும், காந்தனும் இரண்டு வயது மகன்

தனஞ்செயனுடன் மடு அகதி முகாமுக்குப் போனார்கள். பெற்றாரைக் காணச் சென்ற சுந்தரிக்கும் இந்தியாவுக்குப் போகலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது.

மாலையில் முற்றத்துத் தீ மூட்ட வெளிச்சத்தில் 'காட்ஸ்' விளையாடுவதும் வழக்கமானது. காந்தன், அவன் மனைவி, பார்வதி, சிவா, சுதன், பாமா ஆகியோர் சுற்றியிருந்து விளையாடினார்கள். சின்னம்மா வெற்றிலை போட்டவாறே வேடிக்கை பார்ப்பாள். தனஞ்செயனுக்கு கழிவு காட்சைக் கொடுத்தால் அவன் தனியாக விளையாடுவான்.

"அம்மம்மா நாங்களும் இந்தியாவுக்குப் போகப் போறம்" என்றாள் சுந்தரி. "போங்கோவன் எல்லாரும் ஒண்டா இருந்தா நல்லது தானே."

"நீ இறக்கடா... வாய் பாக்கிராய்" பார்வதி விளையாட்டில் கவனமாக இருந்தாள். "காந்தன் கலாவரை மணலை இறக்க, சுதன் கம்மாசிக என்றபடி தன் கையிலுள்ளதை தளத்தில் போட்டான். 'லேட் கம்மாசிக' என்றாள் சுந்தரி. "ஏன் இன்னும் ரெண்டு ரவுண்டு இருக்கு" என்றான் சிவா. வெற்றிக் காட்ஸ் முடிந்ததும் "ஒரு காம்ப் அடிச்சாச்சே" என்றான் காந்தன். 'காம்ப் இல்ல கேம்' என்று திருத்தினாள் பார்வதி.

காட்டு வேலிப்பக்கம் 'தற தற'வென்று முறியும் சத்தம் கேட்டது. "ஆனை வந்திட்டுது" என்ற சின்னம்மா தகரத்தில் தடியும் கத்தியும் கொண்டு ஓசையெழுப்பினாள். அன்று ஆறாம்பிறைக் கீற்று நிலவொளியும் மறைந்து கொண்டிருந்தது. கருமேகக் கூட்டம் போல யானைக் கூட்டம் நகர்ந்து காட்டுக்குள் போனது. எங்கோ தொலைவில் உழவு யந்திரத்தின் ஓசை கேட்டது. சத்தம் மிக நெருங்கி வர, எங்கிருந்தோ வந்த உலங்கு வானூர்தி சுடத் தொடங்கியது. சட்டென்று பக்கத்திலிருந்த தகரத்தை எடுத்து நெருப்பை மூடினாள் பாமா.

"வெளிச்சத்தைக் கண்டா அடிப்பன்" என்றாள் பாமா.

"இஞ்சயும் அடிப்பானே... நிலவுக் கொளிச்சு பரதேசம் போன கதைதான்."

வாரம் ஒருமுறை கரன் வந்து உணவுப் பொருட்களைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றான். அடுத்த ஒரு நாள் சமளங்குளம், மருதங்குளம் பகுதியில் முசலிம் காதையர் புகுந்து பலரைக் கொன்று போட்டனர் என்றும் இரவு முழுவதும் உறங்காமல் விழித்திருக்கிறோம் என்றும் கூறியதுடன் பிள்ளைகள் மூவரையும் கொண்டு வந்து பாட்டியுடன் விட்டுப் போனான். முகுந்தன் யாருக்கும் சொல்லாமலே ரகசியமாக இந்தியாவுக்குப் போய் விட்டான். சிவா போகவில்லை. மலர் கடிதம் அனுப்பியிருந்தாள்.

"உங்களைத்தேடி பிளட்காறர் வந்தவை. தாங்கள் ஒண்டும் செய்ய மாட்டினயாம். இஞ்ச வந்திருக்கட்டாம், அவ்வளவும் தந்திரம் நீங்கள் வரவேண்டாம். ஏலுமெண்டா இந்தியாவுக்குப் போங்கோ"

"ஏனம்மா போகப் போறீங்களே, விசரே இடம் பெயர்ந்தாலும் எங்கட நாடு எங்கட நாடு தான்."

"அப்ப..."

"இந்தியனாமி செய்தது தெரியாதே. பேந்தும் அவனட்டப் போறதில் காட்டி சிங்களவனட்ட போகலாம்."

"இவன் திறமே"

"அதுக்கில்லையடா... தெரியாத நண்பனிலும் பார்க்க தெரிஞ்ச பகைவன் நல்லம்"

"ஏன்..."

"அவன் என்னத்த எப்ப செய்வானெண்டு தெரியா... இவன் எப்ப எது செய்வானெண்டு தெரியுமெல்லே..."

"உந்தக் குழப்பத்திலும் பாக்க பேசாம இயக்கத்துக்கு போகலாம்" என்றான் சிவா.

"முதல் அதைச் செய்" என்றாள் பாமா.

"மூஞ்ச...இயக்கத்துக்கு போற மூஞ்சயப் பாப்பம்" என்று, காந்தன் கிளற சிவா தாயின் முதுகுடன் ஒட்டிக் கொண்டான்.

காந்தனும் சுந்தரியும் மடுவை விட்டுத் திரும்பி வந்தனர். சுந்தரியின் பெற்றோருடன் கடற்கரை வரை போனான் காந்தன். இறுதியில் சுந்தரியைப் பார்த்து விட்டு "நீ கொப்பராக்களோட போறெண்டா போ நான் அம்மாவை விட்டிட்டு வரன், வரமாட்டன்" என்று விட்டான்.

"எட... மசிரே... நான் உங்களத்தான் நம்பி வந்தனான். நீங்க வராம நான் போகவே, நீங்க இருக்கிற இடத்திலதான் நானும் இருப்பன்" என்றாள் சுந்தரி.

இருவரும் சிரித்தவாறே திரும்பி வந்தனர். சுந்தரிக்கு எந்த மன வருத்தமும் இல்லை.

அடுத்த நாள் செக்கடிப்புலவு பாடசாலையில் விமானம் குண்டு வீசியதில் நாலுபேர் இறந்தும், பலபேர் காயமடைந்தும், பூவரசன்குளத்துக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். பூவரசன்குளத்தில் மட்டுமே வைத்தியசாலை இருந்தது.

அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு இளம் பெண் நிறைகுலியாக இருந்தாள். அவளுக்கு வலி கண்டது. வைத்தியசாலையில் இடமில்லையென்று வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். பார்வதியின் உதவியுடன் பெண் குழந்தை பிறந்தது. அந்தப் பெண்ணின் தந்தையும், தாயும் பெரிதும் வேதனைப் பட்டார்கள். திருமணமான இரண்டு நாளில் கணவன் ஓடி விட்டான். அந்த இரண்டு நாள் தாம்பத்தியத்தில் இந்தக் குழந்தை பிறந்தது.

"இப்ப அவன் எங்க..?"

"எங்கண்ணு தேடற..."

"யம்ம நாள் மத்தா நாளுக்கு ஓடப் போறாங்க இண்ணக்கி ரெசிட்டார கொண்டாந்து எழுதினாங்கம்மா" என்றார் அவள் தந்தை.

"இந்தப் புள்ளக்கி நாங்க எவள சொன்னம் கேக்கல்ல"

"அவென் வெரட்டி வெச்சிருந்திருக்காமமா?"

"நல்லா... படிச்சிக்கிட்டிருந்த புள்ள இப்பிடயா வீரிச்ச."

"அவன் எண்ணமோ வசியம் பண்ணிப்பட்டாம்மா..." என்றாள் தாய்.

மொத்தத்தில் அவனொரு 'ஈப்பீக்' காரன் என்பது வெளி வந்தது. சின்னம்மாவின் பேத்தி ரதி கூட இரண்டு மாதம் நிரம்பிய ஆண் குழந்தையொன்றை வைத்திருந்தாள். யாருடனும் அதிகம் பேசமாட்டாள். பிள்ளையைக் கவனிப்பதும் குறைவு. 'அ' அதுவும் ஒரு ஈப்பிக்காரன் தான் என்பாள். அவளுக்கும் திருமணம் நடந்து தான் இருந்தது. இப்படி அனேகமான பெண்கள் தங்கள் வாழ்வைத் தாங்களே அழித்திருந்தனர்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. கோவில் குளம் சந்தையும் குளவெளிக்கு நகர்ந்தது. பூந்தோட்டம் நகர்ந்து சாந்தசோலைக்கு வந்தது. மன்னார் வீதி தடை செய்யப்பட்டது. உயிரின் விலை ஆறு லீட்டர் மண்ணெண்ணை என்று பரிதாபமாகக் கூறும்படி பல சம்பவங்கள் நடந்தேறின. மண்ணெண்ணைக்கு கொள்கலனுடன் நிற்கும் மக்கள் பல தடவை இராணுவத்தின் துப்பாக்கிச் சூட்டில் பலியாகினர்.

பார்வதியின் குடும்பத்துக்கு பொருட்கள் கொண்டு செல்வதாகக் கரனை புளொட்டினர் மிரட்டவே கரனும் மலரும் கூட சிவநகருக்கு வந்தனர். கரனுடைய குடும்பமும் சிவ நகருக்கு வந்து விட்டதால், தனியாக ஒரு வீடு எடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஏற்கெனவே இந்தியாவுக்குப் போய்விட்ட

ஒரு குடும்பத்தின் வீட்டில் தான் இருந்தார்கள். அது சின்னம்மா வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது.

சிவா இங்கும் தனது இயல்புப்படி எல்லா வீடுகளையும் நட்பாக்கிக் கொண்டான். ஒவ்வொரு வீட்டினரைப் பற்றியும் வந்து சொல்வான். அந்த ஊரில் இரண்டே இரண்டு கிணறுகள் தான் இருந்தன. அதில் ஒரு வீட்டுக்காரர் தம் வீட்டை பார்வதிக்குக் கொடுத்தார்கள்.

"நீங்கள் இருக்கும் வரை இருங்கோ, நீங்களும் வெளிக்கிட வேண்டி வந்தா... என்ன செய்யிற... ஆனை உடைச்சுப் போடும்" என்று மன வருத்தப்பட்டார். அன்றிரவு அவர்கள் போவதற்கு சிவாவும் கூடமாட உதவிகள் செய்தான். மறுநாள் அந்த வீட்டுக்குக் குடி வந்தனர். அவ்வூர் கிராம சேவையாளர் குடும்ப விபரங்களைப் பதிவு செய்தார். பின் உணவுப் பொருட்களும் பெற்றுத் தந்தார்.

அவ்வருடம் திலீபன் நினைவு தினம். பார்வதிக்குப் பேச அழைப்பு வந்தது. நிகழ்ச்சி முடிந்து வீடு வந்த போது சிவாவைக் காணவில்லை. எங்காவது போயிருப்பான் என்று அலட்சியமாக இருந்து விட்டாள். இரவு வந்ததும் அவனைக் காணவில்லை. வெளியே போய் தேட முடியாது. 'லைற்' இல்லை. யானைக்காடு. இரவானால் வெளியே போவதில்லை. என்றாலும் எப்படி இருப்பான் பார்வதி புறப்பட்டாள். அப்போது தான் அடுத்த வீட்டுச் சின்னத்தம்பி என்ற சிறுவன் வந்தான். "அக்கா சிவா தும்பண்ணையோட போறானாம். சொல்லச் சொன்னவன்" என்றான். பார்வதிக்கு எந்தவித சலனமும் ஏற்படவில்லை. கரணும், மலரும் கூட அதிசயித்தனர்.

"அவன் சொன்னவன் தான் இயக்கத்துக்குப் போறன் எண்டு. நான் பகிடிக்குச் சொல்லுறான் எண்டு விட்டிட்டன்."

"சரி போகட்டன் இஞ்ச தான் இருந்தென்ன செய்யிற?" என்றாள் பார்வதி. ஏனோ அவளுக்கு ஒரு பெருமித உணர்வு வந்தது. ஒரு கணம் சீருடை தாங்கி ஆயுதம் ஏந்தி வரும் சிவாவை கற்பனையில் கண்டு மகிழ்ந்தாள். ஆனாலும் பிரிவு அவளைத் துன்பப்படுத்தியது.

பூவரசன்குளம் பாடசாலைக்குச் சுதன் போகத் தொடங்கினான். காந்தனின் மனைவி சுந்தரிக்கு அடிக்கடி மலேரியாக் காய்ச்சல் வந்தது. வவுனியா நகரம் இயல்புக்கு வந்திருந்ததால் மகனையும் கொண்டு வவுனியாவுக்குப் போனான். அங்கு அவளுடைய சிறிய தாயார் இருந்ததால் நின்று வருத்தம் மாறிய பின் வரும்படி கூறினாள் பார்வதி. காந்தன் தாண்டிக்குளம் தடை முகாமருகே கொண்டு போய் விட்டுட்டு வந்தான். இரண்டாவது நாள் வவுனியா நகரிலிருந்து வந்த ஒருவர் காந்தனிடம் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னார்.

"சுந்தரியை வாட்டில விட்டிருக்கு, வருத்தம் கூடவாம்"

"வருத்தத்தோட உந்த சென்றிப் பொயின்ருக்க, வெயில்ல நடந்து போக வருத்தம் கூடியிருக்கும் பாவம் பிள்ளைத்தாச்சி" என்றாள் பார்வதி.

"அம்மா நான் போய் பார்க்கப் போறன். அவள் எனக்காக தனர் ஆக்களயெல்லாம் விட்டுப் போட்டு வந்தவள். இப்ப நான் போய்ப் பாக்காட்டி, நான் மனிசனே இல்ல" காந்தன் வருந்தினான்.

உண்மைதான் அவசரப் பால் எடுத்து அவனை அனுப்பிய பார்வதி வழிக்கு வழி 'ஆஸ்பத்திரிக்கு அங்கால போயிராத" என்று கூறி அனுப்பி வைத்தாள்.

காலை எட்டு மணிக்கே தடைமுகாமுக்கு வந்த காந்தன், எந்தச் சிரமமுமின்றி தடை முகாமைக் கடந்து ஆஸ்பத்திரி வாசலை அடையும் போது பகல் பன்னிரண்டரையாகி விட்டது. வாசலில் கமலன் எதிர்ப் பட்டான்.

"டேய் காந்தன் இப்பான் வாறியோடா?"

"ஓமடா"

"சுந்தரிய நேற்றொருத்தரும் வந்து பாக்கேல்லயாம்."

"மெய்யாவே...?" காந்தனுக்கு இரக்கம் மேலிட்டது. "சாப்பாடு வாங்கித் தரச் சொன்னவள். நீ வந்திட்டாய் தானே. வாங்கிக் கொண்டு போ... அப்ப நான் வாறன்" என்றபடி போனான் கமலன், அவன் சுந்தரியின் உறவினர். காந்தன் வேகமாகப் போய் வைத்தியசாலையின் சிற்றுண்டிச்சாலையில் "ஒரு பார்சல் தாங்கோ" என்று கேட்டான்.

"என்ன கறி?"

"மீன் இருக்கு" சுந்தரிக்கு மீன் பிடிக்காது.

"வேண்டாம் நான் வேறடத்தை வாங்கிறன்" நகரத்தை நோக்கித் திரும்பினான். விரைவாக சைக்கிளை மிதித்தவன் நேரே 'வேல்கபேயில்' ஒரு பார்சல் கட்டிக் கொண்டு வடையும் வாங்கினான். இரண்டு பீடாவும் வாங்கியவன் பில்லை நீட்டிக் காசைக் கொடுத்து விட்டு திரும்ப, அவனுடைய தோளில் கை போட்டான் ஒருவன்.

"யார்"

"ஒருக்கா என்னோட வா..." என்றான் அவன், சட்டென்று எல்லோருடைய கண்ணும் அவர்கள் மீது விழவே, காந்தன் சைக்கிள் திறப்பையும் கடை மேசையில் போட்டுவிட்டு அவனுடன் போனான்.

விசயத்தை விளங்கிய ஒருவர் உணவுப் பார்சலையும், சைக்கிள் திறப்பையும் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போய் கொடுத்தார். செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட சுந்தரி உடனேயே வைத்தியசாலையை விட்டு வந்தாள். 'புளொட்' முகாமின் வாசலில் கிடந்து கதறினாள். நான்கு தினங்களின் பின் ஒருவன் வந்தான்.

"அக்கா உங்கட நிலையைப் பார்த்துத்தான் விடுறம். இனிமேல் தாண்டிக்குளமல்ல. வவுனியா நகரத்துக்க அவனைக் காணக்கூடாது. வீட்டில வைச்சிருங்கோ... மீறி தாயோடயோ, சகோதரர்களோடயோ தொடர்பு வைச்சா... பிறகு நீங்கள் கேட்டு வரத்...தேவையில்ல..."

சுந்தரிக்குஇம்முறை பெண் குழந்தை பிறந்தது. யாரோ சொல்லிக் கேள்விப்பட்ட பார்வதி மனசை வேதனை அரித்தது. அம்மாவை விட்டு விட்டு இந்தியாவுக்குப் போக மாட்டேன் என்ற காந்தன் அம்மாவைப் பற்றி அறியவும் முடியாத நிலையில் எப்படி இருப்பான்.

"நீங்கள் எங்க வேணுமெண்டாலும் போங்கோ, ஆனா நான் கூப்பிடுக்க முன்னுக்கு வாங்கோ... நீங்க இல்லாட்டி என்னால தாங்க ஏலாது என்றவன் எப்படித் தாங்குவான்."

சுதனும், பார்வதியும் தனித்த ஒரு குடிசை போட்டனர். சுதன் பாடசாலை விட்டு வந்ததும் தாயுடன் விவசாயத்தில் உதவினான். முன்போல மீண்டும் நாங்கள் எங்கள் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். என்ற தாளாத ஆசை நெஞ்சில் அலைக்கழித்தது.

ஒருநாள் பக்கத்து வீதியில் குடியிருந்த மாலா வந்தாள். "அக்கா உங்கட சிவா நேற்றுக் கொஞ்சப் பெடியளோட வந்தவன்" பார்வதிக்கு நெஞ்சு கனத்தது. "அய்யோ உடன் தெரிஞ்சிருந்தா நான் ஓடி வந்து பார்த்திருப்பன்."

"வீட்டில ஒருத்தரும் இல்ல. நான் ஆரை விட்டு சொல்லுற."

"எப்படி இருக்கிறான்?"

"ஆள் வளந்திருக்கிறான்."

"ம்..."

சீருடையில் மகன் ஓடி வருவது போலவும் தான் அவனை வாரி அணைத்து முத்தமிடுவது போலவும் அவளுடைய கற்பனை விரிந்தது.

ஒருநாள் அவளுடைய பழைய கிராமவாசியான தருமனைக் கண்டாள்.
"எப்படியக்கா சுகம். உங்கட சிவாவைக் கண்டனான்".

"எங்க எப்ப, கட்டனீங்கள்."

"கல்மடு பேசில. உங்களட்ட சொல்லச் சொன்னவன் தான் அங்க
நிக்கிறனெண்டு."

"எப்ப சொன்னவன்."

"இப்ப ஒரு நாலு நாள் இருக்கும்."

உடனே புறப்பட்டாள். அவள் வீட்டிலிருந்து ஏழு மைல் சைக்கிளோடி
அங்கு போனபோது "அந்த குறுாப்" போயிற்றம்மா என்றான் சென்றி.
மகனுக்கென்று கொண்டு வந்த பலகாரப் பொட்டலத்தை அவனிடம்
கொடுத்து விட்டுத் திரும்பினாள். 'மூதேவி நேரத்தோட சொல்லியிருந்தா
கண்டிருக்கலாம் ஐயோ' எப்படி இருக்கிறான் என்று பார்க்க
கிடைக்குதில்லையே. மனசு கனக்க வீடு வந்தாள்.

சில மாதங்களின் பின் ஒரு சமூக வேலையும் இல்லாமல் போகவே
இயக்கத்துக்கு நாடகம் வில்லுப்பாட்டுப் போன்றவற்றை எழுதித் தயாரித்தும்
கொடுத்து வந்தாள். இவள் மெல்ல மெல்ல இயக்கப் பெண்களுடன்
வேலைகளில் ஈடுபட்டாள். அவளுடைய கவலையும் குறைந்தது. ஒருநாள்
நொச்சிக்குளம் காட்டு வழியாகப் போகும் போது தெரிந்த நண்பர் ஒருவர்
எதிர்ப்பட்டார்.

"உங்கட மகன் போறார்" என்றார்.

"எங்க..." ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் பார்வதி.

"இப்பான் உதில போற ரக்ரறில" என்றார் அவர்.

முழுவேகத்துடன் சைக்கிளை உழக்கினாள் அவள். உழவு இயந்திரத்தின்
சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆனால்... அவளால் எட்ட முடியவில்லை.
சோர்வுடன் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தாள்.

வழியெங்கும் எதிர்ப்படும் போராளிகளின் முகங்களை உற்று உற்றுப்
பார்ப்பாள். இவன் சிவாவைப் போல, இவன் அவனை விட உயரம்.

இவனைப் போலத்தான் குழப்படி. இவன்ர நிறம் தான் இருக்கும். அவளுக்கு இந்தக் கற்பனை மிகவும் உண்மையிலேயே பிடித்த விடயம். இந்தக் கற்பனை மட்டும் தான் அவளுக்கு மீதமோ?

காலம் தன் கடமையைத் தொடர்ந்தது. ஒருநாள் ஒரு போராளி அவளைக் கண்டு சொன்னான் "உங்கட சிவா ஓமந்தையில நிக்கிறான்." பார்வதியின் சைக்கிள் தாமதமின்றி விரைந்தது.

சாப்பிட்ட இலைகளை நாய் நக்கிக் கொண்டிருந்தது. 'ஒரு அஞ்சு நிமிசத்துக்கு முதல் தான் போகினம். இனி எப்ப வருகினம் என்று தெரியா' என அந்த வீட்டுப் பெண் கூறினாள். பார்வதி சோர்வுடன் வந்தாள். "நீங்கள் ஏன் அலையுறீங்க அவன் வரட்டன்" என்றான் சுதன்.

அவன் ஒருநாள் வந்தான். இல்லை அவனால் நடக்க முடியாமல் போகவே தூக்கி வந்தார்கள். மெல்லிய முறுவலுடன் கண்மூடிப் படுத்திருந்தான். எதிரிகளுடனான மோதலில் வீரச்சாவடைந்த அந்தப் புலிக்கு இறுதி வணக்கம் செலுத்த ஏராளமானவர்கள் வந்திருந்தனர். பார்வதி கண்ணீரோடு நிற்க விரும்பவில்லை. உறுதியாக மன நிறைவோடு மலர் அள்ளி அந்த மாவீரனுக்கப் போட்டாள். அது... அந்த முகம்... சிவாவைப் போல இவன் நல்ல சிவலை.

மறுபடி மாவீரர் துயிலுமில்லத்தில் வரிசையாக வைக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு வீரனது வித்துடல்களை உற்றுப் பார்க்கிறான். அவனைப் போலவே மூக்கு...அந்த... விரல்... மொழி... அவன்ர போல... அவனைப் போல சிவலை ஆனால் அவன்... சிறுநரிக்கும், காக்கைக்கும் இரையாகிப்போன அந்தச் செய்தி கிடைத்ததை அவள் மறந்து போனாள்.

இந்த உலகையே உன் காலடியில் கொட்டுவேன் என்றான் மது. அவனுக்கு ஒரு பிடி மண் அவள் கொட்டவில்லை. ஆனால் சிவாவை அவளால் எப்படி மறக்க முடியும். அவனது இழப்புச் செய்தி கோவில்குளத்துக்குப் போனபோது அயல் வீட்டாரெல்லாம் அமுதார்கள்.

கந்தப்பு தன் சொந்த மண்ணை விட்டுப் பிரியவில்லை. எப்படி விரும்புவாள். ஒவ்வொரு மரமும், தன் கையாலேயே பிடுங்கிக் கட்டை திருத்திக் கொத்தி திருத்தி பராமரித்த மண்ணல்லவா? ஒவ்வொரு கூடையாக மண் வெட்டி, சுமந்து கொட்டி, கட்டிய கிணறு... அந்த மண்ணின் ஒவ்வொரு துளியும் அவருடைய இரத்தமும், வியர்வையும் கலந்து உருவானது. எப்படி அவரால் விட்டு விட்டு வர முடியும். வானளாவ வளர்ந்த தென்னைகளின் ஒவ்வொரு

வட்டும் அவர் தொட்டு வளர்த்தது. குழி தோண்டி, நட்ட மாமரம் இன்று குலை குலையாய்க் காய்த்துக் குலுங்க, பலாவும், வாழையும், பழுத்துச் சொரியும் கொய்யா மரங்களும்... பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலே போதுமே நான் வரவில்லை என்றறற்கு.

பூவரசன்குளம் பாடசாலை விமானக் குண்டு வீச்சில் இரண்டாம் முறையாக உடைக்கப்பட்டு விட்டது. க.பொ.த. உயர்தரம் படிக்கும் சுதன் படிப்பைத் தொடர முடியவில்லை. ஓமந்தை மகாவித்தியாலயத்தில் படிக்கலாம் என்றால் பார்வதி, ஆனால், அவனுடைய எண்ணம் வேறு விதமாக இருந்தது.

"இனி படிச்சு என்ன செய்யிற நான், இயக்கத்துக்குப் போகப் போறன்"

படிக்க வைச்சு, உத்தியோகம் தேடி, நிறைய சம்பாதித்து நல்ல மனைவியை அடைந்து, சற்புத்திரர்களைப் பெற்று, அவர்களை வளர்த்து, பேரப்பிள்ளைகளை தோளிலும், மடியிலும் போட்டு ஆராட்டி பாட்டி கதை சொல்லி பாலும், சோறும் ஊட்டி கொஞ்சி மகிழ்ந்து, அவர்களின் பாசத்தில் திணறி... சாதாரணமாக மனிதமனம் விரும்பும் சாதாரண ஆசைகள் பார்வதிக்கும் இருந்தது. ஆனால்,

அவளுக்கு அன்பான கணவன் கிடைக்கவில்லை. பல மடங்கு உயர்வான பிள்ளைகள் கிடைத்தார்கள். ஆனால் அவர்களோடு சேர்ந்து வாழத்தான் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அவளுடைய கஸ்டங்களுடையெல்லாம் நீக்க அவர்கள் முன் வந்த போது தாயினும் மேலான லட்சியம் அவர்களைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டது.

பொங்கி வந்த கண்ணீரை அடக்க முடியாமல் பார்வதி தவித்தாள். ஆனாலும், சுதனை அழைத்துக் கொண்டு முகாமுக்குப் போனாள்.

"இவன் உங்களோட வாறானாம். சேர்த்துக் கொள்ளுங்கோ" என்றவளை வியப்புடன் பார்த்தான் அவன். "அம்மா இப்ப இவர் மட்டும் தானே உங்களோட இருக்கிறார்." "ஓம்... ஆனா... இனி... நீங்களெல்லாம் என்னோட இருப்பியள் தானே..."

மஞ்சள் பூக்களைச் சுற்றி, இடையில் பச்சை இலைகளைச் சேர்த்து ஊட்டே சிவப்பு மலர்கள் மின்ன மாலை வெகு அழகாக உருவானது.

"யாருக்கு மாலை..."

"மேஜர் டேவிட்டுக்கு..." பார்வதியின் பதிலைக் கேட்டு அவன் சிரித்தான்.

"முந்தியெல்லாம்... தெய்வத்துக்கன்றி வேறுயாருக்கும் மாலை கட்ட மாட்டாயே."

"உண்மைதான் இப்பவும் தெய்வத்துக்குத்தான் கட்டுறன்."

"என்ன விளையாடுறியே..."

"வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வான், வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்."

"அப்படியெண்டால்?"

"அப்படித்தான்... தனக்கென வாழாமல் பிறருக்காக வாழ்ந்து மடிந்த தற்கொடையாளர்கள் புலிகள்..." கூறும் போது சுவரில் தொங்கிய சிவாவை ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

'என் பெருமைக்குரிய மகனே' என்றாவது ஒரு நாள் உன்னை மலர் மாலையுடன் சந்திப்பேன். அந்தச் சந்திப்புக்குரிய தைரியத்தை மனத்துணியை தாங்கும் வலிமையை எனக்குத்தா என்று ஒவ்வொரு நாளும் இறைவனை

வேண்டினேன்...ம்... இறைவன் எனக்கு அந்தத் துணிவை தர முடியாது என்று நினைத்தானோ என்னவோ ஈச்சங்குளத்தில் உனக்கு இடமில்லாமலே செய்து விட்டான். நாலு புலிவீரர் உன்னைச் சுமந்து வரும் காட்சி என்கனவோடு நிறைவடைந்து போனது. நடு கல்லாய் நீ...

இறுதியாக என்ன பேசியிருப்பாய். இனி எப்போதும் காண முடியாத உன் அம்மாவை, உன்னைத் தேடி ஒவ்வொரு களமாய் அலைந்தும் காணமுடியாமல் போய் விட்ட அம்மாவை நீ... எண்ணிக் கலங்கியிருப்பாயா? கண்ணீர் விட்டு அழுதிருப்பாயா? இல்லை... இருக்காது. நீதான் லட்சியப் பயணம் போனவனாயிற்றே, தமிழீழ மண்தானே உன் தாயை விடப்பெரிதுனக்கு. உன் தமிழீழ வேட்கைக்கு உயிருடன் சேர்த்து உடலையும் கொடுத்து விட்டாய். இதயத்தில் குண்டு பாய்ந்ததோ? இல்லை உடலையே சிதற வைத்துக் குண்டு பொழிந்ததோ? எப்படியோ? உன் உறுதியை அது சிதைக்கவில்லை என்று மட்டும் உணர்கிறேன்.

எண்ணம் பெருகப் பெருக அவள் விழிகளினின்றும் பெருகும் கண்ணீரை அடக்க முனைகிறாள். அவளுடைய சோகம் தனதென்று வானமும் நினைத்தோ 'பட பட' வென்று மழை பெய்யத் தொடங்கியது.

அலுப்புடன் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவள் வெளியே போட்டிருந்த விறகுகளைக் கொண்டு வந்து உள்ளே போட்டாள். உலையை வைத்தவள் ஒரு சுண்டு அரிசியைக் கழிவி உலையில் போட்டாள்.

மீண்டும் சிந்தனை சிறகடித்து அவள் பிள்ளைகளிடமே அழைத்துப் போனதும் 'ம்... மழை பெய்து கொண்டிருந்தால். நான் வெளியே போகக் கூடாது. என்றைக்கோ வந்த இருமலை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு தலையை தேய்தேயென்று தேய்த்துத் துடைப்பாய். இன்றும் விறகெடுத்ததில் நனைந்து விட்டேன், மேலெல்லாம் பிசு பிசுத்த ஈரம், துடைப்பதற்கு நீயில்லை'

"அம்மா..." மகனின் குரல்.

அவள் திடுக்கிட்டாள். மழை பலக்கத் தொடங்கியிருந்தது. "அம்மா" மீண்டும் அழைக்கும் ஓசை 'எட என்ற பிள்ள'

'சட்டென்று மழையில் ஓடி வெளியில் வந்தாள். மழையில் நனைந்து கொண்டு கையில் ஏந்திய ஏ.கே.யுடன் புலிவீரன் ஒருவன் நடுங்கியபடி... "உள்ளுக்கவா தம்பி" அவசரமாக அழைத்தாள் அவள். "அம்மா தனியவே இருக்கிறீங்க?" என்றான் உள்ளே வந்தபடியே. "இல்லையே இப்ப உம்மோட... இருக்கிறேன்" என்றாள் சிரித்து அவளும் 'பக்'கென்று சிரித்தாள். லேசாக நடுங்கிக்

கொண்டிருந்தது தெரியவே, துவாய் ஒன்றை எடுத்து துடைத்துக் கொள்ளும்படி கொடுத்தாள். கொடுத்து விட்டுப் பெட்டியைத் திறந்து சேட்டொன்றை எடுத்தாள். அவள் கையில் வந்தது அந்த நீல சேட். பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிக்கென பாடசாலைக் கொடியின் நிறத்திலேயே தைத்தது சிவாவுடையது.

"ஓவ்வொரு வரியமும் தைக்கேலாது. உதை பத்திரமா வையுங்கோ, என்று மாஸ்டர் சொன்னவர்." என்று சிவா தானே அதைப் பெட்டியில் வைத்திருந்தான். கடைசியாக அவள் கண்ட போதும் அதைத்தான் அணிந்திருந்தான்.

அவன் துடைத்த துவாயைக் கதவில் பரப்பிப் போட்டான். "அச்சு..." தும்மல் ஒன்று வெளிப்பட்டது. சேட்டைக் கழற்றிப் பிழிந்து உதறினான். பார்வதி அந்த நீல சேட்டைக் கொடுத்து.

"மாற்றிக் கொள் தம்பி" என்றாள். சிரித்தபடியே மாற்றிக் கொண்டான். சேட் கச்சிதமாக பொருந்தியிருந்தது. "ஓ... என்ற... சிவா..." மனதுக்குள் வியந்தான் பார்வதி.

"பசிக்குதம்மா..." என்றான் அவன். அவசர அவசரமாகக் கருவாட்டைப் பொரித்து உணவைப் பரிமாறினாள். பழைய கறி சட்டியில் இருந்தது. அதைப் பிரட்டி அவள் உண்ண தயார் செய்தாள். அப்போது "அம்மா பிரட்டின சோறு எனக்கும் தாங்கோ" என்றான் அவன். கையிலெடுத்த கவளம் அவனை நோக்கி நீண்டது. அவன் கையை நீட்டவில்லை வாயைத் திறந்தான்.

"ஓ... மண் மீட்கப் போன என் மகன்... இதோ... என் முன்னே..." பார்வதியின் உள்ளம் நிரம்பியது.

மழை 'சோ' வெனப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. முற்றத்துக் குப்பையெல்லாம், வெள்ளத்தில் அள்ளுண்டு போனது.

"இனி வானம் வெளிச்சிரும்" பார்வதி மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள். மழை நின்றதும், "நான் வாறனம்மா..." என்றபடி புறப்பட்டவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள் அவள்.

"மழை விட்டிருந்தது."

இது என்னுடைய முதலாவது கதை. இது நாவலா, கதையா, இதன் வடிவம் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இது என்னுடன் இருந்து, என்னைத் தாக்கி என் உணர்வுகளைக் கிழித்துத் தைத்த ஒரு விவகாரம். என் அனுபவங்களைக் கலந்து இந்தக் கதையை எழுதினேனா? இக்கதையில் அனுபவங்களைக் கலந்தேனா என்பதும் புதிரல்ல.

இனவாத அரசின் செயற்பாடுகளால் எழும் வன்முறைகள், அடிமனதின் ஆழத்தில் புதையுண்டு போய், அதுவே சந்ததி வழியாகக் காவிச் செல்லப்பட்டு இயலுமை உண்டான போது வெளிப்போந்து வீரியம் பெறுகின்றது. என் மகனும் இவ்வெளிப்பாட்டின் ஒரு குறியீடே

ஒவ்வொரு போராளியின் பின்னணியிலும் ஒரு சரித்திரம் உண்டு. கேர்ணலாக இருந்தாலும் சாதாரண படைவீரனாக இருந்தாலும் உணர்வு நோக்கம் ஒன்று தான். அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தின் ஆதங்கத்தை நான் மதித்தேன். ஒரு நாள் ஒரே ஒரு நாள் அவனைத் துப்பாக்கி ஏந்தியவனாய் சீருடையில் பார்க்கத் துடித்தேன். கல்மடுவில் நிற்பதாய் ஒரு செய்தி. கை நிறையப் பலகாரம் கொண்டு ஓடிப் போனால் கால்மணி நேரத்திற்கு முன்னரே முகாம் கைவிடப்பட்டிருந்தது..

என் மகன் இறந்து போகவில்லை. சீருடை தரித்த ஆயுதம் தாங்கிய ஒவ்வொரு போராளியின் உள்ளேயும் அவன் வாழ்கிறான். அது தான் உண்மை.

அழகு
பதிப்பகம்